

LECȚII BIBLICE PENTRU SABAT

SECȚIUNEA ADULȚI

Evanghelia după Pavel: Romani

ianuarie - martie 2022

Cuprins

1. Dumnezeu ajunge la cei răzvrătiți
2. Toți sunt păcătoși
3. Îndreptățirea – neprihănirea atribuită
4. Roadele credinței
5. Nu mai suntem sclavi ai păcatului
6. De la sclavie la succes
7. Biruință prin încredere
8. Prețuind oportunitatea noastră
9. Omnipotența celui Atotputernic
10. Transformați de dragostea lui Dumnezeu
11. Printre prieteni și dușmani
12. Într-o smerită blândețe
13. O moștenire finală a credinței

Imagini: Sermon View pe prima copertă; Map Resources la paginile cu Darul Special.

Lețiile Școlii de Sabat, un program de studiu zilnic, se bazează doar pe Biblie și Spiritul Profetic, fără comentarii adiționale. Citele sunt cât de scurte posibil, pentru a oferi gânduri concise, directe. Parantezele [] sunt folosite în unele cazuri pentru a asigura claritatea, contextul adecvat și o lizibilitate ușoară. Se recomandă cu căldură studierea suplimentară a materialelor sursă.

Leții biblice pentru Sabat (USPS 005-118), Vol. 98, Nr. 1, ianuarie – martie, 2022. Publicate trimestrial de Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea – Mișcarea de Reformă, Departamentul Școlii de Sabat. Copyright © 2022, tipărite și distribuite de Asociația de Publicații Reformation Herald, 5240 Hollins Road, Roanoke, Virginia 24019-5048, SUA.

Datorită faptului că lecțiile sunt concepute de frați vorbitori de limbă engleză, ei referindu-se la texte din versiunea engleză King James, în cazul în care textele biblice românești sunt diferite de cele engleze, s-a ales traducerea acestora sau varianta română BTF (Biblia Traducerea Fidelă), astfel încât cititorul să poată înțelege la ce se referă întrebarea și să poată găsi cu ușurință răspunsul.

Editura Păzitorul Adevărului

str. Morii, nr. 27
505200 Făgăraș, jud. Brașov
Tel: 0268 213 714 Fax: 0268 214 111
e-mail: info@farulspereantei.ro
www.farulspereantei.ro

Cuvânt înainte

Lecțiile Școlii de Sabat din acest trimestru se bazează pe epistola lui Pavel către creștinii din Roma. De ce este atât de esențial studiul acestei epistole astăzi?

„În epistola sa către Romani, Pavel a prezentat marile principii ale Evangheliei. El a expus poziția sa cu privire la întrebările care frământau bisericile iudaiice, precum și Neamurile și a arătat că speranțele și făgăduințele, care cândva aparținuseră în mod deosebit iudeilor, erau acum oferite și Neamurilor.

Cu o mare claritate și putere, apostolul a prezentat doctrina îndreptăririi prin credința în Hristos. El spera ca și alte biserici să poată fi ajutate prin învățăturile trimise creștinilor din Roma; dar cât de vag putea prevedea influența nespuse de întinsă a cuvintelor sale! În decursul tuturor veacurilor, marele adevăr al îndreptăririi prin credință a stat ca un far puternic, spre a-i călăuzi pe păcătoșii pocăiți pe calea vieții. Aceasta a fost lumina care a risipit întunericul ce învăluisese mințile lui Luther și i-a dezvăluit puterea sângelui lui Hristos de a curăți de păcat. Aceeași lumină a călăuzit mii de suflete împovărate de păcat către adevăratul Izvor de iertare și pace. Fiecare creștin are motiv să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru epistola către biserica din Roma.”

— *Faptele Apostolilor*, pp. 373, 374 (Cap. 35 – *Mântuirea pentru iudei*)

Care a fost condiția spirituală a întregii rase umane de la cădere? Care este scopul legii morale a lui Dumnezeu în planul de mântuire? Care este starea noastră individuală în fața lui Dumnezeu? Ce rol are credința în răscumpararea noastră? Suntem îndreptățiți prin credință sau prin fapte? Există vreun merit în credință? Se anulează legea prin credință sau se confirmă? Putem birui păcatul prin cele mai bune eforturi proprii de a păzi legea? Care este rolul Duhului Sfânt în tot procesul restaurării noastre? Care ar trebui să fie atitudinea noastră înaintea autorităților civile?

În introducerea comentariului scris cu privire la cartea Romanilor, Martin Luther a declarat: „Această epistolă este, într-adevăr, miezul Noului Testament, cea mai pură Evanghelie. Ar fi destul de potrivit pentru un creștin, nu numai să o știe pe de rost, dar și să o studieze zilnic, întrucât este pâinea cea de toate zilele a sufletului. Nu poate fi niciodată citită sau studiată prea mult sau prea bine. Cu cât este abordată mai minuțios/temeinic, cu atât devine mai prețioasă, având un gust mai bun.”

Fără îndoială, această epistolă a jucat un rol vital în Reforma din sec. XVI. Și acum, ca parte a mișcării finale a Reformei, avem nevoie de o înțelegere a acestei „cele mai prețioase solii”. — *Mărturie pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 91.

Domnul să-i binecuvânteze din belșug pe toți instructorii și studenții acestei solii prețioase!

Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale

Sabat, 1 ianuarie 2022

Darul Sabatului Întâi pentru Colegiul Plymouth Leadership

Penița Inspirației repetă de nenumărate ori: „educați, educați, educați”. Să deschidem noi câmpuri în via Domnului, pentru colportori, pentru misionari medicali, pentru toți tinerii. „Instruiți-i pe tineri, modelați-le caracterul, educați, educați, educați pentru viitor, pentru viața veșnică.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 590 (cap. 72 – *Ambiție nesfântă*)

Colegiul Plymouth Leadership (PLC) încearcă să împlinească chiar această misiune. Având ca fundament școlile misionare care au fost înființate de frați creștini din regiunea nord-americană, incluzând școli din Tennessee, Pennsylvania, Colorado și California, Uniunea Vest-Americană a descoperit importanța stabilirii unui loc unde educația ar fi obiectivul principal. În acest scop a fost achiziționat în anii 1950 un campus în nordul Californiei rurale; a fost folosit în câteva ocazii, dar acum Uniunea Vest-Americană a dorit să îl oficializeze și să se asigure că va oferi această educație în mod regulat. Proprietatea, cunoscută de mulți membri ai mișcării de reformă din întreaga lume sub numele de Moriah Heights, găzduiește acum campusul PLC împreună cu alte câteva instituții ale bisericii, inclusiv o școală primară și un program practic – agricol. Este locația ideală, la țară, pentru o școală care ne va pregăti tinerii să intre în câmpul misionar și să proclame ultimul mesaj de avertizare către această lume.

Cu programe de instruire în cadrul campusului, cât și online, PLC este capabilă să ofere acces la o educație creștină postliceală de înaltă calitate, nu numai studenților din California, ci din întreaga lume. Studenți din toată America de Nord, precum și din Insulele Pacificului, Africa și America de Sud au participat la cursuri în cadrul campusului. Pandemia ne-a învățat cât de important este să avem programe disponibile online, pentru a răspunde nevoilor celor care nu au putut participa fizic la cursuri. Și acum, tocmai când această colectivă este strânsă, o altă clasă de studenți din Statele Unite și de peste hotare începe următorul Program Accelerat de Evanghelizare.

Sprijinul vostru pentru acest proiect este vital. Fiecare banuț colectat va merge direct în producția de mai multe materiale pe care le veți putea accesa. Această colectivă este o investiție în voi, biserica locală și comunitatea din care faceți parte. Iar după contribuția generoasă, puteți să continuați să susțineți activitatea educațională, accesând pagina www.plymouthcollege.us și înscriindu-vă la un curs al universității PLC. Noi cursuri sunt adăugate în mod constant.

Frații voștri din Uniunea de Vest a Statelor Unite

Dumnezeu ajunge la cei răzvrățiți

Text de memorizat: „Întrucât, cunoscându-L pe Dumnezeu, nu L-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu au fost mulțumitori; ci au devenit deșerti în închipuirile lor și inima lor fără înțelegere a fost întunecată. Susținând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni.” (Romani 1: 21, 22, BTF)

„Neamurile lumii, datorită obiceiurilor lor stricate, au pierdut cunoștința despre Dumnezeu. Cândva, ei Îl cunoscuseră; dar pentru că ‘nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dedat la gândiri deșarte.’” — *Faptele Apostolilor*, p. 14 (cap. 1 – Planul lui Dumnezeu cu biserica Sa).

Recomandare pentru studiu: Romani 1:18-32, *Îndrumarea copilului*, p. 439-443 (cap. 68 – Răspândirea viciilor corupătoare).

Duminică

26 decembrie

1. DEZVĂLUIREA LUI DUMNEZEU CĂTRE UMANITATE

a. În ce moduri se relevă Dumnezeu umanității? Romani 1:18, 19.

Romani 1:18, 19: „Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care îndăușă adevărul în nelegiuirea lor. Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu.”

„Natura și revelația mărturisesc deopotrivă despre dragostea lui Dumnezeu. Tatăl nostru ceresc este izvorul vieții, al înțelepciunii și bucuriei. Priviți la lucrurile minunate și frumoase din natură! Gândiți-vă la minunata lor adaptare nu numai la nevoile și fericirea omului, ci ale tuturor creaturilor! Lumina soarelui și ploaia care înveselesc și reîmprospătează pământul, dealurile, mările și câmpiile, toate ne vorbesc despre iubirea Creatorului. Dumnezeu este Acela care împlinește nevoile zilnice ale tuturor făpturilor Sale.” — *Calea către Hristos*, p. 9 (cap. 1 – Iubirea lui Dumnezeu față de om).

b. Care este, în rândul celor păgâni, conceptul tipic, eronat despre mântuire? Cine l-a născocit? Galateni 2:16; Efeseni 2:9.

Galateni 2:16: „Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii.”

Efeseni 2:9: „Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.”

„Prin păgânism, Satan, timp de veacuri, i-a îndepărtat pe oameni de la Dumnezeu... Principiul că omul se poate mântui prin faptele sale a stat la baza oricărei religii păgâne. Satan inspirase acest principiu. Oriunde acesta se păstrează, oamenii nu mai au nici o piedică în fața păcatului.” — *Hristos, Lumina lumii*, pp. 35, 36 (cap. 3 – *Împlinirea vremii*).

Luni

27 decembrie

2. NICI O SCUZĂ PENTRU A FI PIERDUT

a. De ce nu poate fi nimeni scuzat pentru faptul că s-a pierdut? Romani 1:20; 2:14, 15.

Romani 1:20: „În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți.”

Romani 2:14, 15: „Când neamurile, măcar că n-au lege, fac din fire lucrurile Legii, prin aceasta ei, care n-au o lege, își sunt singuri lege; și ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor; fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisește cugetul lor și gândurile lor, care sau se învinovățesc, sau se dezvinovățesc între ele.”

„Printre păgâni există unii care se închină lui Dumnezeu în neștiința lor, cărorora nu le-a fost adusă niciodată lumina prin vreun mijloc omenesc, dar care nu vor pieri. Cu toate că nu cunosc legea scrisă a lui Dumnezeu, ei au auzit glasul Lui vorbindu-le prin natură și au făcut lucrurile cerute de lege. Faptele lor dau dovadă că Duhul Sfânt le-a atins inima și ei sunt recunoscuți ca fii ai lui Dumnezeu.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 638 (cap. 70 – *Acești foarte neînsemnați frați ai mei*).

b. Ce se întâmplă cu cei care resping lumina divină descoperită lor prin Duhul Sfânt și prin creația lui Dumnezeu - natura? Romani 1:21-25.

Romani 1:21-25: „Fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit, ci s-au dedat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălit că sunt înțelepți și au înnebunit și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare. De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftelile inimilor lor, așa că își necinstesc singuri trupurile, căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat fapturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin.”

c. Care este nivelul de degradare atins în cele din urmă de către cei care resping în mod voit adevărul divin? Romani 1:26-28.

Romani 1:26-28: „Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase, căci femeile lor au schimbat întrebuințarea firească a lor într-una care este împotriva firii; tot astfel, și bărbații au părăsit întrebuințarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor. Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite.”

d. Ce alte practici nelegiuite sunt menționate de Pavel și care va fi consecința finală? Romani 1:29-32.

Romani 1:29-32: „Astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sunt șoptitori, bârfitori, urători de Dumnezeu, obraznici, trufași, lăudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă. Și, măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri sunt vrednici de moarte, totuși ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac.”

„Oamenii L-au scos pe Dumnezeu din cunoștința lor și s-au închinat născocirilor propriei lor imaginații, ca urmare, s-au degradat din ce în ce mai mult. Psalmistul descrie efectul produs de închinarea la idoli asupra adoratorilor lor. El spune: ‘Ca ei sunt cei ce-i fac, toți cei ce se încred în ei.’ (Psalmii 115:8). O lege a sufletului omenesc este aceea că privind suntem schimbați. Omul nu se va ridica niciodată mai sus decât concepția lui despre adevăr, curăție și sfințenie. Dacă mintea nu se înalță mai presus de nivelul omenescului, dacă nu se ridică prin credință să contemple înțelepciunea și iubirea infinită a lui Dumnezeu, atunci omul se va cufunda mereu mai jos și tot mai jos. Închinătorii falșilor dumnezei au înveșmântat zeitățile lor cu atribute și pasiuni omenești și astfel standardul caracterului lor s-a degradat până la asemănarea cu firea pământească păcătoasă. Ca urmare a acestui fapt, ei s-au pângărit... ‘Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie.’ Dumnezeu le dăduse oamenilor poruncile Sale ca o regulă de viață, dar Legea Sa a fost călcată și consecința a fost săvârșirea a tot felul de păcate ce s-au putut închipui.” — *Patriarhi și profeți*, p. 91 (cap. 7 - *Potopul*).

3. IPOCRIZIA ȘI AUTOÎNDREPTĂȚIREA

a. Cum îi descrie Pavel pe cei care îi condamnă/judecă pe alții? Romani 2:1-3.

Romani 2:1-3: „Așadar, omule, oricine ai fi tu care judeci pe altul, nu te poți dezvinovăți, căci prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur, fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri. Știm, în adevăr, că judecata lui Dumnezeu împotriva celor ce săvârșesc astfel de lucruri este potrivită cu adevărul. Și crezi tu, omule, care judeci pe cei ce săvârșesc astfel de lucruri și pe care le faci și tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?”

„Străduința de a câștiga mântuirea prin fapte proprii, îi face negreșit pe oameni să îngrămădească pretenții omenești, ca baricadă împotriva păcatului. Apoi, văzând că nu sunt în stare să țină Legea, ei vor născoci reguli și rânduieli prin care să se silească pe ei înșiși la ascultare. Toate acestea abat mintea de la Dumnezeu la eul personal. Iubirea Sa din inima omului se stinge și, odată cu ea, piere și iubirea față de aproapele. Un sistem născocit de mintea omenească, cu nenumăratele sale pretenții, îi va face pe cei care-l susțin să-i judece pe toți aceia care sunt lipsiți de standardul omenesc prescris. Atmosfera criticii egoiste și strâmte înăbușă sentimentele nobile și generoase și îi face pe oameni să devină niște judecători egoiști și iscoditori josnici.” — *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 123 (cap. 6 – Nu judecând, ci lucrând).

„Chestiunea judecării implică multe. Aduceți-vă aminte că în curând raportul vieții voastre va fi analizat înaintea lui Dumnezeu.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 85 (cap. 15 – O avertizare neglijată).

b. Cum se naște pocăința în inimile noastre? Romani 2:4; Fapte 5:31.

Romani 2:4: „Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?”

Fapte 5:31: „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor.”

„Nu stă în puterea noastră să dăm pe față o astfel de pocăință [precum cea a lui David]; ea se dobândește numai de la Domnul Hristos, care S-a înălțat la cer și a dat daruri oamenilor..

Ceea ce conduce pe păcătos la adevărata pocăință este virtutea care purcede de la Domnul Hristos. Apostolul Petru clarifică această problemă în cuvântul adresat iudeilor când zice: ‘Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor’ (Faptele Apostolilor 5:31). Noi nu putem nicidecum

să ne pocăim fără ca Duhul lui Hristos să trezească conștiința, după cum nu putem fi iertați de păcatele noastre fără Domnul Hristos.” — *Calea către Hristos*, pp. 25, 26 (cap. 3 - *Pocăința*).

c. Pe de altă parte, care este rezultatul împietririi? Romani 2:5-11.

Romani 2:5-11: „Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Și anume va da viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea, și va da mânie și urgie celor ce, din duh de gâlceavă, se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire. Necaz și strâmtorare vor veni peste orice suflet omenesc care face răul: întâi peste iudeu, apoi peste grec. Slavă, cinste și pace vor veni însă peste oricine face binele: întâi peste iudeu, apoi peste grec. Căci înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului.”

„Scopul lui [Satan] este acela de a-i ține pe oameni în întuneric și împietrire, până când mijlocirea Mântuitorului se încheie și nu va mai fi jertfă pentru păcat.” — *Tragedia veacurilor*, p. 518 (cap. 32 – *Cursele lui Satan*).

Miercuri

29 decembrie

4. RĂSPUNZĂTORI PENTRU OCAZIILE NOASTRE

a. Explicați măsura justă și dreaptă a judecății lui Dumnezeu. Romani 2:12, 13; Luca 12:47, 48.

Romani 2:12, 13: „Toți cei ce au păcătuit fără lege vor pieri fără lege, și toți cei ce au păcătuit având lege vor fi judecați după lege. Pentru că nu cei ce aud Legea sunt neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc Legea aceasta vor fi socotiți neprihăniți.”

Luca 12:47, 48: „Robul acela, care a știut voia stăpânului său și nu s-a pregătit deloc și n-a lucrat după voia lui, va fi bătut cu multe lovituri. Dar cine n-a știut-o și a făcut lucruri vrednice de lovituri va fi bătut cu puține lovituri. Cui i s-a dat mult, i se va cere mult și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult.”

„Testul lui Dumnezeu pentru păgâni, cei care nu au lumina, dar și pentru acei care trăiesc în plinătatea cunoștinței adevărului și a luminii, este într-un tot diferit. El acceptă de la cei care se află în câmpurile păgâne o etapă a neprihănirii, care nu îl satisface atunci când se manifestă din partea celor din țările creștine. El nu solicită mult de acolo unde nu s-a revărsat mult.” — *Comentarii Biblice, Noul Testament*, E. G. White, vol. 5, p. 1121, (Luca 12).

b. Cum pot beneficia atât cei tineri, cât și cei în vârstă de pe urma sângelui Domnului Hristos? Romani 1:16, 17; 1 Ioan 1:7.

Romani 1:16, 17: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului; deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință.”

1 Ioan 1:7: „Dar, dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtașie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat.”

„Domnul spune către cei tineri: ‘Fiule, dă-Mi inima ta.’ Mântuitorului lumii îi face plăcere să aibă copii și tineri care își predau Lui inima. S-ar putea să fie o mare oștire de copii și tineri care vor fi găsiți credincioși față de Dumnezeu, deoarece ei umblă în lumină, după cum Domnul Hristos este în lumină. Ei îl vor iubi pe Domnul Isus și va fi plăcerea lor să-I fie pe plac. Ei nu vor fi nerăbdători, dacă vor fi mustrați, ci vor bucura inimile taților și mamelor, prin bunătatea, răbdarea și disponibilitatea lor de a face tot ce pot în a-i ajuta să ducă poverile vieții de zi cu zi. În copilărie și tinerețe, ei vor fi găsiți ucenici credincioși ai Domnului nostru.” — *Căminul adventist*, pp. 297, 298 (cap. 51 – *Sfaturi către copii*).

c. Ce implică predarea noastră Domnului Hristos? Matei 16:24.

Matei 16:24: „Atunci, Isus a zis ucenicilor Săi: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.”

„Crucea lui Hristos este stâlpul central de care atârână ‘o greutate veșnică de slavă’. ‘Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze’ (2 Corinteni 4:17; Matei 16:24). Mireasma iubirii noastre față de semenii noștri este ceea ce dezvăluie iubirea noastră pentru Dumnezeu. Răbdarea în slujire este factorul care aduce odihnă sufletului. Prin trudă umilă, plină de râvnă și credincioșie, este dezvoltată buna stare a lui Israel. Dumnezeu îl susține și întărește pe acela care este dispus să urmeze calea lui Hristos.” — *Faptele Apostolilor*, p. 560 (cap. 55 – *Schimbare prin har*).

Joi

30 decembrie

5. ADEVĂRATA CIRCUMCIZIE / BOTEZUL

a. Potrivit lui Pavel, ce fel de tăiere împrejur (circumcizie) sau botez este cu adevărat valabil? Romani 2:25-27. Când este legitim un botez? Marcu 16:16.

Romani 2:25-27: „Tăierea împrejur, negreșit, este de folos, dacă împlinești Legea, dar, dacă tu calci Legea, tăierea ta împrejur ajunge netăiere împrejur. Dacă deci cel netăiat împrejur păzește poruncile Legii, netăierea lui împrejur nu i se va socoti ea ca o tăiere împrejur? Cel netăiat împrejur din naștere, care împlinește Legea, nu te va osândi el pe tine, care o calci, măcar că ai slova Legii și tăierea împrejur?”

Marcu 16:16: „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit.”

„Cine crede în Fiul are viață veșnică.. Numai harul lui Hristos dă viață sufletului. Lipsit de Hristos, botezul, ca oricare altă slujbă, este o formă fără valoare.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 181 (cap. 18 – *Trebuie ca El să crească*).

b. Cine este un evreu sau creștin adevărat în ochii lui Dumnezeu — în contrast cu poporul evreu din timpul Domnului Hristos? Ioan 3:36; Romani 2:28, 29.

Ioan 3:36: „Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.”

Romani 2:28, 29: „Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci iudeu este acela care este iudeu înăuntru, și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu.”

„[Națiunea evreiască] se reprezentase drept poporul special, fidel, favorizat de Dumnezeu. Dar Hristos a înfățișat religia lor ca fiind una lipsită de credință mântuitoare. Era un amestec de doctrine seci și dure, amestecate cu jertfe și ofrande. Ei erau foarte atenți în a practica circumcizia, dar nu învățau despre nevoia de a avea o inimă curată. Ei aduceau slavă prin cuvinte poruncilor lui Dumnezeu, dar refuzau să le slăvească în practică; iar religia lor era doar o piatră de poticnire pentru oameni.” — *The Review and Herald*, 30 aprilie 1895.

„Când L-am acceptat pe Hristos și în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt ne-am angajat să slujim Tatălui ceresc, Domnului Hristos și Duhului Sfânt – cele trei elite și puteri ale cerului - promisiunea Lor este că ni se va oferi orice înlesnire dacă ne îndeplinim jurămintele de botez de a ‘ieși din mijlocul lor și a fi ... despărțiți ... neatinși de ce este necurat.’ Când suntem fideli jurămintelor noastre, El spune: ‘Vă voi primi.’” — *Comentarii Biblice, Noul Testament*, E. G. White, vol. 6, p. 1075 (Romani 6).

Vineri

31 decembrie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. Ce ar trebui să realizăm când ne adresăm necredincioșilor?**
- 2. Pe măsură ce principiile morale din societate se degradează, de ce trebuie să studiem Romani capitolul 1?**
- 3. Ce trebuie noi, creștini fiind, să avem în vedere cu privire la pocăință?**
- 4. Cum suntem în pericol de a fi prea încrezători în realizările spirituale?**
- 5. Ce evidențiază apostolul Pavel cu privire la circumcizie – și de ce?**

Toți sunt păcătoși

Text de memorizat: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” (Romani 3:23).

„Mulți se înșală cu privire la starea inimii lor. Ei nu realizează că inima este nespuns de înșelătoare și deznădăjduit de rea.” — *Solii Alese*, vol. 1, p. 320.

Recomandare pentru studiu: Romani 3:9-23; Comentarii Biblice, Noul Testament, de E. G. White], vol. 6, pp. 1069-1072 (Romani 3).

Duminică

2 ianuarie

1. NE AFECTEAZĂ PE TOȚI!

a. Cum explică Pavel starea reală a oamenilor religioși, cât și a celor atei? Romani 3:9, 10.

Romani 3:9, 10: „Ce urmează atunci? Suntem noi mai buni decât ei? Nicidecum. Fiindcă am dovedit că toți, fie iudei, fie greci, sunt sub păcat, după cum este scris: „Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar.”

„Toți avem aceeași natură păcătoasă. Toți suntem susceptibili să greșim. Nimeni nu este perfect. Domnul Isus a murit pentru cei păcătoși, ca ei să poată fi iertați. Nu este treaba noastră să condamnăm. Hristos nu a venit să condamne, ci să mântuiască.” — *In Heavenly Places*, p. 292.

b. Ce diagnostic stabilește apostolul Pavel cu privire la condiția morală și spirituală a umanității — și cum răsună acest verdict astăzi? Romani 3:11-19.

Romani 3:11-19: „Nu este niciunul care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebniți. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar. Gâtlejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de aspidă; gura le este plină de blestem și de amărăciune; au picioarele grabnice să verse sânge; prăpădul și pustiirea sunt pe drumul lor; nu cunosc calea păcii; frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor.” Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu.”

„Sufletul meu a fost doborât de durere când mi-a fost arătată starea foarte slabă a celor care susțin că sunt poporul lui Dumnezeu.

Nelegiuirea este pretutindeni, iar dragostea celor mai mulți se răcește. Sunt doar puțini între cei așa-zisi creștini care privesc acest fapt [al poluării morale] în lumina potrivită și care reușesc să se stăpânească atunci când opinia publică și obiceiul nu îi condamnă. Cât de puțini sunt cei care își țin în frâu patimile datorită faptului că simt obligația morală de a face astfel, pentru că se tem de Dumnezeu! Cele mai înalte facultăți ale omului sunt înrobite de poftă și patimi pervertite.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, pp. 347, 348 (cap. 51 – *Poluarea morală*).

Luni

3 ianuarie

2. ÎNTREAGA LUME — VINOVAȚĂ ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU

a. Având în vedere neprihănirea desăvârșită a lui Dumnezeu, care este starea întregii lumi – inclusiv a celor care se consideră ei înșiși neprihăniți? Romani 3:19

Romani 3:19: „Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu.”

„[Mulți] se învăluie într-o neprihănire proprie și sunt mulțumiți să atingă propriul lor standard omenesc în ce privește caracterul; dar cât de grav eșuează ei atunci când nu ating standardul divin și când nu pot îndeplini prin ei înșiși condițiile lui Dumnezeu.” — *Solii Alese*, vol. 1, p. 320 (cap. 48).

„Întreaga lume stă condamnată în fața marelui standard moral al neprihănirii. În ziua cea mare a judecății, fiecare suflet care a trăit pe pământ va primi o sentință în conformitate cu faptele sale bune sau rele în lumina legii lui Dumnezeu. Fiecare gură va fi închisă în timp ce crucea, cu victima sa muribundă este prezentată, și semnificația sa reală va fi înțeleasă de fiecare minte orbită și coruptă de păcat. Păcătoșii vor sta condamnați înaintea crucii, în timp ce victima neînțeleasă se pleacă sub povara infinită a fărădelegilor omenești. Cât de repede vor fi spulberate fiecare subterfugiu (viclenie), fiecare scuză mincinoasă! Apostazia omenească va fi văzută în caracterul ei odios. Oamenii vor vedea ce au ales. Atunci vor înțelege că l-au ales pe Baraba în loc de Hristos, Prințul Păcii.” — *The Signs of the Times*, 7 martie 1895.

b. Care este — și care nu este — beneficiul legii lui Dumnezeu? Romani 3:20.

Romani 3:20: „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.”

„Prin Lege vine cunoștința păcatului’ (1 Ioan 3:4; Romani 3:20). Pentru a-și vedea vinovăția, păcătosul trebuie să-și testeze caracterul prin marele standard al neprihănirii lui Dumnezeu — o oglinda care îi arată desăvârșirea unui caracter neprihănit și-l face în stare să vadă defectele din caracterul său.

Legea îi descoperă omului păcatele, dar nu-i dă nicio soluție. În timp ce făgăduiește viața pentru cel ascultător, ea declară că moartea este partea răzvrătitului. Numai Evanghelia lui Hristos îl poate elibera de sub condamnarea sau de întinarea păcatului. El trebuie să dea pe față pocăință față de Dumnezeu, a cărui Lege a călcat-o; și credință în Hristos și în jertfa Sa ispășitoare. În felul acesta, el primește ‘iertarea păcatelor trecute’ și devine părtaș naturii divine. El este un copil al lui Dumnezeu, primind duhul înfierii, prin care strigă: ‘Ava, adică Tată!’” — *Tragedia veacurilor*, pp. 467, 468 (cap. 27 – *Redeșteptări moderne*).

Marti

4 ianuarie

3. HAR REVĂRSAT

a. Deoarece nu putem fi îndreptățiți prin ascultarea noastră față de Lege, care este singurul mod prin care putem fi socotiți neprihăniți înaintea lui Dumnezeu? Romani 3:21-25.

Romani 3:21-25: „Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege – despre ea mărturisesc Legea și Prorocii – și anume neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-și arate neprihănirea Lui, căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu.”

„Atribuirea neprihănirii lui Hristos vine prin credința care îndreptățește și este justificarea pentru care Pavel s-a luptat cu atâta seriozitate. El spune: [Romani 3:20-31 citat].

Harul este o favoare nemeritată, iar credinciosul este îndreptățit fără niciun merit al său, fără nicio pretenție pe care să i-o ofere lui Dumnezeu. El este îndreptățit prin răscumpărarea care se află în Hristos Isus, Cel ce șade în curțile cerului ca înlocuitor și garant al păcătosului. Cu toate că este

îndreptătit prin meritele Domnului Hristos, el nu este liber să îndeplinească nelegiuire. Credința lucrează prin dragoste și curăță sufletul. Credința înmugurește și înflorește, și are o recoltă de fructe prețioase... Hristos și credinciosul devin unul, și frumusețea caracterului Său este reflectată în toți cei care sunt în mod fundamental legați de Sursa puterii și a iubirii. Hristos este Marele depozitar al neprihănirii care îndreptățește și al harului sfințitor.” — *Solii Alese*, vol. 1, pp. 397, 398 (cap. *Îndreptătit prin credință*).

b. Cum poate Dumnezeu să fie just și, în același timp, să îndreptățească (să justifice) un păcătos? Romani 3:26; 2 Corinteni 5:19, 21.

Romani 3:26: „pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.”

2 Corinteni 5:19, 21: „că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!”

„Prin Hristos, oamenilor li s-a descoperit mila lui Dumnezeu; dar mila nu înlătură dreptatea. Legea descoperă atributele caracterului Său și nici o iotă sau o frântură de literă din ea nu poate fi schimbată pentru a se potrivi omului în starea sa căzută. Dumnezeu n-a schimbat Legea Sa, dar El S-a jertfit pe Sine, în Hristos, pentru răscumpărarea omului...”

Legea cere neprihănire — o viață neprihănită, un caracter desăvârșit; și așa ceva omul nu poate da. El nu poate satisface cerințele Legii sfinte a lui Dumnezeu. Dar Isus Hristos, venind ca om pe pământ, a trăit o viață sfântă și a dezvoltat un caracter desăvârșit. El le oferă pe acestea ca un dar gratuit tuturor celor care vor dori să le primească. Viața Sa stă în locul vieții oamenilor. În acest fel, ei au iertarea păcatelor din trecut, prin îndurarea lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, Hristos îi insuflă pe oameni cu atributele lui Dumnezeu. El reface caracterul lor după chipul caracterului divin, o țesătură dumnezeiască de putere și frumusețe spirituală. În acest fel, adevărata neprihănire cerută de lege este împlinită în cel ce crede în Hristos. Dumnezeu poate ‘să fie just, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.’ (Romani 3:26).” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 762 (cap. 79 – *S-a isprăvit!*).

4. ÎNDREPTĂȚIT PRIN CREDINȚĂ

a. La ce concluzie ajunge Pavel după ce ne explică îndreptățirea noastră înaintea lui Dumnezeu? Romani 3:20, 28; Galateni 2:16.

Romani 3:20, 28: „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului... Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.”

Galateni 2:16: „Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii.”

„Suntem luminați de preceptele legii, dar niciun om nu poate fi îndreptățit prin ele. Cântărit și găsit prea ușor este inscripția noastră din fire. Dar Hristos este Mijlocitorul nostru și acceptându-L ca Mântuitor al nostru, putem revendica promisiunea: ‘Fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos’ (Romani 5:1).” — *In Heavenly Places*, p. 156.

b. Ce se întâmplă cu cei care sunt îndreptățiți prin credință? Romani 3:21; 5:5.

Romani 3:21: „Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege – despre ea mărturisesc Legea și Prorocii...”

Romani 5:5: „Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.”

„Hristos este avocatul păcătosului. Cei care acceptă Evanghelia Lui, Îl privesc cu fața descoperită. Ei văd legătura misiunii Sale cu legea, și mărturisesc înțelepciunea și slava lui Dumnezeu, așa cum au fost revelate de Mântuitorul. Slava Domnului Hristos este revelată în lege, care este o reproducere a caracterului Său, iar puterea Sa transformatoare se face simțită asupra sufletelor, până când oamenii devin schimbați după chipul Său. Ei sunt făcuți părtași ai naturii divine, și cresc tot mai mult în asemănare cu Mântuitorul lor, înaintând pas cu pas în conformitate cu voința lui Dumnezeu, până ajung la desăvârșire.

Legea și Evanghelia sunt în perfectă armonie, susținându-se reciproc. În toată măreția sa, legea înfruntă conștiința, făcându-l pe păcătos să sim-

tă nevoia sa după Hristos ca ispășire pentru păcat. Evanghelia recunoaște puterea și caracterul imuabil al legii. Pavel declară: 'Păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege'. Simțământul păcatului, indus de către lege, îl conduce pe păcătos la Mântuitorul. În nevoia sa, omul poate prezenta argumentele puternice oferite de crucea Calvarului. El poate revendica neprihănirea lui Hristos; căci aceasta este împărtășită oricărui păcătos pocăit." — *Comentarii Biblice, Noul Testament*, E. G. White, vol. 6, p. 1096 (Romani 3).

c. Prin ce fel de credință devine neprihănit păcătosul? Romani 1:17; Galateni 5:6.

Romani 1:17: „deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință.”

Galateni 5:6: „Căci, în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste.”

„Să căutăm acea credință care lucrează prin iubire și purifică inima, ca să putem reprezenta înaintea lumii caracterul lui Hristos.” — *Christian Education*, p. 93.

Joi

6 ianuarie

5. NOUL LEGĂMÂNT

a. Ce făgăduințe sunt incluse în legământul harului (Noul Legământ)? Evrei 8:6, 10-13.

Evrei 8:6, 10-13: „Dar, acum, Hristos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă, cu cât legământul al cărui Mijlocitor este El e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune... (10-13) „Dar iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile”; zice Domnul: „Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și nu va mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său zicând: 'Cunoaște pe Domnul!' Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei. Pentru că le voi ierta nelegiuirile și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor.” Prin faptul că zice: „Un nou legământ”, a mărturisit că cel dintâi este vechi, iar ce este vechi, ce a îmbătrânit, este aproape de piere.”

„Noul Legământ a fost întemeiat pe 'făgăduințe mai bune' — făgăduința iertării păcatelor și a harului lui Dumnezeu de a înnoi inima și a o aduce în armonie cu principiile Legii lui Dumnezeu. [Jeremia 31:33, 34 citat].

Aceeași Lege, care a fost săpată pe tablele de piatră, este scrisă de Dumnezeu pe tablele inimii. În loc să încercăm să realizăm propria noastră

neprihănire, noi primim neprihănirea Domnului Hristos. Sângele Său face ispășire pentru păcatele noastre. Ascultarea Lui este primită ca fiind a noastră. Apoi, inima renăscută prin Duhul Sfânt va aduce 'roadele Duhului'. Prin harul lui Hristos, vom trăi în ascultare de Legea lui Dumnezeu, scrisă acum în inimile noastre. Având Duhul lui Hristos, vom umbla așa cum a umblat El." — *Patriarhi și profeți*, p. 372 (cap. 32 – *Legea și legămintele*).

b. Când este scrisă Legea lui Dumnezeu în inimile noastre? Romani 5:1-5; Psalmii 40:8.

Romani 5:1-5: „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har în care suntem și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu. Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre, căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.”

Psalmii 40:8: „Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este înlăuntrul inimii mele.” (BTF)

„Lumina care strălucește de la cruce descoperă iubirea lui Dumnezeu. Iubirea Lui ne atrage către Sine. Dacă nu ne împotrivim acestei atracții, vom fi conduși la piciorul crucii, plini de pocăință pentru păcatele care L-au răstignit pe Mântuitorul. Atunci, Duhul lui Dumnezeu produce prin credință o nouă viață în suflet. Gândurile și dorințele sunt aduse în ascultare de voința lui Hristos. Inima și mintea sunt înnoite, după chipul Aceluia care lucrează în noi ca să-și supună totul. Atunci Legea lui Dumnezeu se scrie în minte și inimă și putem zice împreună cu Hristos: 'Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule!' (Psalmii 40:8).” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 176 (cap. 17: *Nicodim*).

Vineri

7 ianuarie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. În lumea de astăzi, de ce trebuie să fim foarte vigilenți cu privire la puritatea morală?**
- 2. Care este scopul legii lui Dumnezeu?**
- 3. Cum ar trebui să-mi influențeze viața suferința lui Hristos pe Calvar?**
- 4. De ce avem atât de mare nevoie de un Mântuitor?**
- 5. Cum pot trăi viața Noului Legământ?**

Îndreptățirea - neprihănirea atribuită

Text de memorizat: „Căci ce zice Scriptura? Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.” (Romani 4:3).

„Îndreptățirea prin care suntem iertați ne este atribuită; îndreptățirea prin care suntem sfințiți ne este împărtășită. Prima reprezintă recomandarea noastră pentru cer, iar cea de-a doua este calificarea noastră pentru cer.” — *Solii către tineret*, p. 35 (cap. 5 – Zilele noastre de șansă?).

Recomandare pentru studiu: *Solii Alese*, Vol. 1, pp. 389–398 (sect. 5, cap. 62:

Îndreptățirea prin credință).

Duminică

9 ianuarie

1. AVRAAM – ÎNDREPTĂȚIT PRIN CREDINȚĂ

a. Cum a fost Avraam îndreptățit înaintea lui Dumnezeu, și ce este scris cu privire la credința sa? Romani 4:1-3; Evrei 11:8-10.

Romani 4:1-3: „Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam? Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu. Căci ce zice Scriptura? „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.”

Evrei 11:8-10: „Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce. Prin credință a venit și s-a așezat el în țara fâgăduinței ca într-o țară care nu era a lui și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună-moștenitori cu el ai aceleiași fâgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.”

„[Legământul harului] a fost reînnoit față de Avraam în fâgăduința: ‘Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta’ (Geneza 22:18). Această fâgăduință arată spre Domnul Hristos. Așa a înțeles-o Avraam (vezi Galateni 3: 8, 16) și și-a pus încrederea în Domnul Hristos pentru iertarea păcatelor. Credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire.” — *Patriarhi și profeți*, p. 370 (cap. 31 – *Legea și legămintele*).

„Ascultarea necondiționată a lui Avraam este una dintre cele mai izbitoare dovezi ale credinței ce poate fi aflată în întreaga Scriptură. Pentru el, credința era ‘o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd’ (Evrei 11:1). Sprijinindu-se pe fâgăduința divină, fără cea mai slabă asigurare exterioară a împlinirii ei, el

și-a părăsit casa și rudeniile, precum și țara natală și a plecat fără să știe încotro, pentru a merge acolo unde avea să îl conducă Dumnezeu.” — Ibid., p. 126 (cap. 11 – *Chemarea lui Avraam*).

**b. Descrieți cea mai grea încercare a credinței lui Avraam.
Evrei 11:17-19.**

Evrei 11:17-19: „Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare, el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu! El căruia i se spusese: „În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele!” Căci se gândea că Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți: și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi.”

„Încercarea aceasta a fost mult mai grea decât aceea prin care trecuse Adam... Întregul cer privea cu uimire și admirație ascultarea neșovăitoare a lui Avraam. Tot cerul a ovaționat credințioșia lui.” — Ibid., p. 155 (cap. 13 – *Încercarea credinței*).

Luni

10 ianuarie

2. DAVID – ÎNDREPTĂȚIT PRIN CREDINȚĂ

a. După fărădelegile sale împotriva Batșebeei și a lui Urie, ce rugăciuni a adresat David Domnului? Psalmii 51:1-4; 32:1-5.

Psalmii 51:1-4: „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele! Spală-mă cu desăvârșire de nelegiuirea mea și curățește-mă de păcatul meu! Căci îmi cunosc bine fărădelegile și păcatul meu stă necurmat înaintea mea. Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuțit și am făcut ce este rău înaintea Ta; așa că vei fi drept în hotărârea Ta și fără vină în judecata Ta.”

Psalmii 32.1-5: „Ferice de cel cu fărădelegea iertată și de cel cu păcatul acoperit! Ferice de omul căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea și în duhul căruia nu este viclenie! Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmăte, căci zi și noapte mâna Ta apăsă asupra mea; mi se usca vлага cum se usucă pământul de seceta verii. Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!” Și Tu ai iertat vina păcatului meu.”

b. Când profetul Natan i-a înfățișat lui David enormitatea păcatului său, cum a reacționat acesta? 2 Samuel 12:13 (prima parte). Cum a răspuns atunci Domnul prin profet? 2 Samuel 12:13 u.p.

2 Samuel 12:13 p.p. „David a zis lui Natan: „Am păcătuțit împotriva Domnului! ”

2 Samuel 12:13 u.p.: „Și Natan a zis lui David: „Domnul îți iartă păcatul, nu vei muri.”

c. Ce dezvăluie apostolul Pavel despre experiența lui David în urma pocăinței sale? Romani 4:5-7.

Romani 4:5-7: „pe când celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătoș neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire. Tot astfel și David numește fericit pe omul acela pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit. „Ferice”, zice el, „de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite!”

„Pocăința lui David a fost sinceră și profundă. El n-a căutat circumstanțe atenuante pentru crima sa. Rugăciunea lui nu era inspirată de dorința de a scăpa de pedepsele cu care era amenințat. Dar a văzut grozăvia păcatului său împotriva lui Dumnezeu, a văzut cât de pângărit îi era sufletul și îi era scârbă de păcatul său. El nu se ruga numai pentru a i se ierta păcatul, ci și pentru a avea o inimă curată. David n-a părăsit lupta cuprins de disperare. În făgăduințele lui Dumnezeu pentru păcătosul pocăit, el a văzut dovada iertării și primirii sale...

Cu toate că David căzuse, Domnul l-a ridicat. El era acum în comuniune mai strânsă cu Dumnezeu și într-o mai profundă împreună simțire cu semenii săi, decât înainte de cădere...

Această parte din istoria vieții lui David este plină de însemnătate pentru păcătosul care se pocăiește. Este una dintre cele mai convingătoare ilustrații care ne-au fost date cu privire la luptele și ispitele oamenilor și adevărata pocăință și credință în Domnul Isus Hristos. În toate timpurile până acum, aceasta s-a dovedit un izvor de încurajare pentru sufletele care, după ce au căzut în păcat, se zbat sub povara vinovăției. Mii de copii ai lui Dumnezeu care fuseseră ispițiți, când erau gata să se lase în voia disperării, și-au amintit cum sincera pocăință și mărturisire a lui David au fost primite de Dumnezeu, chiar dacă el a avut de suferit pentru abaterea lui; astfel, au prins curaj pentru a se pocăi și a încerca din nou să umble pe calea poruncilor lui Dumnezeu...

Domnul nu va lepăda nici un suflet care se pocăiește cu adevărat.”
— Patriarhi și profeți, pp. 725, 726 (cap. 71 – Păcatul și pocăința lui David).

Marti

11 ianuarie

3. ÎNDREPTĂȚIT ÎNAINTE SAU DUPĂ BOTEZ?

a. Când a fost Avraam îndreptățit prin credință — înainte sau după tăierea împrejur? Romani 4:8-10.

Romani 4:8-10: „Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!” Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați îm-

prejur? Căci zicem că lui Avraam credința „i-a fost socotită ca neprihănire”. Dar cum i-a fost socotită? După sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur.”

b. Care a fost scopul tăierii împrejur? Romani 4:11. Care este scopul botezului? 1 Petru 3:18, 21.

Romani 4:11: „Apoi, a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință când era netăiat împrejur. Și aceasta, pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur; ca, adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta.”

1 Petru 3:18, 21: „Hristos, de asemenea, a suferit o dată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh, **(21)** Icoana aceasta închipuitoare vă mântuiește acum pe voi, și anume botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupesti, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos,

„Ritualul circumciziei i-a fost dat lui Avraam ‘ca o pecete a acelei îndreptări pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur’ (Romani 4:11). Acesta trebuia să fie respectat de către patriarh și de către urmașii săi, ca un semn că erau devotați slujirii lui Dumnezeu și despărțiți de idolatri, cum și al faptului că Dumnezeu i-a primit ca o comoară deosebită a Sa. Prin ritualul acesta, pe de o parte, ei s-au angajat să îndeplinească condițiile legământului făcut cu Avraam. Ei nu trebuia să încheie legături de căsătorie cu păgânii; căci, făcând astfel, ei urmau să piardă respectul față de Dumnezeu și față de Legea Sa cea sfântă; ei aveau să fie ispitiți să se dedea la practicile păcătoase ale celorlalte națiuni și urma să fie atrași la idolatrie.” — *Patriarhi și profeți*, p. 138 (cap. 12 – *Avraam în Canaan*).

„Învierea lui Hristos este comemorată prin îngroparea noastră împreună cu El prin botez și ridicarea din mormântul de apă, după chipul învierii Sale, pentru a trăi într-o înnoire a vieții.” — *Scrieri timpurii*, p. 217 (secț. *Taina neleguirii*).

„Hristos a făcut din botez semnul intrării în Împărăția Lui spirituală. El a făcut din aceasta o condiție categorică, pe care trebuie să o împlinescă toți aceia care doresc să fie recunoscuți ca fiind sub autoritatea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Mai înainte ca cineva să-și găsească un cămin în biserică, mai înainte de a trece pragul Împărăției spirituale a lui Dumnezeu, el trebuie să primească amprenta numelui divin: ‘Domnul, Neprihănirea noastră’ (Ieremia 23:6).

Botezul este unul dintre cele mai solemne acte de renunțare la lume. Aceia care sunt botezați în întreitul Nume al Tatălui, al Fiului și al Duhului

Sfânt, declară public, chiar de la intrarea lor în viața de creștin, că au părăsit serviciul lui Satan și au devenit membri ai familiei împărătești, copiii ai Împăratului ceresc. Ei au ascultat de porunca: 'Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei ... nu vă atingeți de ce este necurat'. Și față de ei este împlinită profeția: 'Vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic' (2 Corinteni 6:17-18)." — *Mărturie pentru comunitate*, vol. 6, p. 91 (cap. 8 - *Botezul*).

Miercuri

12 ianuarie

4. FĂGĂDUINȚE ÎMPLINITE PRIN CREDINȚĂ

a. Pe ce temei a împlinit Dumnezeu făgăduințele Sale făcute lui Avraam? Romani 4:13.

Romani 4:13: „În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.”

„Biblia ne învață în mod clar că făgăduințele făcute lui Avraam urmează să fie împlinite prin Hristos. Toți cei ce sunt ai lui Hristos sunt 'sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință' — moștenitori 'la o moștenire nesticăcioasă și neîntinată, care nu se poate veșteji' (Galateni 3: 29; 1 Petru 1:4), un pământ eliberat de blestemul păcatului. Căci 'domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt'; 'cei blânzi moștenesc țara și au belșug de pace' (Daniel 7:27; Psalmii 37:11).” — *Patriarhi și profeți*, p. 170 (cap. 14 - *Distrugerea Sodomei*).

b. Ce mai este scris despre credința lui Avraam? Romani 4:18-22.

Romani 4:18-22: „Nădăduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.” Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit - avea aproape o sută de ani - nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii. El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că El ce făgăduiește poate să și îplinească. De aceea, credința aceasta „i-a fost socotită ca neprihănire”.

„Nașterea unui fiu lui Zaharia, întocmai ca nașterea fiului lui Avraam și a fiului Mariei, ne învață un mare adevăr spiritual, adevăr pe care îl învățăm cu greu și-l uităm ușor. În noi înșine n-avem nicio putere de a face vreun lucru bun, dar ceea ce nu putem face noi va fi îndeplinit prin puterea lui Dumnezeu în oricare suflet supus și credincios. Prin credință fusese dat copilul

făgăduinței, prin credință ia naștere viața spirituală și ni se dă putere să facem lucrările neprihănirii.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 98 (cap. 10 – *Glasul în pustie*).

c. Care este lecția supremă de care beneficiem prin aceste fapte? Romani 4:23-25.

Romani 4:23-25: „Dar nu numai pentru el este scris că „i-a fost socotită ca neprihănire”, ci este scris și pentru noi, cărora, de asemenea, ne va fi socotită, nouă, celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru, care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți.”

„Dumnezeu este Cel care circumcide inima. Întreaga lucrare este a Domnului de la început până la sfârșit. Păcătosul care stă să piară spune: „Sunt un păcătos pierdut; dar Isus a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. El spune: „Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși” (Marcu 2:17). Sunt un păcătos, dar El a murit pe crucea Calvarului pentru a mă salva. Nu trebuie să mai zăbovesc niciun moment nesalvat. El a murit și a înviat din nou pentru îndreptățirea mea și mă va mântui acum. Accept iertarea pe care El a făgăduit-o.” — *Solii Alese*, vol. 1, p. 392 (secț. 5, cap. 62).

Joi

13 ianuarie

5. CREDINȚA - ESENȚIALĂ PENTRU ÎNDREPTĂȚIREA NOASTRĂ

a. Care este definiția biblică a credinței? Evrei 11:1.

Evrei 11:1: „Iar credința este substanța lucrurilor sperate, dovada lucrurilor nevăzute.” (BTF)

„Credința este condiția pe temeiul căreia Dumnezeu a considerat potrivit să le făgăduiască iertarea celor păcătoși, nu pentru că în credință s-ar afla vreo virtute prin care mântuirea ar fi meritată, ci, deoarece credința se poate baza pe meritele Domnului Hristos, ca remediu pregătit pentru păcat. Credința poate să prezinte ascultarea desăvârșită a Domnului Hristos în locul nelegiuirii și al deficienței celui păcătos. Când păcătosul crede că Hristos este Mântuitorul lui personal, Dumnezeu îi iartă păcatul și îl îndreptățește fără plată, conform făgăduințelor Sale infailibile. Sufletul care se pocăiește își dă seama că îndreptățirea lui vine datorită Domnului Hristos, care a murit pentru el ca înlocuitor și Garant al lui și este Jertfa lui de ispășire și Neprihănirea lui.” — *Credința și faptele*, pp. 100, 101 (cap. 14 – *Experiența neprihănirii prin credință*).

**b. Care este marea diferență între credință și încumetare?
Efeseni 2:8; Galateni 5:6; Iacov 2:17.**

***Efeseni 2:8:** „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.”*

***Galateni 5:6:** „Căci, în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste.”*

***Iacov 2:17:** „Tot așa și credința, dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși.”*

„Noi nu ne câștigăm mântuirea prin ascultarea noastră; pentru că mântuirea este darul fără plată al lui Dumnezeu, care poate fi primit prin credință. Dar ascultarea este rodul credinței. [1 Ioan 3:5, 6 citat] Aici este adevăratul test. Dacă rămânem în Hristos și dacă iubirea lui Dumnezeu locuiește în noi, atunci simțămintele, cugetele, planurile și acțiunile noastre, toate vor fi în armonie cu voința lui Dumnezeu, așa cum este exprimată în preceptele legii Sale sfinte. [1 Ioan 3:7 citat] Neprihănirea este definită de standardul legii sfinte a lui Dumnezeu, așa cum este el exprimat în Cele Zece Porunci date pe Sinai.

Așa-numita credință în Hristos care învață că păcătosul este scutit de obligația de a asculta de Dumnezeu nu este credință, ci încumetare. [Efeseni 2:8; Iacov 2:17 citat]” — *Calea către Hristos*, p. 61 (cap. 7 - *Dovada adevăratei ucenicii*).

Vineri

14 ianuarie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. Cum poate credința mea să devină mai asemănătoare cu cea a lui Avraam?**
- 2. Cum poate pocăința mea să ajungă mai asemănătoare cu cea a lui David?**
- 3. Care trebuie să fie experiența celui care face legământul botezului?**
- 4. De ce nu trebuie să amânăm decizia de a ne duce înaintea Mântuitorului viețile noastre păcătoase?**
- 5. Cum aș putea fi în pericolul de a cădea într-o formă de încumetare?**

Roadele credinței

Text de memorizat: „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har în care suntem și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.” (Romani 5:1, 2).

„Când Duhul lui Dumnezeu stăpânește mintea și inima, sufletul convertit izbucnește într-o cântare nouă; căci el își dă seama că în trăirea sa făgăduința lui Dumnezeu a fost împlinită, că fărădelegea sa a fost iertată și că păcatul său a fost acoperit. El a exercitat pocăința față de Dumnezeu pentru călcarea Legii divine și credința față de Hristos, care a murit pentru îndreptățirea omului.” — *Faptele Apostolilor*, p. 476 (cap. 45 – *Scrisori din Roma*).

Recomandare pentru studiu: *Solii Alese*, vol. 1, pp. 345–349

(cap. 53: *Transformare prin credință și ascultare*).

Duminică

16 ianuarie

1. IERTAT PRIN CREDINȚĂ

a. Ce este îndreptățirea și de ce este esențială? Matei 9:2; Romani 5:1.

Matei 9:2: „Și iată că I-au adus un slăbănog, care zăcea într-un pat. Isus le-a văzut credința și a zis slăbănogului: „Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate!”

Romani 5:1: „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.

„Iertarea și îndreptățirea sunt unul și același lucru. Prin credință, cel credincios trece din starea de răzvrătit, de copil al păcatului și al lui Satan, în starea de supus loial al lui Isus Hristos, nu datorită unei bunătați inerente (înnăscute), ci pentru că Domnul Hristos îl primește să fie copilul Său prin adopție. Cel păcătos primește iertarea de păcate, pentru că aceste păcate sunt purtate de Înlocuitorul și de Garantul lui.” — *Comentarii Biblice, Noul Testament*, E. G. White, vol. 6, p. 1070 (Romani 3).

„Ce este îndreptățirea prin credință? Este lucrarea lui Dumnezeu de a coborî în țărână slava omenească și de a face pentru om lucrarea pe care acesta nu are puterea să o facă singur.” — *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 456 (cap. 64 – *Total este al Domnului*).

b. Care este speranța celor îndreptățiți prin credință? Romani 5:2.

Romani 5:2: „Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har în care suntem și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.”

„A fost acordat har abundent pentru ca sufletul credincios să fie păstrat departe de păcat; căci tot cerul, cu resursele sale nelimitate, a fost pus la comanda noastră. Trebuie să ne alimentăm din izvorul mântuirii.” — *Solii Alese*, vol. 1, , p. 394. (secț 5, cap. 62: *Îndreptățirea prin credință*).

Luni

17 ianuarie

2. SCOPUL ÎNCERCĂRILOR

a. De ce îngăduie Dumnezeu să vină încercări asupra poporului Său? Romani 5:3, 4; 2 Tesaloniceni 1:4.

Romani 5:3, 4: „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre, căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea.”

2 Tesaloniceni 1:4: „De aceea ne lăudăm cu voi în Bisericile lui Dumnezeu pentru statornicia și credința voastră în toate prigonirile și necazurile pe care le suferiți.”

„Când [Dumnezeu] îngăduie să vină încercări și greutăți, face aceasta ‘pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui’ (Evrei 12:10). Dacă este primită în credință, încercarea care pare așa de amară și greu de suportat se va dovedi o binecuvântare. Lovitura nemiloasă, care distruge bucuriile de pe pământ, va fi mijlocul de a ne întoarce privirile spre ceruri. Cât de mulți sunt aceia care nu L-ar fi cunoscut niciodată pe Isus, dacă vreun necaz nu i-ar fi făcut să caute mângâiere în El!

Încercările vieții sunt uneltele prin care Dumnezeu îndepărtează necurățiile și asperitățile din caracterul nostru. Tăierea, nivelarea și cizelarea, arderea și lustruirea acestora, sunt o lucrare dureroasă. E greu să fii șlefuit pe roata de polizor. Dar piatra iese astfel pregătită pentru a-și ocupa locul în templul ceresc. Maestrul nu lucrează cu atâta atenție și grijă la un material fără valoare. Numai pietrele Sale prețioase sunt lustruite ca pentru un palat.” — *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 10 (cap. 2 - *Fericirile*).

b. Cum este scrisă Legea lui Dumnezeu în inimile noastre după îndreptățire? Romani 5:5 (comparați cu Evrei 8:10). Ce se va observa în viața noastră? Matei 6:33.

Romani 5:5: „Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.”

Evrei 8:10: „Dar iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile”, zice Domnul: „Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.”

Matei 6:33: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.”

„Acceptarea Domnului Hristos conferă valoare ființei umane. Jertfa Sa transmite viață și lumină tuturor celor care Îl iau pe Hristos ca Mântuitor personal. Iubirea lui Dumnezeu prin Isus Hristos este vărsată în inima fiecărui membru al trupului Său, purtând cu sine vigoarea legii lui Dumnezeu Tatăl. Astfel, Dumnezeu poate sălășlui cu omul și omul poate sălășlui cu Dumnezeu.” — *Solii Alese*, vol. 1, pp. 299, 300 (secț. 5, cap. 43: *Cum să obținem viața veșnică*).

„Împărăția lui Hristos ar trebui să fie superioară oricărui alt interes. Legea lui Dumnezeu scrisă în inimile noastre va subordona propriile noastre interese celor care sunt înălțătoare și veșnice.” — *The Bible Echo*, 9 decembrie 1895.

c. Cum își arată Dumnezeu iubirea Sa pentru noi? Romani 5:7, 8.

Romani 5:7, 8: „Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva, dar pentru binefăcătorul lui poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.”

„După ce ne-a făcut neprihăniți prin neprihănirea atribuită a Domnului Hristos, Dumnezeu ne declară drepecți și ne tratează întocmai.” — *Solii Alese*, vol. 1, p. 394. (secț. 5, cap. 62: *Îndreptățirea prin credință*).

Marti

18 ianuarie

3. ÎMPĂCAT PRIN SÂNGELE LUI HRISTOS

a. Cum ne izbăvește Domnul Isus de sub mânia legii contra păcătoșilor? Romani 4:15; 5:9.

Romani 4:15: „pentru că Legea aduce mânie; și unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege.”

Romani 5:9: „Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu.”

„Dumnezeu cere credință în Domnul Hristos — ca jertfa noastră de izbăvire. Sângele Său este singurul remediu pentru păcat.

Nu este voia lui Dumnezeu ca tu să fii neîncrezător și să îți torturezi sufletul cu teama că El nu te va accepta, păcătos fiind și nevrednic... Poți să spui: 'Știu că sunt un păcătos și tocmai acesta este motivul pentru care am nevoie de un Mântuitor... Eu nu am niciun merit și nicio bunătate prin care să pot pretinde mântuirea, dar prezint înaintea lui Dumnezeu sângele atotispășitor al Mielului neprihănit al lui Dumnezeu, care îndepărtează păcatul lumii. Aceasta este singura apărare a mea.' — *Credința prin care trăiesc*, p. 102 (6 aprilie).

„Domnul Dumnezeu întinde zi de zi mâna Sa prin Domnul Isus Hristos, invitându-i pe cei păcătoși și decăzuți. El îi va primi pe toți. El spune bun-venit tuturor. Slava Sa constă în faptul că îi poate ierta pe cei mai mari păcătoși. El va lua prada din mâna celui puternic, va elibera pe cel captiv, El va smulge tăciunile din foc. El va coborî lanțul de aur al îndurării Sale până în abisul nenorocirii omenești, și va ridica sufletul degradat, contaminat de păcat.” — *Divina vindecare*, p. 161 (cap. 10 – *Ajutându-i pe cei ispitiți*).

„Fiecare revelare a lui Dumnezeu pentru suflet mărește puterea de a cunoaște și de a iubi. Strigătul neîntrerupt al inimii este: 'Mai mult din Tine' și totdeauna răspunsul Duhului este: 'Cu mult mai mult.'” — *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 20 (cap. 2 - *Fericirile*).

b. Cum face Domnul posibilă împăcarea noastră cu El? Romani 5:10, 11; Efeseni 2:13, 14, 16.

Romani 5:10, 11: „Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui. Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am căpătat împăcarea.”

Efeseni 2:13, 14, 16: „Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea... **(16)** și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia.”

„Când ajungeți să vedeți grozăvia păcatului, cum și pe voi înșivă, așa cum sunteți în realitate, nu disperați! Domnul Hristos a venit să mântuiască pe cei păcătoși. Noi nu trebuie să-L împăcăm pe Dumnezeu cu noi, ci — o, minunată iubire! — 'Dumnezeu în Hristos, împacă lumea cu Sine' (2 Corinteni 5:19, eng.). El dorește nespus de mult ca prin iubirea Sa să câștige inimile copiilor Săi înstrăinați. Niciun părinte pământesc nu poate fi atât de răbdător cu greșelile și defectele copiilor săi, cum este Dumnezeu cu aceia pe care caută să-i mântuiască. Nimeni nu poate mijloci cu atâta gingășie pentru cel păcătos. Buzele omenești n-au adresat niciodată rugăminți

atât de iubitoare celor rățăcitori, așa cum face El. Toate făgăduințele Sale, toate avertizările Sale nu sunt decât suflarea iubirii Sale nemărginite.” — *Calea către Hristos*, p. 35 (cap. 3 - *Pocăința*).

Miercuri

19 ianuarie

4. CEI DOI ADAM

a. Ce comparație face Pavel între primul Adam și cel de-al doilea? Romani 5:12-14; 1 Corinteni 15:22, 45-47.

Romani 5:12-14: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor; din pricină că toți au păcătuit... (Căci înainte de Lege păcatul era în lume. Dar păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este o lege. Totuși moartea a domnit, de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină.”

1 Corinteni 15:22, 45-47: „Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos... (45-47) De aceea este scris: „Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu.” Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață. Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este firesc; ce este duhovnicesc vine pe urmă. Omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea este din cer.”

„Satan l-a ispitit pe Adam mai întâi în Eden, iar Adam a întreținut o conversație cu vrăjmașul, oferindu-i astfel posibilitatea de a câștiga. Satan și-a exercitat puterea hipnozei asupra lui Adam și Evei, străduindu-se să o exercite și asupra lui Hristos. Dar, după ce Domnul a citat cuvântul Scripturii, Satan a știut că nu mai are nicio șansă de a triumfa.” — *Minte, caracter, personalitate*, vol. 2, p. 713 (cap. 79 - *Hipnoza și pericolele ei*).

„Nu numai omul, ci și pământul — din cauza păcatului — a ajuns sub puterea celui rău și trebuia să fie restaurat prin Planul de Mântuire. La crearea sa, Adam a fost așezat ca stăpân peste pământ. Dar, prin cedarea în fața ispitei, el a fost adus sub stăpânirea lui Satan. ‘Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit’ (2 Petru 2:19). Când omul a devenit robul lui Satan, stăpânirea pe care o avea a trecut la învingătorul său. În acest fel a devenit Satan ‘dumnezeul veacului acestuia’ (2 Corinteni 4:4). El a uzurpat stăpânirea asupra pământului, care la început i-a fost dată lui Adam. Dar Hristos, prin sacrificiul Său, a plătit pedeapsa păcatului și nu numai că îl va răscumpăra pe om, ci va recâștiga și stăpânirea pierdută. Tot ceea ce a fost pierdut de către primul Adam va fi recâștigat de către al doilea Adam.” — *Patriarhi și profeți*, p. 67 (cap. 4 - *Planul de Mântuire*).

b. A cui este neprihănirea care îi îndreptățește pe toți păcătoșii? Romani 5:15-18.

Romani 5:15-18: „Dar cu darul fără plată nu este ca și cu greșeala, căci, dacă prin greșeala unuia singur, cei mulți au fost loviți cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu și darul pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur om, adică în Isus Hristos, s-au dat din belșug celor mulți. Și darul fără plată nu vine ca printr-acelel unuia care a păcătuit, căci judecata venită de la unul a adus osândă, dar darul fără plată venit în urma multor greșeli a adus o hotărâre de iertare. Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii vor domni în viață prin Acel Unul singur, care este Isus Hristos!) ... Astfel dar, după cum printr-o singură greșală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire, care dă viața.”

„După ce Adam și Eva au adus moartea în lume prin neascultarea lor, o jertfă prețioasă a fost oferită pentru rasa umană. O valoare mai mare decât cea pe care o aveau inițial a fost pusă asupra lor. Oferindu-L pe Hristos, singurul Său Fiu, ca răscumpărare pentru omenire, Dumnezeu a dăruit tot cerul.”
—*Solii Alese*, vol. 1, ,p. 299 (secț. 5, cap. 43, subcap. *Cum să obținem viața veșnică*)

c. Ce adeverește Pavel cu privire la starea noastră anterioară — și la singura modalitate prin care putem deveni neprihăniți în ochii lui Dumnezeu? Romani 5:19.

Romani 5:19: „Căci, după cum, prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.”

„Numai sângele Domnului Hristos poate ispăși pentru noi; doar harul Său poate crea în noi o inimă curată și ne poate ajuta să respectăm legea lui Dumnezeu. În El este singura noastră speranță.” — *The Signs of the Times*, 9 februarie 1891.

Joi

20 ianuarie

5. HAR DIN ABUNDENȚĂ

a. Indiferent cât de copleșiți ne putem simți cu privire la gravitatea păcatelor noastre, ce speranță suntem privilegiați să apucăm? Romani 5:20.

Romani 5:20: „Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala, dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult...”

„Lucrarea de mântuire va fi desăvârșită. În locul unde păcatul s-a înmulțit, harul lui Dumnezeu se revarsă și mai mult. Pământul însuși, chiar locul acela pe care Satan îl pretinde ca fiind al lui, urmează să fie nu numai răscumpărat, ci și făcut să strălucească în slavă. Mica noastră lume, devenită sub blestemul păcatului singura pată neagră în marea Sa creațiune, va fi onorată mai mult decât toate celelalte lumi din universul lui Dumnezeu. Aici, unde Fiul lui Dumnezeu a sălășluit în corp omenesc, unde Împăratul slavei a trăit, a suferit și a murit — aici, când El va face toate lucrurile noi, cortul lui Dumnezeu va fi cu oamenii și ‘El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeu lor’ (Apocalipsa 21:3). Iar prin veacurile nesfârșite, când cei răscumpești vor umbla în lumina Domnului, ei Îl vor preamări pentru darul Său nespus de mare – ‘Emanuel, Dumnezeu cu noi.’” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 26 (cap. 1 – *Dumnezeu cu noi*).

„Prin iubirea lui Dumnezeu, comorile harului Său au fost puse la dispoziția bisericii și a lumii. ‘Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică’ (Ioan 3:16). Ce iubire uimitoare și de nepătruns L-a determinat pe Hristos să moară pentru noi, pe când eram încă păcătoși! Și cât de mare este pierderea suferită de sufletul care, deși înțelege cerințele imperative ale Legii, nu reușește să recunoască faptul că, acolo unde păcatul se înmulțește, harul lui Hristos se revarsă cu atât mai mult!” — *Lucrătorii Evangheliei*, p. 157 (sect. 5 – *Pastorul la amvon*).

b. Care va fi răsplata finală a harului pentru noi? Romani 5:21.

Romani 5:21: „pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru.”

Vineri

21 ianuarie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. De ce este importantă îndreptățirea?**
- 2. De ce trebuie să ne confruntăm fiecare individual cu încercări și necazuri croite pe măsură?**
- 3. Într-o lume îngrijorată, tulburată, cum aduce Evanghelia lui Hristos speranță?**
- 4. Comparați și prezentați deosebiriile dintre cei doi Adam.**
- 5. Ce trebuie să-mi amintesc când sunt tulburat de o conștiință vinovată?**

Nu mai suntem sclavi ai păcatului

Text de memorizat: „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har.” (Romani 6:14).

„Ispășirea lui Hristos nu este o simplă metodă iscusită de a ne ierta păcatele; este un remediu divin pentru vindecarea păcatului și restabilirea sănătății spirituale. Este mijlocul rânduit de cer prin care neprihănirea lui Hristos poate să fie nu doar asupra noastră, ci în inimile și caracterele noastre.” — *Comentarii Biblice, Noul Testament*, E. G. White, vol. 6, p. 1074 (Romani 4).

Recomandare pentru studiu: Romani, cap. 6 (întregul capitol); *The Signs of the Times*, 27 ianuarie; 3 februarie 1898: „Knowing Christ.”

Duminică

23 ianuarie

1. PUTEREA LUI DUMNEZEU ÎN ÎNDREPTĂȚIRE

a. Ce se întâmplă când un păcătos pocăit este îndreptățit?

Matei 6:12; Ioan 1:12, 13.

Matei 6:12: „și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri.”

Ioan 1:12, 13: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat puterea să devină fiii lui Dumnezeu; care au fost născuți nu din sânge, nici din voia omului, ci din Dumnezeu.” (BTF)

„Există iertare pentru păcătos, pentru că Hristos este ‘Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii’ (Ioan 1:29). Făgăduința lui Dumnezeu este: ‘De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.’ ‘Vă voi da o inimă nouă. Voi pune Duhul Meu în voi’ (Isaia 1:18; Ezechiel 36:26, 27).” — *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 8 (cap. 2 - Fericirile).

„Iertarea lui Dumnezeu nu este un simplu act juridic, prin care ne scăpă de osândă. Nu este numai iertare de păcat, ci recuperare din păcat. Este revărsarea iubirii răscumpărătoare, care transformă inima.” — *Ibid.*, p. 114 (cap. 30 - *Rugăciunea Domnească*).

„Cei care Îl primesc pe Hristos ca Mântuitor care iartă păcatele sunt înveșmântați cu hainele Lui de lumină. El le ia păcatul și le imprimă neprihănirea Sa. Bucuria lor este deplină...”

Acela care este cu adevărat convertit va fi atât de plin de iubirea lui Dumnezeu, încât va tânji să împărtășească altora bucuria pe care el însuși o posedă.” — *Manuscript Releases*, vol. 13, p. 212.

Luni

24 ianuarie

2. MORT FAȚĂ DE PĂCAT, VIU PENTRU HRISTOS

a. După ce devenim îndreptățiți prin credință, suntem liberi să trăim în păcat? Romani 6:1, 2.

Romani 6:1, 2: „*Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?*”

„Prin ascultare fidelă față de adevăr, ei trebuie să-și asigure chemarea și alegerea.” — *Comentarii Biblice, Noul Testament*, E. G. White, vol. 6, p. 1115 (Efeseni 1).

b. Ce simbolizează de fapt botezul? Romani 6:3-5.

Romani 6:3-5: „*Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi, deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui.*”

„Învierea lui Hristos este comemorată prin îngroparea noastră împreună cu El prin botez și ridicarea din mormântul de apă, după chipul învierii Sale, pentru a trăi într-o înnoire a vieții.” — *Experiențe și viziuni*, p. 217 (sect. – *Taina nelegiurii*).

„Toți cei care sunt fii sau fiice ale lui Dumnezeu vor respinge nelegiuirea și poftele lumești. Toți cei care se poziționează de partea Domnului vor primi hrană, ca mlădițe ale Adevăratei Vițe și vor fi stimulați de viț să producă roade similare. Ei vor lucra împreună cu Dumnezeu, în funcție de capacitatea lor, exercitând sfințenie, mergând în înnoirea vieții, care este pocăința zilnică față de Dumnezeu și credință față de Domnul nostru Isus Hristos.” — *The Review and Herald*, 23 februarie, 1897.

c. Când moare credinciosul față de păcat? 2 Corinteni 5:14; Romani 6:6. Cum poate avea el/ea această experiență? Romani 6:11-13; 1 Corinteni 15:31.

2 Corinteni 5:14: „*Căci dragostea lui Hristos ne constrânge, deoarece judecăm astfel, că dacă Unul singur a murit pentru toți, atunci toți au murit.*” (BTF)

Romani 6:6: „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului.”

Romani 6:11-13: „Tot așa și voi înșivă socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru. Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiuirii, ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii.”

1 Corinteni 15:31: „Vă avertizez, referitor la bucuria voastră pe care și eu o am în Hristos Isus, Domnul nostru, că mor zilnic.” (BTF)

„Sfințirea lui Pavel era rezultatul unei continue lupte cu sine. El spunea: „În fiecare zi mor’ (1 Corinteni 15:31). Voința și dorințele lui veneau zilnic în conflict cu datoria și cu voința lui Dumnezeu. În loc să-și urmeze înclinația, el împlinea voia lui Dumnezeu, indiferent cât de mult răstigneja aceasta propria sa natură.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, p. 313 (cap. 47 - *Importanța căutării adevăratei cunoștințe*).

„Când te-ai ridicat din mormântul de apă la momentul botezului, ai mărturisit că ești mort și ai declarat că viața ta s-a schimbat — ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Ai pretins că ești mort față de păcat și curățat de toate trăsăturile moștenite și cultivate ale răului. Prin îndeplinirea ritualului botezului, te-ai angajat în fața lui Dumnezeu să rămâi mort față de păcat. Gura ta avea să rămână o gură sfințită, limba ta o limbă convertită. Apoi urma să vorbești despre bunătatea lui Dumnezeu și să lauzi Numele Său sfânt. Astfel, tu urma să fii un mare ajutor și binecuvântare pentru biserică.” — *Comentarii Biblice, Noul Testament*, E. G. White, vol. 7, p. 908 (Coloseni 4).

Marți

25 ianuarie

3. BIRUINȚA ASIGURATĂ

a. Ce implică moartea față de păcat și față de sine?

Romani 6:15-18; Coloseni 3:1-5; 8-10.

Romani 6:15-18: „Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu mai suntem sub Lege, ci sub har? Nicidecum. Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum

din inimă de dreptarul învățaturii pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii.”

Coloseni 3:1-5; 8-10: „Dacă, deci, ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă. De aceea, omorâți mădulele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este o închinare la idoli... **(8-10)** Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase care v-ar putea ieși din gură. Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut.”

b. Unde ar trebui să fie concentrate afecțiunile noastre? Coloseni 3:2; Evrei 12:2.

Coloseni 3:2: „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ.”

Evrei 12:2: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.”

„Cerule va fi nespuse de ieftin, dacă-l vom obține prin suferință. Trebuie să ne tăgăduim eul pe tot drumul nostru, să murim zilnic față de el, să lăsăm ca să iasă la iveală numai Isus și să ținem necurmat slava Sa înaintea ochilor.” — *Experiențe și viziuni*, p. 67 (sect. *Semnul fiarei*).

„Dacă aceia care astăzi propovăduiesc Cuvântul lui Dumnezeu ar ridica crucea lui Hristos mai sus și tot mai sus, lucrarea lor ar fi mult mai plină de succes. Dacă păcătoșii ar putea fi aduși să arunce o privire serioasă spre cruce, cu o inimă deschisă, dacă ei ar putea dobândi o imagine deplină a Mântuitorului răstignit, atunci ei ar putea înțelege profunzimea îndurării lui Dumnezeu și păcătoșenia păcatului.” — *Faptele Apostolilor*, p. 209 (cap. 20 – *Proslăvirea crucii*).

c. Ce asigurare ni se dă că, într-adevăr, putem învinge păcatul în puterea Domnului Isus? Romani 6:14; 1 Ioan 5:4; 1 Corinteni 15:57.

Romani 6:14: „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har.”

1 Ioan 5:4: „pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră.”

1 Corinteni 15:57: „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!”

„În propria noastră putere, este cu neputință să aducem la tăcere vociferările firii noastre decăzute. Pe calea aceasta, Satan va aduce ispitele asupra noastră. Hristos știa că vrăjmașul va veni la orice ființă omenească, încercând să profite de slăbiciunile moștenite și să-i ademenească, prin minciunile și viclenia lui, pe toți aceia care nu și-au pus încrederea în Dumnezeu. Și mergând prin locurile pe unde trebuie să treacă omul, Domnul a pregătit calea pentru ca noi să biruim. El nu vrea să fim plasați într-o poziție slabă în lupta cu Satan. El nu vrea să ne lăsăm intimidați și descurajați de atacurile șarpelui. ‘Îndrăzniți’, zice El, ‘Eu am biruit lumea’ (Ioan 16:33).

Acela care se luptă împotriva forțelor poftelor să privească la Mântuitorul în pustia ispitei, să-L vadă în agonie pe cruce, când a strigat: ‘Mi-e sete!’ El a îndurat tot ce putem suporta și noi. Biruința Lui este biruința noastră.

Isus S-a sprijinit pe înțelepciunea și tăria Tatălui Său ceresc. El declară: ‘Domnul Dumnezeu M-a ajutat; de aceea nu vei fi dat de rușine’ (Isaia 50:7).”
— *Hristos, Lumina lumii*, pp. 122, 123 (cap. 12 – *Ispitirea lui Isus*).

Miercuri

26 ianuarie

4. SCLAVI AI PĂCATULUI VS. SCLAVI AI NEPRIHĂNIRII

a. Cum putem birui așa cum a biruit Hristos? 2 Petru 1:4.

2 Petru 1:4: „prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă.”

„‘Vine stăpânitorul lumii acesteia’, a spus Isus. ‘El n-are nimic în Mine’ (Ioan 14:30). În El nu se găsea nimic care să răspundă la sofismele lui Satan. El nu a consimțit să păcătuiească. Nici chiar printr-un gând nu S-a supus ispitei. Așa poate să fie și cu noi. Natura omenească a lui Hristos era unită cu cea dumnezeiască; El era pregătit de luptă prin locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt. Iar El a venit să ne facă părtași ai naturii Sale dumnezeiești. Câtă vreme suntem legați de El prin credință, păcatul nu mai are putere asupra noastră. Dumnezeu apucă mâna credinței noastre și o ajută să se țină tare de dumnezeirea lui Hristos, ca să putem ajunge la desăvârșire de caracter.”
— *Hristos, Lumina lumii*, p. 123 (cap. 12 – *Ispitirea lui Isus*).

„Nu vom accepta vrăjmășia pe care Hristos a pus-o între om și șarpe?”
— *That I May Know Him*, p. 16.

b. Cum descrie Pavel starea umană când este despărțită de Dumnezeu? Efeseni 2:1-3; Romani 6:20, 21. Dar ce se întâmplă când ne predăm lui Hristos? Romani 6:19, 22, 23.

Efeseni 2:1-3: „Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți.”

Romani 6:20, 21: „Căci, atunci când erați robi ai păcatului, erați slobozi față de neprihănire. Și ce roade aduceați atunci? Roade de care acum vă este rușine, pentru că sfârșitul acestor lucruri este moartea.”

Romani 6:19, 22, 23: „Vorbesc omeneste, din pricina neputinței firii voastre pământești: după cum odinioară v-ați făcut mădularele voastre roabe ale necurăției și fărădelegii, așa că săvârșeați fărădelegea, tot așa acum trebuie să vă faceți mădularele voastre roabe ale neprihănirii, ca să ajungeți la sfințirea voastră! (22, 23) Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică. Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.”

„Satan lucrează în copiii neascultării, nu doar având acces la mintea lor, ci lucrând prin influența lor, conștientă sau inconștientă, pentru a-i atrage pe ceilalți în aceeași neascultare.” — *Solii Alese*, vol. 1, p. 94 (sect. 2, cap. 10).

„Când sufletul se predă lui Hristos, o putere nouă ia în stăpânire inima cea nouă. Se produce o schimbare pe care omul nu o poate realiza niciodată prin sine însuși. Este o lucrare supranaturală, care aduce un element supranatural în natura omenească. Ființa care s-a predat lui Hristos devine fortăreața Lui, pe care El o păstrează într-o lume răzvrătită, și El vrea ca nici o altă autoritate să nu fie recunoscută acolo, decât a Sa. Un suflet luat astfel în stăpânire de puterile cerești nu poate fi biruit de asalturile lui Satan. Dar, dacă nu ne supunem stăpânirii lui Hristos, vom fi stăpâniți de cel rău. În mod inevitabil, noi trebuie să fim sub controlul uneia sau alteia dintre cele două puteri, care se luptă pentru supremația lumii. Nu este necesar să alegem în mod voit să servim împărăției întunericului, pentru ca să ajungem sub stăpânirea ei. Nu avem decât să neglijăm să ne aliem cu împărăția lumii. Dacă nu conlucrăm cu puterile cerești, Satan va lua în stăpânire inima și va face din ea locuința lui permanentă.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 324 (cap. 33 – *Cine sunt frații mei?*).

5. DARUL VIETII VEȘNICE

a. Ce este făgăduit celor care stăruie în credința în Hristos? Coloseni 1:21-23; Romani 6:23 (a doua parte).

Coloseni 1:21-23: „Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină; negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel.”

Romani 6:23 (a doua parte): „dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.”

„Când ne punem încrederea în Isus Hristos, lucrând ascultarea întru neprihănire, îngerii lui Dumnezeu lucrează în inimile noastre până la neprihănire.” — *Solii Alese*, vol. 1, p. 94 (sect. 2, cap. 10).

b. Cum a definit Hristos viața veșnică în rugăciunea Sa de mijlocire — și cu ce condiție este posibilă viața veșnică? Ioan 17:3; 1 Ioan 5:12, 13, 20.

Ioan 17:3: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.”

1 Ioan 5:12, 13, 20: „Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică. (20) Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică.”

„[Ioan 17:3 citat]. Aceste cuvinte înseamnă mult. Numai cunoscându-L pe Hristos Îl putem cunoaște pe Dumnezeu. Trimisul lui Dumnezeu îi cheamă pe toți să asculte aceste cuvinte. Sunt cuvintele lui Dumnezeu și toți ar trebui să le ia în seamă; căci după ele vor fi judecați. A-L cunoaște pe Hristos ca Mântuitor înseamnă a fi înviorat de cunoaștere spirituală, a pune în practică cuvintele Sale. Fără aceasta, toate celelalte sunt lipsite de valoare.” — *The Signs of the Times*, 27 ianuarie, 1898.

„Cunoașterea de Dumnezeu este o cunoaștere care va dura cât veșnicia.” — *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 392 (cap. 49 - *Educația cea mai înaltă*).

„În timp ce Îl cunoaștem pe Hristos într-un fel, acela că este Mântuitorul lumii, aceasta înseamnă mai mult decât atât. Trebuie să avem o cunoaștere personală și o experiență în Isus Hristos, o cunoaștere amănunțită a lui Hristos, ce este El pentru noi și ce suntem noi pentru Hristos. Aceasta este experiența de care toată lumea are nevoie. Acum, eu nu pot să o am în locul vreunuia din voi, nici voi nu o puteți avea pentru mine. Lucrarea care urmează să fie făcută pentru noi este prin manifestarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu asupra minților și inimilor omenești. Inima trebuie purificată și sfințită.” — *This Day With God*, p. 213.

„A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 22 (cap. 1 - *Dumnezeu cu noi*).

Vineri

28 ianuarie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. În timp ce Creatorul modelează în mine o inimă nouă, ce se întâmplă cu prioritățile mele?**
- 2. Având o inimă nouă - ce se întâmplă cu modul în care vorbesc?**
- 3. Ce se întâmplă când continui să îmi fixez afecțiunile asupra lui Hristos?**
- 4. Fără Hristos, cum este natura mea umană — și ce se schimbă atunci când îmi predau cu totul voința lui Hristos?**
- 5. De ce este atât de important pentru mine să-L cunosc pe Isus ca Prieten și Mântuitor al meu?**

Sabat, 5 februarie 2022 Darul Sabatului Întâi pentru Asistență socială

„Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut” (Matei 25:40).

„Aici Isus Se identifică cu poporul Său suferind. Eu am fost cel flămând și însetat. Eu am fost străinul. Eu am fost cel gol. Eu am fost cel bolnav. Eu am fost cel din închisoare. Când te bucurai de hrana de la mesele tale îmbelșugate, eu flămânzeam în cocioabă sau pe stradă, nu departe de tine. Când Mi-ai închis ușa, în timp ce camerele mobile bine stăteau neocupate, Eu nu aveam unde să-Mi plec capul. Garderobele îți erau pline cu o rezervă abundentă de haine de schimb pentru care au fost cheltuite în mod inutil mijloace pe care le-ai fi putut da nevoiașilor. Eu am fost lipsit de îmbrăcăminte confortabilă. Când tu te bucurai de sănătate, Eu eram bolnav. Nenorocirea M-a aruncat în închisoare și M-a legat cu lanțuri, doborându-Mi spiritul, lipsindu-Mă de libertate și speranță, în timp ce tu hoinăreai liber. Ce unitate exprimă Isus aici ca existând între El și ucenicii Săi suferinzi! El face din cazul lor propriul Său caz. El Se identifică a fi, în persoană, suferindul.” — *Lucrarea de binefacere*, p. 40 (cap. 4 – *Aceasta este curată*).

Din păcate, mulți dintre frații noștri din întreaga lume se numără printre acești foarte neînsemnați, menționați mai sus. Pe lângă cei din regiunile devastate de tragedii naturale, epidemii și pandemii, mulți trăiesc într-o sărăcie lucie cauzată de războaie civile, conflicte politice și alte adevărate tragedii sociale – unde văduvele și orfanii sunt numeroși. Departamentul de Binefacere al Conferinței Generale lucrează nu numai pentru a satisface nevoile primare, cum ar fi hrana, îmbrăcăminte și sănătatea, ci și pentru a crea surse alternative de venit - sprijinind întreprinderile mici ale comunității, fermele și brutăriile, precum și construirea școlilor și achiziționarea de instrumente agricole și semințe — toate cu scopul de a găsi modalități de promovare a unor condiții de viață mai bune, fără a se baza pe ajutor extern. Aceasta este o provocare, dar noi credem în asigurarea divină și suntem întăriți de sprijinul financiar al fraților noștri din întreaga lume. Astăzi, în timp ce oferim, să ne amintim că slujim „unuia din acești foarte neînsemnați” frați. Vă rugăm să fiți darnici și altruști; faceți un sacrificiu dacă este necesar. Să dăm ce este mai bun din noi înșine în acest prinos, astfel încât, atunci când vom avea privilegiul de a ne întâlni cu Mântuitorul, să ne numărăm printre cei care au bucuria de a auzi: „Mie Mi-ați făcut!”

Departamentul de Binefacere al Conferinței Generale

De la sclavie la succes

Text de memorizat: „Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.” (Romani 8:3, 4).

„Viața de creștin nu este o modificare sau o îmbunătățire a celei vechi, ci o transformare a firii. Se produce moartea față de eu și față de păcat și o viață cu totul nouă.” – Hristos, Lumina lumii, p. 172 (cap. 17 - Nicodim).

Recomandare pentru studiu: *Comentarii Biblice, Noul Testament*, E. G. White, vol. 6, pp. 1076–1078 (cap. referitor la Romani 6-8).

Duminică

30 ianuarie

1. O ILUSTRĂȚIE

- a. Care era starea Israelului din vechime când au încercat să păzească legea morală a lui Dumnezeu cu propria putere? Romani 10:1-3.

Romani 10:1-3: *Fraților, dorința inimii mele, și rugăciunea mea către Dumnezeu, pentru israeliți este să fie mântuiți. Le mărturisesc că ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere, pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși și nu s-au supus astfel neprihănirii pe care o dă Dumnezeu.”*

„Poporul nu și-a dat seama de păcătoșenia inimii lor și de faptul că, fără Hristos, era imposibil pentru ei să țină Legea lui Dumnezeu.” — *Patriarhi și profeți*, pp. 371, 372 (cap. 32 – *Legea și legămintele*).

- b. Ce ilustrație practică folosește Pavel pentru a explica relația dintre umanitate și legea morală a lui Dumnezeu — și cum putem fi morți față de condamnarea acestei legi? Romani 7:1-4.

Romani 7:1-4: „Nu știți, fraților – căci vorbesc unor oameni care cunosc Legea – că Legea are stăpânire asupra omului câtă vreme trăiește el? Căci femeia măritată este legată prin Lege de bărbatul ei câtă vreme trăiește el, dar, dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de legea bărbatului ei. Dacă, deci, când îi trăiește bărbatul, ea se mă-

rită după altul, se va chema preacurvă, dar, dacă-i moare bărbatul, este dezlegată de Lege, așa că nu mai este preacurvă dacă se mărită după altul. Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos, și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai Altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți, și aceasta, ca să aducem rod pentru Dumnezeu.”

„Întoarceți-vă privirea de la defectele altora și fixați-o cu statornicie asupra lui Hristos. Cu o inimă smerită, învățați despre viața și caracterul Său. Aveți nevoie să fiți nu doar mai luminați, ci și mai însuflețiți, ca să vedeți ospățul care este înaintea voastră, să gustați și să beți din trupul și sângele Fiului lui Dumnezeu, care este Cuvântul Său. Gustând din Cuvântul bun al vieții, hrănindu-vă cu pâinea vieții, puteți vedea puterea unei lumi viitoare și să fiți înnoiți în Isus Hristos.” — *This Day with God*, p. 46.

Luni

31 ianuarie

2. PAVEL A MURIT, NU LEGEA

a. Care este scopul principal al legii morale? Romani 7:7-9.

Romani 7:7-9: „Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftesti!” Apoi, păcatul a luat prilejul și a făcut să se nască în mine, prin poruncă, tot felul de pofte, căci, fără Lege, păcatul este mort. Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam, dar când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit.”

„[Romani 7:7-9 citat]. Păcatul a apărut atunci în adevărata sa hidoșenie și încrederea de sine a lui [Pavel] a dispărut. El a devenit umil; nu și-a mai atribuit sie însuși bunătate și merite. El a încetat să se aprecieze mai mult decât ar trebui și a atribuit toată slava lui Dumnezeu. Nu mai era vanitos după măreție. A încetat să mai dorească să se răzbune și nu mai era sensibil la reproș, desconsiderare sau dispreț. El nu mai căuta alianța, poziția sau onoarea pământească. El nu i-a tras pe alții în jos pentru a se ridica pe sine. A devenit blând, binevoitor; supus și smerit cu inima, pentru că își învățase lecția în școala lui Hristos. El a vorbit despre Isus și despre iubirea Sa neasemuită, devenind tot mai mult după chipul Său. El [Pavel] și-a folosit toată energia pentru a câștiga suflete către Hristos. Când încercări veneau asupra lui din cauza lucrării sale dezinteresate pentru suflete, el se pleca în rugăciune și iubirea sa pentru ei creștea. Viața lui era ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, iubindu-L cu toată ardoarea ființei sale. Fiecare biserică îi era scumpă; fiecare membru al bisericii era o persoană de interes pentru el — căci privea fiecare suflet ca fiind cumpărat de sângele Domnului Hristos.” — *Comentarii Biblice, Noul Testament*, E. G. White, vol. 6, p. 1076 (Romani 7).

b. Relatați experiența timpurie a lui Pavel cu legea lui Dumnezeu. Romani 7:10-12.

Romani 7:10-12: „Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea. Pentru că păcatul a luat prilejul prin ea, m-a amăgit și, prin însăși porunca aceasta, m-a lovit cu moartea. Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună.”

„În relatarea experienței sale, apostolul Pavel prezintă un adevăr important cu privire la lucrarea care trebuie să aibă loc în timpul convertirii. El spune: ‘Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam’ — el nu a simțit nicio condamnare; ‘dar când a venit porunca’, când Legea lui Dumnezeu a constrâns conștiința sa, ‘păcatul a înviat și eu am murit.’ S-a văzut drept păcătos, condamnat de legea divină. Notați: — Pavel, și nu legea, a murit.” — Ibid.

c. Explicați conflictul dintre Lege și păcătos. Romani 7:13-17.

Romani 7:13-17: „Atunci, un lucru bun mi-a dat moartea? Nicidecum. Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă. Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească, dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului. Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună. Și atunci, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine.”

d. Descrieți lupta firii pământești care își caută propria neprihănire. Romani 7:18-21.

Romani 7:18-21: „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac! Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine.”

Marti

1 februarie

3. SINGURA CALE DE SCĂPARE

a. Cum consideră credinciosul pocăit legea morală a lui Dumnezeu? Romani 7:22. Pe de altă parte, ce realizează el despre sine? Romani 7:23.

Romani 7:22: „Fiindcă după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu.”

Romani 7:23: „dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele.”

„Acela care încearcă să ajungă la cer prin faptele lui de păzire a legii, încearcă o imposibilitate. Nu este nicio siguranță pentru acela care are doar o religie legalistă, o formă de evlavie.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 172 (cap. 17 - *Nicodim*).

b. Ce a dedus Pavel cu tristețe despre starea sa spirituală — și cum a fost repetat acest ecou de către primii credincioși adventiști? Romani 7:24.

Romani 7:24: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?...”

„Păcătoșii și-au simțit conștiința trezită. ‘Lumina care luminează pe orice om care vine în lume’ a iluminat încăperile ascunse ale sufletului lor, iar lucrurile acoperite de întuneric au fost descoperite. Convingerea adâncă a pus stăpânire pe mințile și pe inimile lor. Erau convinși cu privire la păcat, la neprihănire și la judecata viitoare. Aveau un simțământ al neprihănirii lui Iehova și simțeau groaza de a se înfățișa, în vinovăția și necurăția lor, în fața Cercetătorului inimilor. Cu frică, strigau: ‘Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?’” — *Tragedia veacurilor*, p. 461 (cap. 27 - *Redeșteptări moderne*).

c. Doar unde se găsește speranța? Romani 7:25 (prima parte). Totuși, care tinde să fie fluxul natural al gândirii umane — și de ce trebuie să se schimbe radical? Romani 7:25 (a doua jumătate); Isaia 55:7.

Romani 7:25 p.p.: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!...”

Romani 7:25 u.p.: „Astfel dar, cu mintea, eu slujesc Legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământească, slujesc legii păcatului.”

Isaia 55:7: „Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând.”

„Cu mintea noi slujim Legii lui Dumnezeu, însă mințile multora au slujit lumii. Și, în timp ce mințile lor au fost cu totul ocupate cu lucrurile pământești și pentru a-și sluji lor înșiși, ei nu puteau sluji Legii lui Dumnezeu.” — *Mărturie pentru comunitate*, vol. 1, p. 150 (cap. 26 - *Estul și Vestul*).

„Avem nevoie să înțelegem cât de necesar este să murim față de noi înșine. Răstignirea eului va pune sufletele pe un teren privilegiat. Rog stăruitor pe aceia [dintre voi] care mărturisesc că sunt creștini să moară față de sine, pentru ca să fremătați de o viață nouă prin puterea Duhului Sfânt. Satan lucrează cu orice înșelăciune a nelegiurii în cei care pier. Zilnic avem nevoie de puterea transformatoare a lui Dumnezeu, altfel nu putem merge pe urmele Domnului Hristos. Pe măsură ce mintea este luminată cu privire la ce este puritatea și sfințirea, iar inima răspunde la eforturile Duhului Sfânt, va rezulta o convertire zilnică.” — *The Upward Look*, p. 269.

Miercuri

2 februarie

4. ACUM, NICI O CONDAMNARE

- a. După o predare absolută și totală a minții lui Hristos, ce au putut declara, în cele din urmă, Pavel cât și primii credincioși adventiști? Romani 8:1, 2.**

Romani 8:1, 2: „Acum dar, nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firii pământești, ci după îndemnul Duhului. În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.”

„Când crucea de pe Calvar, cu jertfa ei infinită pentru păcatele oamenilor, a fost descoperită, ei au văzut că nimic altceva în afară de meritele lui Hristos nu putea fi îndestulător pentru ispășirea nelegiurilor; numai aceasta îl putea împăca pe om cu Dumnezeu. Cu credință și cu umilință L-au primit pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Prin sângele lui Hristos au primit iertarea păcatelor din trecut.” — *Tragedia veacurilor*, p. 461 (cap. 27 – *Redeșteptări moderne*).

„În timp ce viața creștinului va fi caracterizată prin umilință, ea nu trebuie să fie marcată de tristețe și dispreț de sine. Este privilegiul fiecăruia să trăiască astfel încât Dumnezeu să-l aprobe și să-l binecuvânteze. Nu este voia Tatălui nostru ceresc să fim totdeauna sub condamnare și întunecime. Nu este nicio dovadă de adevărată umilință în a merge cu capul plecat, dar cu inima plină de gânduri despre sine. Putem merge la Isus și să fim curățiți, pentru a sta înaintea Legii, fără rușine sau remușcări. [Romani 8:1, citat] ” — *Ibid.*, p. 477 (cap. 27 – *Redeșteptări moderne*).

- b. Unde găsim eliberarea de păcat — și cum a găsit Pavel izbăvire de „patimile păcatului”? Romani 8:3; comparați cu 7:5 și 8:2.**

Romani 8:3: „Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului.”

Romani 7:5: „Căci, când trăiam sub firea noastră pământească, patimile păcatelor, ațâțate de Lege, lucrau în mădularele noastre și ne făceau să aducem roade pentru moarte.”

Romani 8:2: „În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.”

„Aceași putere de înviere dă viață și sufletului ‘mort în greșeli și păcate (Efeseni 2:1). Duhul acela de viață din Hristos Isus, ‘puterea învierii Sale’, îi izbăvește pe oameni de ‘legea păcatului și a morții’ (Filipeni 3:10; Romani 8:2). Stăpânirea răului este sfărâmată, iar, prin credință, sufletul este apărât de păcat. Acela care își deschide inima față de Duhul lui Hristos, devine părtaș al acelei forțe mărețe, care va ridica din mormânt corpul său.” — *Hristos, Lumina lumii*, pp. 209, 210 (cap. 21 — *Betesda și Sinedriul*).

„Nu trebuie să gândim că propria bunăvoință și propriile merite ne vor mântui. Harul lui Hristos este singura noastră speranță de mântuire... Când ne vom încrede în Dumnezeu pe deplin, când ne vom baza pe meritele lui Isus ca Mântuitor ce iartă păcatele, vom primi tot ajutorul pe care îl putem dori.” — *Credința și faptele*, p. 36 (cap. 3 – *Hristos, neprihănirea noastră*).

„Este nevoie de oameni care să-L iubească pe Dumnezeu, care nu au o religie inhibată, atrofiată, ci care vor câștiga mereu noi provizii de har, spiritualitate și energie, prin împlinirea poruncilor Domnului.” — *The Review and Herald*, 19 iunie, 1888.

Joi

3 februarie

5. TRUP VS. SPIRIT

a. Care este alegerea celor care sunt „născuți din nou”? **Romani 8:4-9.**

Romani 8:4-9: „pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firei pământești, ci după îndemnul Duhului. În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnul firei pământești umblă după lucrurile firei pământești, pe când cei ce trăiesc după îndemnul Duhului umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după lucrurile firei pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. Fiindcă umblarea după lucrurile firei pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Deci cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu.

Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.”

„Patimile firești își au locul în trup și lucrează prin el. Cuvintele ‘carne’ sau ‘carnal’, sau ‘poftes carnale’, se referă la firea pământească, stricată, coruptă; carnea prin sine însăși nu poate lupta împotriva voinței lui Dumnezeu. Ni se poruncește să răstignim firea cu poftele și patimile ei. Cum să facem acest lucru? Producând durere trupului? Nu, ci dând morții ispita spre păcat. Gândul stricat trebuie înlăturat. Orice gând trebuie adus în supunere față de Domnul Hristos. Toate tendințele animalice trebuie să fie supuse puterilor mai înalte ale sufletului. Iubirea lui Dumnezeu trebuie să domnească mai presus de orice; Domnul Hristos trebuie să ocupe un tron neîmpărțit. Trupurile noastre trebuie să fie considerate ca fiind proprietatea cumpărată de El. Mădularele trupului trebuie să devină unelte ale neprihănirii.” — *Căminul adventist*, pp. 127, 128 (cap. 18 — *Îndatoriri și privilegii în căsnicie*).

b. Care este starea noastră spirituală, dacă suntem călăuziți de Duhul Sfânt? Romani 8:10-14; 1 Ioan 4:7.

Romani 8:10-14: „Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții din pricina păcatului, dar duhul vostru este viu din pricina neprihănirii. Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi. Așadar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firii pământești, ca să trăim după îndemnurile ei. Dacă trăiți după îndemnurile ei, veți muri, dar, dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi. Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.”

1 Ioan 4:7: „Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu.”

„Voința noastră limitată trebuie adusă în supunere față de voința Celui Infinit; voința umană trebuie unită cu divinitatea. Această unire va aduce Duhul Sfânt în ajutorul nostru și fiecare cucerire va duce la recuperarea a ceea ce Dumnezeu a plătit deja și la restaurarea chipului Său în suflet.” — *Înalta noastră chemare*, p. 153 (27 mai).

„Hristos acordă mântuirea omului nu pe simpla mărturisire, ci pe credința care se dovedește prin faptele de neprihănire. Ce se așteaptă din partea urmașilor lui Hristos este să și facă, nu numai să zică. Caracterul se formează prin acțiune. [Romani 8:14 citat]... Nu sunt fii ai lui Dumnezeu aceia ale căror inimi sunt atinse de Spiritul lui Dumnezeu, nici aceia care se

predau când și când puterii Sale, ci aceia care sunt călăuziți de El.” — *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pp. 149, 150 (secț. *Ea nu s-a prăbușit pentru că avea temelia zidită pe stâncă*).

Vineri

4 februarie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. Ce înseamnă să fii „căsătorit” cu Hristos?**
- 2. Ce se întâmplă când încercăm să împlinim legea lui Dumnezeu prin propriile puteri?**
- 3. Unde trebuie să fie mintea noastră atunci când încercăm să-L urmăm pe Hristos?**
- 4. Ce veste bună este prezentată la începutul capitolului 8 din Romani?**
- 5. Cum putem continua să creștem în experiența arătată în Romani 8?**

Biruind prin încredere

Text de memorizat: „Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică, ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: ‘Ava!’, adică ‘Tată!’” (Romani 8:15).

„Numai Evanghelia lui Hristos îl poate elibera [pe om] de sub condamnarea sau de întinarea păcatului. El trebuie să dea pe față pocăință față de Dumnezeu, a cărui Lege a călcat-o; și credință în Hristos, jertfa sa ispășitoare. În felul acesta, primește ‘iertarea păcatelor trecute’ și devine părtaș naturii divine.” — *Tragedia veacurilor*, p. 468 (cap.27 - *Redeșteptări moderne*).

Recomandare pentru studiu: Romani 8:15-39; *Solii Alese*, vol. 1, pp. 331-339 (sect. 5, cap. 50: *Veniți, căutați și găsiți* și cap. 51: *Uniți în vița divină*).

Duminică

6 februarie

1. COPII AI LUI DUMNEZEU

- a. **Când și cum devenim copii ai lui Dumnezeu, noi, care suntem în mod natural „copii ai mâniei” (Efeseni 2:3)? Ioan 1:12, 13; Romani 8:15.**

Ioan 1:12, 13: „Dar tuturor celor ce l-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat puterea să devină fiii lui Dumnezeu, care au fost născuți nu din sânge, nici din voia cărnii, nici din voia omului, ci din Dumnezeu.” (BTF)

Romani 8:15: „Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică, ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava!”, adică „Tată!”

„Cel mai scump dar pe care cerul a trebuit să-l dăruiască a fost revărsat, pentru ca Dumnezeu să ‘fie neprihănit și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus’. Prin acest dar, oamenii sunt ridicați de la ruina și degradarea păcatului, spre a deveni copii ai lui Dumnezeu. Apostolul Pavel spune: ‘Ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: ‘Ava! adică Tată!’” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 739 (cap. 89 - *Caracterul lui Dumnezeu descoperit în Hristos*).

„Prin acest simplu act de a-L crede pe Dumnezeu, Duhul Sfânt a dat naștere unei vieți noi în inima ta. Ești asemenea unui copil nou-născut în familia lui Dumnezeu, iar El te iubește așa cum Îl iubește pe Fiul Său.” — *Calea către Hristos*, p. 52 (cap. 6 – *Credința și acceptarea*).

b. După ce am fost adoptați drept copii ai lui Dumnezeu, care ar trebui să fie experiența noastră? Galateni 5:16; Coloseni 2:6.

Galateni 5:16: „Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești.”

Coloseni 2:6: „Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El.”

„Acum, după ce te-ai predat astfel Domnului Hristos, să nu te dai înapoi, să nu te îndepărtezi de El, ci zi de zi să spui: ‘Eu sunt al lui Hristos; m-am consacrat în totul Lui’. Roagă-L să-ți dea Duhul Său cel Sfânt și să te păstreze în harul Său. După cum, consacrandu-te în totul lui Dumnezeu și crezând în El ai devenit copilul Lui, tot astfel trebuie să trăiești în El” — Ibid.

Luni

7 februarie

2. TRĂSĂTURILE COPIILOR LUI DUMNEZEU

**a. Cum îi descrie Biblia pe adevărații copii ai lui Dumnezeu?
1 Ioan 3:1-3; 1 Petru 1:13-16.**

1 Ioan 3:1-3: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat.”

1 Petru 1:13-16: „De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos. Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târâți în poftele pe care le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.”

„Apostolul [Petru] căuta să-i învețe pe credincioși cât de important este să-ți ții mintea în frâu ca să nu rătăcească în subiecte neîngăduite sau să-și irosească puterile cu teme ușuraticе. Cei care nu vor să ajungă pradă amăgirilor lui Satan trebuie să păzească bine intrările sufletului; ei trebuie să se ferească a citi, a vedea sau a auzi ceva care va sugera gânduri necurate.” — *Faptele Apostoloror*, p. 518 (cap. 51 – *Un subpăstor credincios*).

**b. Ce roade ar trebui date pe față în viața copiilor lui Dumnezeu?
Galateni 5:22, 23; Romani 8:16, 17.**

Galateni 5:22, 23: „*Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.*”

Romani 8:16, 17: „*Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.*”

„Nu poate exista creștere sau rodire în viața celui care este concentrat asupra lui însuși. Dacă L-ați acceptat pe Hristos ca Mântuitor personal, atunci trebuie să vă uitați pe voi înșivă și să vă străduiți a fi de ajutor altora. Vorbiți despre iubirea Domnului Hristos, despre bunătatea Lui. Îndepliniți orice datorie ce vi se prezintă. Purtați pe inimile voastre povara pentru suflete și, prin orice mijloace care vă sunt la îndemână, căutați să salvați pe cei pierduți. Primind Spiritul lui Hristos — spiritul iubirii neegoiste și al lucrării pentru alții — veți crește și veți aduce roade. Roadele Duhului vor pârgui atunci în caracterul vostru. Credința aceasta va crește, convingerile se vor întări, iar iubirea voastră va fi făcută desăvârșită. Atunci veți reflecta din ce în ce mai mult chipul Domnului Hristos în tot ceea ce este curat, nobil și plăcut...

Domnul Hristos așteaptă cu o dorință arzătoare manifestarea propriului chip în Biserica Sa. Când caracterul Domnului Hristos va fi în mod desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine ca fiind ai Săi.” — *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 67-69 (cap. 3 – *Întâi un fir verde, apoi spic*).

c. Cum descrie Pavel rodul Duhului — iubirea pură, neegoistă — cunoscută sub numele de binefacere? 1 Corinteni 13:4-8.

1 Corinteni 13:4-8: „*Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu pizmăiește, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădărdăiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit.*”

„Iubirea ‘nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădărdăiește totul, suferă totul’. Această iubire ‘nu va pieri niciodată’. Ea niciodată nu-și poate pierde valoarea; ea este o însușire cerească. Ca o comoară de preț, ea va intra, împreună cu posesorul ei, pe porțile cetății lui Dumnezeu.” — *Faptele Apostolilor*, p. 319 (cap. 30 — *Chemarea la o treaptă mai înaltă*).

3. CĂLĂUZIȚI ȘI ÎMPUTERNICIȚI DE DUHUL SFÂNT

a. Ce face Duhul Sfânt pentru copiii lui Dumnezeu? Romani 8:26, 27.

Romani 8:26, 27: „Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră, căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile știe care este năzuința Duhului, pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu.”

„Hristos, Mijlocitorul nostru și Duhul Sfânt pledează constant în favoarea omului, dar Duhul nu pledează pentru noi așa cum face Hristos, care prezintă sângele Său, vărsat de la întemeierea lumii; Duhul însă lucrează asupra inimilor noastre, atrăgând rugăciuni și pocăință, laudă și mulțumire. Recunoștința care curge de pe buzele noastre este rezultatul faptului că Duhul a atins corzile sufletului în amintiri sfinte, deșteptând muzica inimii.

Serviciile religioase, rugăciunile, laudele, mărturisirile pline de cântă ale păcatului se înalță de la credincioșii cei adevărați până la Sanctuarul ceresc, asemenea unei jertfe de tămâie. Totuși, pentru că trec prin canalele decăzute ale umanității, ele sunt așa de întinate, încât, dacă nu ar fi curățite de sângele lui Hristos, nu ar putea să aibă niciodată valoare înaintea lui Dumnezeu. Ele nu se înalță într-o stare de curăție deplină și, dacă nu ar fi Mijlocitorul care Se află la dreapta lui Dumnezeu, ca să le prezinte și să le curețe prin neprihănirea Sa, ele nu sunt acceptabile înaintea lui Dumnezeu. Toate jertfele de tămâie care se înalță din sanctuarele pământești trebuie să fie udate cu stropii curățitori ai sângelui lui Hristos. El ține înaintea Tatălui Său cădelnița cu meritele Sale, în care nu există nicio urmă de degradare pământească. El adună în cădelnița aceasta rugăciunile, laudele și mărturisirile poporului Său și, alături de ele, pune propria Sa neprihănire desăvârșită. Apoi, înmiresmată de meritele ispășirii lui Hristos, tămâia ajunge înaintea lui Dumnezeu sfințită și întru totul vrednică de primit. După aceea, sunt trimise înapoi răspunsuri pline de har:

O, fie ca oricine să vadă că tot ce ține de pocăință, laudă și mulțumire, trebuie să fie așezat pe focul strălucitor al neprihănirii lui Hristos. Mireasma acestei neprihăniri se înalță ca un nor în jurul tronului de har.” — *Solii Alese*, vol. 1, p. 344 (sect. 5, cap. 52, subcap. *Pocăința și iertarea*).

b. Dacă menținem o legătură consecventă cu Hristos, ce făgăduiește El să facă în favoarea noastră? Filipeni 1:6; 1 Ioan 2:1.

Filipeni 1:6: „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos.”

1 Ioan 2:1: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit.”

„Va trebui adesea să ne plecăm și să plângem la picioarele Domnului Hristos din cauza slăbiciunilor și greșelilor noastre, dar nu trebuie să ne descurajăm. Chiar dacă suntem biruiți de vrăjmaș, nu suntem lepădați, nu suntem uitați și respinși de Dumnezeu. Nu! Domnul Hristos este la dreapta lui Dumnezeu, mijlocind pentru noi.” — *Calea către Hristos*, p. 64 (cap. 7 – *Dovada adevăratei ucenicii*).

Miercuri

9 februarie

4. SCOPUL LUI DUMNEZEU PENTRU COPIII SĂI

a. Cum îndrumă providența înțeleaptă a lui Dumnezeu totul în ceea ce privește copiii Săi? Romani 8:28.

Romani 8:28: „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.”

„Prezența Tatălui L-a cuprins pe Hristos și nu I s-a întâmplat nimic altceva decât ce a îngăduit iubirea nemărginită, pentru binecuvântarea omenirii. Acesta era izvorul Său de mângâiere, și este și pentru noi. Acela care este pătruns de Spiritul Domnului Hristos rămâne în Hristos. Lovitura țintită spre el cade asupra Mântuitorului, care îl înconjoară cu prezența Sa. Și orice vine asupra lui, vine de la Hristos. El n-are nevoie să se împotrivescă răului, deoarece Domnul este apărarea sa. Nimic nu-l poate atinge, decât dacă îngăduie El, și ‘toate lucrurile’ îngăduite ‘lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu’ (Romani 8:28).” — *Cugetări de pe Muntele Fericitilor*, p. 71 (secț. *Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău...*).

„Studiați istoria lui Iosif și a lui Daniel. Domnul nu a împiedicat uneltirile oamenilor care căutau să le facă rău; dar a făcut ca toate aceste mijloace să lucreze pentru binele slujitorilor Săi, care, în mijlocul încercărilor și luptelor, și-au păstrat credința și loialitatea.” — *Divina vindecare*, p. 487 (cap. 41 – *În contact cu alții*).

b. În timp ce Dumnezeu cunoaște viitorul tuturor ființelor, ce predestinează El pentru viața copiilor Săi? Romani 8:29; Ioan 1:12.

Romani 8:29: „Căci, pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel Întâi Născut dintre mai mulți frați.”

Ioan 1:12: „Dar tuturor celor ce l-au primit, adică celor ce cred în numele lui, le-a dat puterea să devină fiii lui Dumnezeu.” (BTF)

„Sunt oferite posibilități minunate tuturor celor care au credință în Hristos. Nu sunt ridicate ziduri pentru a împiedica vreun suflet viu de la mântuire. Predestinarea sau alegerea, despre care vorbește Dumnezeu, îi cuprinde pe toți cei care Îl vor accepta pe Hristos ca Mântuitor personal, care se vor întoarce la credința lor, la o ascultare desăvârșită față de toate poruncile lui Dumnezeu. Aceasta este mântuirea benefică a unui popor deosebit, ales de Dumnezeu dintre oameni. Toți cei care doresc să fie mântuiți de Hristos sunt aleșii lui Dumnezeu. Cei supuși și ascultători sunt cei predestinați de la întemeierea lumii.” — *The Gospel Herald*, 11 iunie, 1902.

c. Explicați care este procesul exercitat pas cu pas în beneficiul nostru. Romani 8:30.

Romani 8:30: „Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat, și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți, iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.”

„Chemarea și îndreptățirea nu sunt unul și același lucru. Chemarea este atragerea păcătosului la Hristos și este o lucrare înfăptuită de Duhul Sfânt asupra inimii, condamnând păcatul și invitând la pocăință.” — *Solii Alese*, vol. 1, p. 390 (secț. 5, cap. 62: *Îndreptățire prin credință*).

Joi

10 februarie

5. UN CÂNTEC DE BIRUINȚĂ

a. Cum ne asigură cuvântul lui Dumnezeu de biruință — și cum a fost posibil acest lucru? Romani 8:31, 32.

Romani 8:31, 32: „Deci ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?”

b. Ce face Dumnezeu pentru noi când ne unim cu El? Romani 8: 33–39.

Romani 8: 33–39: „Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi! Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foamea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia? După cum este scris: „Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca

niște oi de tăiat.” Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.”

„În curțile de sus, Hristos mijlocește pentru biserica Sa, pentru aceia pentru care El a plătit cu sângele Său prețul răscumpărării. Secolele, veacurile nu pot micșora niciodată eficacitatea jertfei Lui de ispășire. Nici viața și nici moartea, nici înălțimea și nici adâncimea nu pot să ne despartă de iubirea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus; nu fiindcă noi Îl ținem pe El așa de tare, ci fiindcă El ne ține pe noi atât de strâns. Dacă mântuirea noastră ar depinde de propriile noastre eforturi, atunci nu am putea fi mântuiți; dar ea depinde de Acela care Se află în spatele tuturor făgăduințelor. Modul în care ne prindem noi de El poate să fie slab, dar iubirea Lui este aceea a unui frate mai mare; atâta timp cât menținem unirea noastră cu El, nimeni nu ne poate smulge din mâna Sa.” — *Faptele Apostolilor*, pp. 552, 553 (cap. 54 – *Un martor credincios*).

„Când Domnul Hristos a luat asupra Sa natura noastră omenească, El a legat omenirea de Sine prin legături de iubire ce nu vor putea fi rupte niciodată de nicio putere, afară de cazul în care omul singur va alege aceasta. Satan va căuta întotdeauna să încerce tot felul de ademeniri înșelătoare pentru a ne face să rupem această legătură — să alegem astfel să ne despărțim de Hristos. În acest punct trebuie să veghem, să luptăm, să ne rugăm, ca nimeni și nimic să nu ne ademenească să *alegem* un alt stăpân, căci noi suntem întotdeauna liberi să facem acest lucru. Dar să păstrăm totdeauna ochii noștri ațintiți la Hristos și El ne va apăra. Privind la Hristos, noi suntem în siguranță. Nimeni nu ne va smulge din mâna Sa. Astfel, dacă vom privi constant la El, vom fi ‘schimbați în același chip al Lui, din slavă, prin Duhul Domnului’ (2 Corinteni 3:18).” — *Calea către Hristos*, p. 72 (cap. 8 – *Creșterea în Hristos*).

Vineri

11 februarie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. Când suntem înfiați în familia lui Dumnezeu, ce schimbare are loc?
2. Descrieți roadele distinctive ale înfierii în familia Sa.
3. Explicați activitatea pe care Dumnezeirea o desfășoară acum în fațvoarea noastră.
4. De ce nu trebuie să fim stresați când ne confruntăm cu dificultăți neașteptate?
5. Ce se întâmplă când ne ținem ochii ațintiți asupra lui Isus?

Prețuind oportunitatea noastră

Text de memorizat: „Deci ce vom zice? Nu cumva este nedreptate în Dumnezeu? Nicidecum!” (Romani 9:14).

„Condițiile pentru a dobândi îndurare de la Dumnezeu sunt simple și drepte. Domnul nu cere din partea noastră să facem unele lucruri cumplit de grele pentru a dobândi iertarea. Nu este nevoie să facem lungi și oboseitoare pelerinaje sau să împlinim penitențe chinuitoare pentru a recomanda sufletele noastre Dumnezeului cerului sau pentru ispășirea nelegiuirilor noastre. Cine ‘mărturisește și se lasă’ de păcatul său, ‘capătă îndurare’ (Proverbe 28:13).” — *Faptele Apostolilor*, p. 552 (cap. 54 – *Un martor credincios*).

Recomandare pentru studiu: *Patriarhi și profeți*, pp. 207, 208 (cap. 19 – *Întoarcerea în Canaan*); *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, pp. 119, 120 (cap. 10 – *Mustrări și avertizări*).

Duminică

13 februarie

1. UN POPOR AMESTECAT

a. Descrieți dorința pe care Pavel o avea pentru mântuirea națiunii sale, precum și raționamentul din spatele ei. Romani 9:1-5.

Romani 9:1-5: „Spun adevărul în Hristos, nu mint; cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor că simt o mare întristare și am o durere necurmată în inimă. Căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărțit de Hristos, pentru frații mei, rudele mele trupești. Ei sunt israeliți, au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele, patriarhii, și din ei a ieșit, după trup, Hristosul, care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci. Amin!”

„Ceea ce simțea apostolul în această privință nu era o dorință obișnuită. În rugăciune, el cerea mereu lui Dumnezeu să lucreze pentru israeliții care nu L-au recunoscut pe Isus din Nazaret ca Mesia Cel făgăduit...”

Iudeii erau poporul ales al lui Dumnezeu, prin care El intenționa să binecuvânteze întreaga omenire. Din mijlocul lor, Dumnezeu ridicase mulți proroci. Aceștia au profetizat despre venirea Mântuitorului care avea să fie lepădat și ucis de aceia care ar fi trebuit să fie primii care să-L recunoască ca fiind Cel făgăduit.” — *Faptele Apostolilor*, p. 374 (cap. 35 – *Mântuirea pentru iudei*).

b. Încă de când poporul iudeu s-a format ca națiune, ce a observat de fiecare dată Dumnezeu că există printre ei? Romani 9:6-8.

Romani 9:6-8: „Dar aceasta nu înseamnă că a rămas fără putere Cuvântul lui Dumnezeu. Căci nu toți cei ce se coboară din Israel sunt Israel și, măcar că sunt sămânța lui Avraam, nu toți sunt copiii lui Avraam, ci este scris: „În Isaac vei avea o sămânță, care-ți va purta numele.” Aceasta înseamnă că nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu, ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță.”

Luni

14 februarie

2. UN EXEMPLU STRĂVECHI

a. Ce ar trebui să învățăm din solia Domnului către Rebeca cu privire la viitorul gemenilor ei nenăscuți? Romani 9:10-12; Geneza 25:22, 23.

Romani 9:10-12: „Ba mai mult; tot așa a fost cu Rebeca. Ea a zămislit doi gemeni numai de la părintele nostru Isaac. Căci, măcar că cei doi gemeni nu se născuseră încă și nu făcuseră nici bine, nici rău – ca să rămână în picioare hotărârea mai dinainte a lui Dumnezeu, prin care se făcea o alegere, nu prin fapte, ci prin Cel ce cheamă –, s-a zis Rebecăi: „Cel mai mare va fi rob celui mai mic.””

Geneza 25:22, 23: „Copiii se băteau în pântecul ei, și ea a zis: „Dacă-i așa, pentru ce mai sunt însărcinată?” S-a dus să întrebe pe Domnul. Și Domnul i-a zis: „Două neamuri sunt în pântecul tău, și două noroade se vor despărți la ieșirea din pântecul tău. Unul din noroadele acestea va fi mai tare decât celălalt. Și cel mai mare va sluji celui mai mic.”

„N-a fost o alegere arbitrară din partea lui Dumnezeu, prin care Esau a fost exclus din calea binecuvântărilor mântuirii. Darurile harului Său prin Hristos sunt oferite în mod liber tuturor. Nu există nicio alegere, în afară de cea a omului însuși, în urma căreia poate pieri cineva. În Cuvântul Său, Dumnezeu a prezentat condițiile prin care fiecare suflet poate fi ales pentru viața veșnică, și anume, ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, prin credința în Hristos. Dumnezeu a ales un caracter în armonie cu Legea Sa, și toți aceia care vor atinge standardul cerut de El vor avea o intrare în Împărăția slavei.”
— Patriarhi și profeți, p. 207 (cap. 19 – Întoarcerea în Canaan).

b. În ceea ce privește dreptul de întâi născut, care a fost dorința lui Esau, primul născut — și a lui Iacov, cel de-al doilea fiu? Geneza 25:29-34; Evrei 12:16, 17.

Geneza 25:29-34: „Odată, pe când fierbea Iacov o ciorbă, Esau s-a întors de la câmp rupt de oboseală. Și Esau a zis lui Iacov: „Dă-mi, te rog, să mănânc din ciorba aceasta roșiatică, fiindcă sunt rupt de oboseală.” Pentru aceea s-a dat lui Esau numele Edom. Iacov a zis: „Vinde-mi azi dreptul tău de întâi născut!” Esau a răspuns: „Iată-mă, sunt pe moarte; la ce-mi slujește dreptul acesta de întâi născut?” Și Iacov a zis: „Jură-mi întâi.” Esau i-a jurat și astfel și-a vândut dreptul de întâi născut lui Iacov. Atunci, Iacov a dat lui Esau pâine și ciorbă de linte. El a mâncat și a băut; apoi s-a sculat și a plecat. Astfel și-a nesocotit Esau dreptul de întâi născut.”

Evrei 12:16, 17: „Vegheați să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc ca Esau, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi născut. Știți că mai pe urmă, când a vrut să capete binecuvântarea, n-a fost primit, pentru că, măcar că o cerea cu lacrimi, n-a putut s-o schimbe.”

„Esau, fiind cel mai mare, era cel îndreptățit la dreptul de întâi născut. Esau, însă, nu avea dragoste pentru consacrare, nici înclinație spre o viață religioasă. Cerințele care însoțeau dreptul spiritual de întâi născut erau pentru el nedorite, ba chiar o restricție urâtă de el. Legea lui Dumnezeu, care era condiția legământului divin cu Avraam, era privită de către Esau ca un jug al robiei. Hotărât să-și împlinească poftele, el nu dorea nimic așa de mult ca libertatea de a face ce-i place. Pentru el, puterea și bogăția, petrecerile și dezmățul constituiau fericirea. El se fălea cu libertatea neîngrădită a vieții sale sălbatice și hoinare.” — Ibid., p. 178 (cap. 16 – *Iacov și Esau*).

„Propriei sale alegeri s-a datorat faptul că [Esau] a fost despărțit de poporul lui Dumnezeu. Iacov alesese moștenirea credinței.” — Ibid., p. 208 (cap. 19 – *Întoarcerea în Canaan*).

„Iacov aflase de la mama sa despre înștiințarea divină, și anume că dreptul de întâi născut avea să-i revină, și a fost umplut de o negrăită dorință după privilegiile pe care acesta i le-ar fi conferit. Nu averile tatălui erau acelea după care umbla el; obiectul dorinței lui înfocate era dreptul spiritual de întâi născut. Să comunice cu Dumnezeu, așa cum făcuse neprihănitul Avraam, să aducă jertfa de ispășire pentru familia sa, să fie părintele poporului ales și al lui Mesia cel făgăduit și să moștenească bunurile nepieritoare cuprinse în binecuvântările legământului — acestea erau privilegiile și onorurile ce insuflau cele mai aprinse dorințe ale sale. Mintea sa alerga tot mereu înainte, în viitor, căutând să prindă binecuvântările lui nevăzute.” — Ibid., pp. 178, 179 (cap. 16 – *Iacov și Esau*).

Marti

15 februarie

3. DREPT ȘI MILOS

a. Ce dezvăluie dreptatea lui Dumnezeu în faptul că l-a onorat pe Iacov? Romani 9:13, 14.

Romani 9:13, 14: „după cum este scris: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât.” Deci ce vom zice? Nu cumva este nedreptate în Dumnezeu? Nicidecum!”

„N-a fost o alegere arbitrară din partea lui Dumnezeu, prin care Esau a fost exclus din calea binecuvântărilor mântuirii. Darurile harului Său prin Hristos sunt oferite în mod liber tuturor. Nu există nicio alegere, în afară de cea a omului însuși, în urma căreia poate pieri cineva. În Cuvântul Său, Dumnezeu a prezentat condițiile prin care fiecare suflet poate fi ales pentru viața veșnică, și anume ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, prin credința în Hristos. Dumnezeu a ales un caracter în armonie cu Legea Sa, și toți aceia care vor atinge standardul cerut de El vor avea intrare în Împărăția slavei. Hristos Însuși a zis: ‘Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața’ (Ioan 3:36). ‘Nu orisicine-Mi zice: Doamne, Doamne! va intra în împărăția Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri’ (Matei 7:21). Iar în Apocalipsa, El declară: ‘Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate’ (Apocalipsa 22:14). Cu privire la mântuirea finală a omului, aceasta este singura alegere prezentată în Cuvântul lui Dumnezeu.

Fiecare suflet care va lucra la propria sa mântuire cu frică și cutremur va fi ales. Va fi ales acela care va lua asupra-și armura și va lupta lupta cea bună a credinței. Va fi ales acela care va veghea și se va ruga, care va cerceta Scriptura și care va fugi de ispite. Va fi ales acela care va avea mereu credință și va asculta de orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. *Mijloacele mântuirii* sunt oferite în mod liber tuturor; dar de *rezultatele mântuirii* se vor bucura numai aceia care au respectat condițiile.” — *Patriarhi și profeți*, pp. 207, 208 (cap. 19 – *Întoarcerea în Canaan*).

b. Ce principiu etern i-a dezvăluit Dumnezeu lui Moise cu privire la îndurarea Sa? Exod 34:5-7; Romani 9:15, 16.

Exod 34:5-7: „Domnul S-a coborât într-un nor, a stat acolo lângă el și a rostit Numele Domnului. Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!”

Romani 9:15, 16: „Căci El a zis lui Moise: „Voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă și Mă voi îndura de oricine-Mi va plăcea să Mă îndur.” Așadar nu atârână nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu, care are milă.”

„Noi nu trebuie să ne gândim la Dumnezeu numai ca la un judecător pregătit să pronunțe sentința împotriva noastră. El urăște păcatul; dar, din iubire pentru păcătos, El S-a dat pe Sine în persoana Domnului Hristos, pentru ca toți să poată fi mântuiți și să se bucure de o veșnică binecuvântare în Împărăția slavei.

Domnul în persoană Își prezintă caracterul, pe care Satan l-a prezentat în mod perfid într-o lumină greșită... [Exod 34:6, 7 citat].” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 633 (cap. 77 - Iubirea lui Dumnezeu pentru cei păcătoși).

Miercuri

16 februarie

4. FARAON

a. Cum putem observa cu toții pericolul din atitudinea lui Faraon, când Moise i-a prezentat porunca divină de a elibera Israelul din sclavie? Romani 9:17; Exod 5:1, 2.

Romani 9:17: „Fiindcă Scriptura zice lui Faraon: „Te-am ridicat înadins, ca să-Mi arăt în tine puterea Mea și pentru ca Numele Meu să fie vestit în tot pământul.”

Exod 5:1, 2: „Moise și Aaron s-au dus apoi la Faraon și i-au zis: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu lui Israel: ‘Lasă pe poporul Meu să plece, ca să prăznuiască în pustie un praznic în cinstea Mea.’ ” Faraon a răspuns: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul și nu voi lăsa pe Israel să plece.”

b. De ce s-a împietrit din ce în ce mai tare inima lui Faraon — și cum este acesta un avertisment pentru toți? Exod 7:3, 4; Evrei 4:7.

Exod 7:3, 4: „Eu voi împietri inima lui Faraon și Îmi voi înmulți semnele și minunile în țara Egiptului. Totuși Faraon n-are să v-asculte. Apoi Îmi voi întinde mâna asupra Egiptului și voi scoate din țara Egiptului oștile Mele, pe poporul Meu, pe copiii lui Israel, prin mari judecăți.”

Evrei 4:7: „El hotărăște din nou o zi: „Astăzi”, zicând, în David, după atâta vreme, cum s-a spus mai sus: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!”

„Dumnezeu nu nimicește pe nimeni. Oricine este distrus, s-a distrus singur. Oricine caută să înăbușe mustrările de conștiință, seamănă semințele necredinței, iar acestea vor aduce în mod sigur un seceriș. Respingând prima avertizare din partea lui Dumnezeu, Faraonul din vechime a semănat semințele încăpățănării și a secerat încăpățănare. Dumnezeu nu l-a obligat să nu creadă. Sămânța necredinței, pe care a semănat-o, a produs un seceriș

după felul ei. De aceea, atitudinea lui de împotrivire a continuat, până când a ajuns să vadă țara sa pustiită, pe fiul lui întâi născut rece și mort și pe toți întâii născuți ai casei lui și ai tuturor familiilor din împărăția sa morți, până când apele mării s-au strâns iarăși asupra cailor, carelor și a războinicilor lui. Istoria sa este o ilustrație înfricoșătoare a adevărului cuprins în cuvintele: 'Ce seamănă omul, aceea va și secera' (Galateni 6:7). Dacă oamenii și-ar da seama de lucrul acesta, atunci ar fi cu mult mai atenți la sămânța pe care o seamănă." — *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 84, 85 (cap. 6 – *Alte învățături din semănarea seminței*).

„Nu s-a exercitat nicio putere supranaturală pentru a împietri inima împăratului. Dumnezeu i-a dat lui Faraon dovada cea mai izbitoare a puterii divine, dar monarhul a refuzat cu încăpățănare să dea ascultare luminii. Fiecare desfășurare a puterii infinite, pe care o respingea, îl făcea să fie și mai hotărât în răzvrătirea lui. Sămânța revoltei, pe care a semănat-o atunci când a respins cea dintâi minune, și-a adus roadele. Stăruind să meargă pe propria sa cale, trecând de la o treaptă a încăpățănării la alta, inima i s-a împietrit tot mai mult, până când a fost chemat să vadă chipurile reci, moarte, ale primilor născuți.” — *Patriarhi și profeți*, p. 268 (cap. 23 – *Plăgile asupra Egiptului*).

„Ceea ce a avut loc în inima lui Faraon, se va replica în fiecare suflet care neglijează să nutrească lumina și să meargă fără întârziere în lumina razelor ei. Dumnezeu nu distruge pe nimeni. Păcătosul se distruge singur prin propria sa nepocăință. Când o persoană neglijează o dată să dea ascultare invitațiilor, muștrărilor și avertizărilor Duhului lui Dumnezeu, conștiința sa se împietrește și data următoare când este muștrat, va fi mult mai dificil să se supună și să asculte. Astfel se va întâmpla cu fiecare repetare.” — *Mărturiile pentru comunitate*, vol. 5, p. 120 (cap. 10 – *Mustrări și avertizări*).

Joi

17 februarie

5. ESTE TIMPUL SĂ DECIDEM

a. Cum exprimă Cuvântul inspirat realitatea solemnă cu care se confruntă fiecare muritor? Romani 9:18–20.

Romani 9:18–20: „Astfel, El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea. Dar îmi vei zice: „Atunci de ce mai bagă vină? Căci cine poate sta împotriva voiei Lui?” Dar, mai degrabă, cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: „Pentru ce m-ai făcut așa?”

„Acum este timpul să căutați o pregătire și o stare de calificare pentru îngrozitorul test care este în fața noastră — cea sfințenie fără de care ni-

ciun om nu Îl poate vedea pe Dumnezeu. Nimeni să nu spună: Calea mea este ascunsă de Domnul. Dumnezeu nu cunoaște nimic cu privire la faptele mele. Poate că încă nu este prea târziu și puteți să vă pocăiți. Chiar dacă în dreptul numelor voastre se va scrie iertarea, veți suferi o pierdere foarte mare, deoarece rănilor pe care le-ați făcut sufletului vostru vor rămâne.

Oh, cum este posibil ca aceia care au lumina adevărului, marea lumină dată de Dumnezeu, să sfideze mânia și judecățile Lui, păcătuiind împotriva Sa și săvârșind tocmai acele lucruri pe care El le-a spus în cuvântul Său să nu le facă? Cum pot fi ei atât de orbiți de Satan, încât să-L dezonoareze pe Dumnezeu în față și să-și întineze sufletul, păcătuiind cu bună știință? Apostolul spune: 'Noi am ajuns o privesite pentru lume, îngeri și oameni.' Vor întreba, oare, acești păcătoși din Sion — să-i numesc ipocriți — „În ce fel suntem noi o privesite pentru lume, îngeri și oameni?” Răspundeți-vă singuri: Prin abuzarea de lumină, de privilegiile și de harul pe care mi le-a dat Dumnezeu, prin faptele mele imorale, care degradează trupul și corup sufletul. Nu cumva, în timp ce pretind că Îl cunosc pe Dumnezeu, eu Îl exclud din gândurile mele și Îl înlocuiesc cu un idol? Nu cumva, prin exemplul meu, îi determin pe alții să privească păcatul cu ușurătate?” — *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 447 (cap. 63 – *Fiți curați*).

b. Ce ilustrație ar trebui să rămână veșnic vie în mintea noastră? Romani 9:21-23.

Romani 9:21-23: „Nu este olarul stăpân pe lutul lui ca, din aceeași frământătură de lut, să facă un vas pentru o întrebuințare de cinste și un alt vas pentru o întrebuințare de ocară? Și ce putem spune dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-și arate mânia și să-și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei, făcute pentru pieire, și să-și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării, pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă (despre noi vorbesc)?”

Vineri

18 februarie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. De unde știm că descendența genealogică nu garantează mântuirea?**
- 2. De ce a fost Iacov mai favorizat înaintea lui Dumnezeu față de Esau?**
- 3. Ce mă învață experiențele lui Iacov și Moise despre Dumnezeu?**
- 4. Cum pot evita sinuciderea spirituală treptată progresivă pe care a ales-o Faraon?**
- 5. Cum îmi este influențat destinul veșnic de alegerile pe care le fac acum?**

Omnipotența celui Atotputernic

Text de memorizat: „*Isaia, de asemenea, strigă despre Israel: Dacă numărul copiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, o rămășiță va fi salvată. Fiindcă va termina lucrarea și o va scurta în dreptate, pentru că Domnul va face o lucrare scurtă pe pământ.*” (Romani 9:27, 28, trad. BTF).

„Cel care domnește în ceruri este Acela care vede sfârșitul ... chiar de la început, Acela în fața Căruia tainele trecutului și cele ale viitorului sunt deopotrivă descifrate și care, dincolo de jalea, întunericul și ruina aduse de păcat, vede împlinirea planurilor Sale de iubire și binecuvântare.”
— *Patriarhi și profeți*, p. 43 (cap. 1 – *De ce a fost îngăduit păcatul?*).

Recomandare pentru studiu: *Faptele Apostolilor*, pp. 372-382
(cap. 35 – *Mântuirea pentru iudei*).

Duminică

20 februarie

1. ISRAELUL LUI DUMNEZEU

a. **Ce îi identifică pe copiii lui Avraam? Ioan 8: 37-39; Geneza 26: 5.**

Ioan 8:37-39: „*Știu că sunteți sămânța lui Avraam, dar căutați să Mă omorâți pentru că nu pătrunde în voi cuvântul Meu. Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu și voi faceți ce ați auzit de la tatăl vostru.*” „*Tatăl nostru*”, I-au răspuns ei, „*este Avraam.*”
Isus le-a zis: „*Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam.*”

Geneza 26:5: „*pentru că Avraam a ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele și legile Mele.*”

„Iudeii pretindeau a fi descendenți ai lui Avraam; dar nefăcând faptele lui Avraam, ei au dovedit că nu sunt adevărații copii ai acestuia. Numai aceia care se dovedesc a fi, în mod spiritual, în armonie cu Avraam, sunt recunoscuți ca adevărați descendenți ai lui Avraam.” — *This Day with God*, p. 183.

„Pavel spune: ‘Fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință’ (Galateni 3:7). Credința lui Avraam, însă, s-a manifestat prin faptele sale... Apostolul Iacov zice: ‘Credința, dacă n-are fapte, este moartă’ (Iacov 2:17). Iar Ioan, care stăruie atât de mult asupra iubirii, ne spune: ‘Dragostea lui Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui’ (1 Ioan 5:3).” — *Patriarhi și profeți*, pp. 153, 154 (cap. 13 – *Încercarea credinței*).

**b. Ce păstrează în minte întotdeauna adevărații israeliți de astăzi?
Romani 9:24–29.**

Romani 9:24-29: „Astfel, El ne-a chemat nu numai dintre iudei, ci și dintre neamuri, după cum zice în Osea: „Voi numi popor al Meu pe cel ce nu era poporul Meu și preaiubită pe cea care nu era preaiubită. Și acolo unde li se zicea: ‘Voi nu sunteți poporul Meu’, vor fi numiți fii ai Dumnezeului celui viu.” Isaia, de altă parte, strigă cu privire la Israel: „Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, numai rămășița va fi mântuită. Căci Domnul va împlini pe deplin și repede, pe pă-mânt, cuvântul Lui.” Și, cum zisese Isaia mai înainte: „Dacă nu ne-ar fi lăsat Domnul Savaot o sămânță, am fi ajuns ca Sodoma și ne-am fi asemănat cu Gomora.”

Luni

21 februarie

2. MILA LUI DUMNEZEU DESCOPERITĂ

**a. De ce a fost silit Dumnezeu să respingă Israelul ca națiune?
Romani 9:31–33; 10:1–3.**

Romani 9:31-33: „pe când Israel, care umbla după o Lege care să dea neprihă-nirea, n-a ajuns la Legea aceasta. Pentru ce? Pentru că Israel n-a căutat-o prin credință, ci prin fapte. Ei s-au lovit de piatra de poticnire, după cum este scris: „Iată că pun în Sion o piatră de poticnire și o stâncă de cădere, și cine crede în El nu va fi dat de rușine.”

Romani 10:1-3: „Fraților, dorința inimii mele, și rugăciunea mea către Dum-nezeu, pentru israeliți este să fie mântuiți. Le mărturisesc că ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere, pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși și nu s-au supus astfel neprihănirii pe care o dă Dumnezeu.”

„În mod vădit, conducătorii națiunii iudaice eșuaseră vizibil în a împlini planul lui Dumnezeu cu poporul Său ales. Aceia pe care Domnul îi fă-cuse depozitarii adevărului s-au dovedit a fi necredincioși în ceea ce li se încredințase și Dumnezeu i-a ales pe alții să facă lucrarea Sa. În orbirea lor, acești conducători au dat un mare avânt lucrării pe care ei o numeau o îndreptățită mânie împotriva celor care înlăturau învățăturile plăcute lor. Ei nu admiteau nici chiar posibilitatea ca ei înșiși să nu fi înțeles bine Cu-vântul sau să fi interpretat sau aplicat greșit Scripturile. Ei acționau aseme-nea oamenilor care și-au pierdut rațiunea.” — *Faptele Apostolilor*, pp. 78, 79 (cap. 8 – Înaintea sinedriului).

b. De ce au putut fi altoite neamurile, ca moștenitori ai Împărăției lui Dumnezeu? Romani 9:30; 10:9-13; Isaia 42:6, 7.

Romani 9:30: „Deci ce vom zice? Neamurile, care nu umblau după neprihănire, au căpătat neprihănirea, și anume neprihănirea care se capătă prin credință.”

Romani 10:9-13: „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire, după cum zice Scriptura: „Oricine crede în El nu va fi dat de rușine.” În adevăr, nu este nicio deosebire între iudeu și grec, căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă. Fiindcă oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.”

Isaia 42:6, 7: „Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire și Te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întunerice.”

„Mântuitorul dorea foarte mult să dezvăluie ucenicilor Săi adevărul cu privire la surparea ‘zidului de la mijloc de despărțire’ dintre Israel și celelalte națiuni — adevărul că ‘Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi’, cu iudeii, și ‘se împărtășesc de aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelie’ (Efeseni 2:14; 3:6). Adevărul acesta a fost descoperit în parte atunci când El a răsplătit credința sutașului din Capernaum și, de asemenea, când a predicat Evanghelia locuitorilor din Sihar. Mult mai lămurit a fost descoperit cu ocazia vizitei Sale în Fenicia, când a vindecat-o pe fiica femeii Canaanite. Experiențele acestea i-au ajutat pe ucenici să înțeleagă faptul că, printre aceia pe care mulți îi socoteau nedemni de mântuire, se găseau suflete care flămânzeau după lumina adevărului.

În felul acesta, Hristos căuta să-i învețe pe ucenici adevărul că în Împărăția lui Dumnezeu nu există granițe, nici caste și nici aristocrație; că ei trebuie să meargă la toate neamurile, ducându-le solia iubirii Mântuitorului. Dar de abia mai târziu au înțeles ei pe deplin că Dumnezeu ‘a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor; ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească băjbâind, măcar că nu este departe de fiecare dintre noi’ (Faptele Apostolilor 17:26, 27).” — Ibid., pp. 19, 20 (cap. 2 – Instruirea celor doisprezece).

Marti

22 februarie

3. DUMNEZEU IUBEȘTE ÎNTREAGA LUME

a. Explicați contrastul dintre înșelăciunea lui Satan și planul nepărtinitor al lui Dumnezeu pentru rasa umană. Galateni 3:28; 1 Timotei 2:3-6; 2 Petru 3:9.

Galateni 3:28: „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus.”

1 Timotei 2:3-6: „Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului. Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți: faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită.”

2 Petru 3:9: „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.”

„Domnul Hristos îi dorea pe toți. Nu putea suporta ca vreun suflet să fie pierdut. O, dacă familia umană ar putea vedea rezultatele păcatului în călcarea legii, violența și crima care există în lume! Dacă ar putea vedea transformarea oamenilor de la chipul lui Dumnezeu la asemănarea cu Satan!” — *That I May Know Him*, p. 67.

„Domnul Hristos a avut parte de una dintre cele mai rușinoase morți, sacrificându-Se deplin și complet, pentru ca nimeni să nu piară, ci toți să ajungă la pocăință. El a făcut ispășire pentru fiecare suflet care se pocăiește și crede, pentru ca toți să găsească în El un purtător de păcate.” — *Ibid.*, p. 100.

„Dumnezeu dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să aibă viața veșnică.” — *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 394 (cap. 55 – *O muștrare a egoismului*).

„Toți sunt una în Hristos. Nașterea, poziția socială, naționalitatea sau culoarea nu pot să înalțe, ori să înjosească un om. Caracterul este cel care îl face pe om.” — *Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, p. 218 (cap. 23 – *Diferite domenii ale lucrării misionare*).

b. Ce însărcinare se dă tuturor celor care fac parte din poporul lui Dumnezeu? Matei 28:18-20; Romani 10:14, 15.

Matei 28:18-20: „Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.”

Romani 10:14, 15: „Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăditor? Și cum vor propovădi, dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: „Cât de frumose sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!”

„La adunarea de pe munte, în Galilea, au venit toți credincioșii care au putut fi chemați.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 818 (cap. 86 – *Duceți-vă și învățați toate neamurile*).

„Îmbrăcat cu autoritate nemărginită, [Hristos] le-a dat ucenicilor Săi această însărcinare: ‘Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit; și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului’ (Matei 28:19-20).” — *Ibid.*, p. 819 (cap. 86 — *Duceți-vă și învățați toate neamurile*).

„Intenția Mântuitorului era ca, după ce El Se va fi înălțat la cer pentru a deveni Mijlocitorul omului, urmașii Lui să ducă mai departe lucrarea pe care El o începuse... Dumnezeu cere ca fiecare suflet care cunoaște adevărul să caute să câștige pe alții în dragostea adevărului.” — *Mărturie pentru comunitate*, vol. 9, p. 103 (cap. 11 – *O lucrare a timpului de față*).

„Domnul Isus caută conlucrarea aceluia care vor deveni mijloace desăvârșite și libere pentru transmiterea fără încetare a harului Său. Cel dintâi lucru pe care trebuie să-l învețe toți aceia care vor să devină lucrători împreună cu Dumnezeu este lecția neîncrederii în sine; atunci sunt pregătiți să li se transmită caracterul lui Hristos. Acesta nu se poate primi prin educație în școlile cele mai înalte. Este rodul înțelepciunii, care se poate primi numai de la Învățătorul ceresc.” — *Hristos, Lumina lumii*, pp. 249, 250 (cap. 25 – *Chemarea la mare*).

Miercuri

23 februarie

4. UN APEL LA ACȚIUNE

- a. **Având în vedere grija uimitoare a lui Dumnezeu pentru o lume cufundată în conflicte, ce apel la acțiune trebuie să acceptăm fiecare? 1 Corinteni 12:13; Romani 11:1-4.**

1 Corinteni 12:13: „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi, și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.”

Romani 11:1-4: „Întreb dar: „A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?” Nicidecum! Căci și eu sunt israelit, din sămânța lui Avraam, din seminția lui Beniamin. Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său, pe care l-a cunoscut mai dinainte. Nu știți ce zice Scriptura în locul unde vorbește despre Ilie? Cum se plânge el lui Dumnezeu împotriva lui Israel, când zice: „Doamne, pe prorocii Tăi i-au omorât, altarele Tale le-au surpat; am rămas eu singur și caută să-mi ia viața?” Dar ce-i răspunde Dumnezeu? „Mi-am păstrat șapte mii de bărbați, care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal.”

„Să se organizeze acum grupuri de câte doi și să lucreze în Spiritul lui Hristos, urmând planurile Sale. Chiar dacă vreun Iuda s-ar strecura în rândurile lucrătorilor, Domnul Se va îngriji de lucrare. Îngerii Săi vor merge înainte și vor pregăti calea. Înainte de acest timp, fiecare oraș mare trebuie să fi auzit solia care testează mii de oameni, să fi luat cunoștință de adevăr. Treziți comunitățile și scoateți lumina de sub obroc!

Unde sunt oamenii care vor lucra, vor studia și vor agoniza în rugăciune ca Domnul Hristos? Noi nu trebuie să ne mărginim eforturile doar la câteva locuri. ‘Dacă vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți în alta’ (Matei 10:23). Să fie urmat planul Domnului Hristos. El a urmărit continuu ocazii de a Se angaja în lucrare personală, fiind gata întotdeauna să intereseze pe oameni și să-i atragă la studiul Scripturilor. El a lucrat cu răbdare pentru oamenii care nu aveau cunoștințe inteligente despre adevăr. În timp ce noi moțaim sau pierdem vremea plănuiind cum să ajungem la sufletele care pier, Satan este ocupat plănuiind și baricadând calea...

S-a depus prea mult efort în așezămintele din câteva localități favorizate. Să nu se facă așa o mare cheltuială de bani și timp cum s-a făcut la ____ și pentru alte locuri...” — *Lucrarea misionară medicală*, p. 303 (secț. 17 - *Lucrarea misionară medicală în marile orașe*).

b. Explicați care trebuie să fie atitudinea și datoria noastră față de poporul evreu de astăzi. Romani 11:5, 11, 17-21.

Romani 11:5, 11, 17-21: „Tot așa, și în vremea de față, este o rămășiță datorită unei alegeri prin har. **(11)** Întreb dar: „S-au poticnit ei ca să cadă?” Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu puțință mântuirea neamurilor, ca să facă pe Israel gelos; **(17-21)** Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate și dacă tu, care erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor și ai fost făcut părtaș rădăcinii și grăsimii măslinului, nu te făli față de ramuri. Dacă te fălești, să știi că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina te ține pe tine. Dar vei zice: „Ramurile au fost tăiate, ca să fiu altoit eu.” Adevărat: au fost tăiate din pricina necredinței lor, și tu stai în picioare prin credință: Nu te îngâmfa dar, ci teme-te! Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine.”

„Lucrarea pentru evrei, așa cum este subliniat în capitolul unsprezece din Romani, este o lucrare care trebuie tratată cu o deosebită înțelepciune. Este o lucrare care nu trebuie ignorată. Înțelepciunea lui Dumnezeu trebuie să ajungă la poporul nostru. În toată înțelepciunea și neprihănirea trebuie să eliberăm drumul Regelui. Evreilor trebuie să li se ofere orice oportunitate de a veni la lumină.” — *Comentarii Biblice, Noul Testament*, E. G. White, vol. 6, p. 1079, (Romani 11).

c. **Cum se dezvăluie mila lui Dumnezeu în conducerea Sa? Romani 11:22–25.**

Romani 11:22–25: „*Uită-te dar la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminteri, vei fi tăiat și tu. Și chiar ei, dacă nu stăruiesc în necredință, vor fi altoiți, căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăși. Fiindcă, dacă tu, care ai fost tăiat dintr-un măslin care din fire era sălbatic, ai fost altoit, împotriva firii tale, într-un măslin bun, cu cât mai mult vor fi altoiți ei, care sunt ramuri firești în măslinul lor? Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ține până va intra numărul deplin al neamurilor.*”

Joi

24 februarie

5. STRĂLUCIRE ÎN CIUDA ÎNTUNERICULUI

a. **Descrieți ultima solie pe care fiecare dintre noi trebuie să o împărtășim cu cei cu care intrăm în contact. Isaia 40:10; Romani 11:30–32.**

Isaia 40:10: „*Iată, Domnul Dumnezeu vine cu putere și poruncește cu brațul Lui. Iată că plata este cu El și răsplătirile vin înaintea Lui.*”

Romani 11:30–32: „*După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu și după cum prin neascultarea lor ați căpătat îndurare acum, tot așa, ei, acum, n-au ascultat, pentru ca, prin îndurarea arătată vouă, să capete și ei îndurare. Fiindcă Dumnezeu a închis pe toți oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de toți.*”

„Acea care așteaptă venirea Mirelui trebuie să spună oamenilor: ‘Iată Dumnezeul vostru.’ Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii, este o descoperire a caracterului iubirii Sale. Copiii lui Dumnezeu trebuie să dea pe față slava Sa. În propria lor viață și în propriul lor caracter, ei trebuie să descopere ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei.

Lumina Soarelui Neprihănirii trebuie să strălucească prin fapte bune — prin cuvinte ale adevărului și fapte de sfințenie...

Lucrarea de ajutorare practică va avea un efect mult mai mare decât simpla predicare... Izvoarele pecetluite ale unei iubiri calde, asemenea celei a Domnului Hristos, vor fi desigilate.” — *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 415-417 (cap. 29 – În întâmpinarea Mirelui).

- b. Descrieți experiența adevăratului Israel al lui Dumnezeu de la sfârșitul istoriei — și motivul pentru aceasta. Apocalipsa 12:17; 14:12; Romani 11:33.**

Apocalipsa 12:17: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu ră-mășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.”

Apocalipsa 14:12: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumne-zeu și credința lui Isus.”

Romani 11:33: „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!”

„În această lucrare finală, Domnul va lucra într-o modalitate foarte di-ferită de cursul firesc al lucrurilor și pe o cale întru totul contrară vreunui plan omenesc. Întotdeauna vor exista în mijlocul nostru unii care vor dori să aibă controlul asupra lucrării lui Dumnezeu și să dicteze fiecare pas ce trebuie să fie făcut, în timp ce lucrarea înaintează sub conducerea acelu-i înger care se alătură îngerului al treilea în vestirea soliei ce trebuie să-i fie adresată lumii. Dumnezeu va folosi căi și mijloace prin care se va vedea că El este Cel ce preia conducerea în mâinile Sale.” — *Lucrarea de evanghelizare*, p. 118 (sect. *Evitarea organizării excesive*).

Vineri

25 februarie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. Cum trebuie să cresc mai deplin în putere spirituală, întocmai ca Avraam?**
- 2. Într-o perioadă a discrepanțelor (deosebirilor), ce trebuie să aibă în vedere fiecare creștin?**
- 3. Cum pot dezvolta modelul de credință pe care Dumnezeu îl laudă printre neamuri?**
- 4. În puterea lui Hristos, ce acțiuni pot întreprinde pentru a câștiga suflete pentru El?**
- 5. Cum pot împărtăși în mod practic solia celui de-al treilea înger?**

Sabat, 5 martie 2022

Darul Sabatului Întâi pentru Biserica din Keilor Park, Australia

Găzduind aproximativ cinci milioane de persoane, Melbourne, Victoria, este cel mai sudic oraș capitală a continentului australian. Mișcarea de Reformă a Adventiștilor de Ziua a Șaptea are o prezență simțită aici de peste 50 de ani.

În 1972, cu ajutorul voluntarilor, s-a consacrat o clădire a bisericii în suburbia vestică a Keilor Park. Când a fost construită, dimensiunea clădirii a fost socotită ca fiind suficientă. Cu toate acestea, de-a lungul anilor, comunitatea noastră a crescut, s-au născut mulți copii, astfel că numărul participanților la biserică a crescut.

După o jumătate de secol, în care a stat ca un far pentru comunitate, clădirea bisericii din Keilor Park a început să aibă nevoie de reparații serioase. De asemenea, spațiul a devenit prea strâmt pentru a cuprinde numărul tot mai mare de închinători. În ultimii ani, fundația din jurul amvonului s-a tasat, iar peretele și structura acoperișului nu mai pot să reziste acestor deplasări ale fundației. Aceasta ar presupune o reparație foarte dificilă și costisitoare.

După multe consfătuiri, frații au ajuns la concluzia că reconstruirea bisericii ar fi cea mai bună, cea mai simplă și cea mai rentabilă soluție. Deci, dorința noastră este de a finaliza o biserică mai mare în care să ne închinăm lui Dumnezeu și să fim mărturisitori pentru cei din jurul nostru. De asemenea, intenționăm să includem o nouă sală de mese pentru demonstrații de gătit, conferințe de sănătate și lucrare pentru oameni.

Am primit aprobarea necesară de la guvernul local, am elaborat planuri de construcție și acum ne aflăm în procesul de obținere a autorizației de construcție.

Până la momentul în care acest apel ajunge la voi, construcția va fi începută, iar membrii și prietenii Bisericii din Keilor Park au nevoie de ajutorul vostru. Autorizația de construcție solicită ca parcare să fie pavată cu asfalt, iar acest lucru ne-a mărit semnificativ costurile. Anticipăm că pentru a finaliza proiectul – se va ajunge la o sumă de 450.000 AUD (\$). Până în prezent, am strâns suma de 220.000 AUD (\$) și avem mulți membri, prieteni și chiar vecinii din comunitatea noastră care sunt dispuși să-și sacrifice timpul pentru a ne ajuta în construirea noii clădiri bisericesti. 'Să ne sculăm și să zidim!' (Neemia 2:18) Vă rugăm să vă alăturați acestui proiect și să ne ajutați să finalizăm acest far al speranței pentru partea vestică din Melbourne. Noi vă mulțumim, iar Dumnezeu să binecuvânteze pe fiecare dătător!

Frații voștri din Uniunea Australasia

Transformați de dragostea lui Dumnezeu

Text de memorizat: „Și nu vă conformați acestei lumi; ci fiți transformați prin înnoirea minții voastre, pentru a deosebi care este voia lui Dumnezeu, cea bună și plăcută și desăvârșită.” (Romani 12:2, BTF).

„Noi trebuie să ne predăm în slujba lui Dumnezeu și să căutăm să facem jertfa aceasta cât mai perfectă cu putință. Dumnezeu nu Se va mulțumi cu ceva mai puțin decât tot ce avem noi mai bun de oferit. Aceia care-L iubesc din toată inima lor vor dori să-I aducă cea mai bună slujire a vieții lor și vor căuta fără încetare să aducă fiecare capacitate a ființei lor în armonie cu legile care îi vor stimula să împlinească tot mai bine voia Sa.” — *Patriarhi și profeți*, pp. 352, 353 (cap. 30 – *Cortul și serviciile lui*).

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, pp. 275-281 (cap. 28 — *Credincioșie în lucrarea lui Dumnezeu*).

Duminică

27 februarie

1. O JERTFĂ VIE

a. Ce apel solemn se face la fiecare dintre noi? Romani 12:1.

Romani 12:1: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.”

„Dumnezeu a poruncit în mod expres ca fiecare jertfă adusă pentru serviciul sanctuarului să fie ‘fără cusur’ (Exod 12: 5). Preoții trebuia să examineze toate animalele aduse pentru jertfă și trebuia să respingă pe oricare dintre ele la care se descoperea un defect. Numai o jertfă ‘fără cusur’ putea fi un simbol al curăției desăvârșite a Aceluia care avea să Se ofere pe Sine ca un ‘miel fără cusur și fără prihană’ (1 Petru 1:19). Apostolul Pavel ne atrage atenția la aceste jertfe ca o ilustrare a ceea ce trebuie să ajungă urmașii lui Hristos.” — *Patriarhi și profeți*, p. 352 (cap. 30 — *Cortul și serviciile lui*).

b. Unde se produce adevărata transformare? Romani 12:2.

Romani 12:2: „Și nu vă conformați acestei lumi; ci fiți transformați prin înnoirea minții voastre, pentru a deosebi care este voia lui Dumnezeu, cea bună și plăcută și desăvârșită.” (trad. BTF)

„Domnul Hristos cere totul. Dacă ar cere mai puțin, sacrificiul Său a fost prea scump, prea mare, pentru a ne ridica la un asemenea nivel. Credința noastră sfântă strigă: despărțire! Noi nu trebuie să fim ca lumea sau cum sunt creștinii morți, împietriți. ‘Să vă schimbați prin înnoirea minții voastre.’ Aceasta este o cale a tăgăduirii de sine.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, p. 240 (cap. 49 – *Consacrare deplină*).

Luni

28 februarie

2. DEVENIND SĂRACI ÎN DUH

a. Ca și credincioși, ce suntem avertizați fiecare despre noi înșine? Romani 12:3; Eclesiastul 7:16.

Romani 12:3: „Prin harul care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine, ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia.”

Eclesiastul 7:16: „Nu fi prea neprihănit și nu te arăta prea înțelept. Pentru ce să te pierzi singur?”

„Printre noi se manifestă un rău care trebuie să fie corectat. Frații se simt liberi să privească la presupusele defecte ale altora și să vorbească despre ele, în timp ce tocmai asumarea acestei libertăți arată clar că aceste defecte se regăsesc în ei înșiși. Ei dau dovadă că sunt înțelepți în propria lor închipuire, dar Dumnezeu nu le poate da binecuvântarea Sa specială, pentru că s-ar înălța pe ei înșiși și ar păgubi lucrarea prețioasă a adevărului. Când lumea era lipsită de cunoașterea lui Dumnezeu, Domnul Isus a venit să împărtășească această binecuvântare inestimabilă — cunoașterea caracterului părintesc al Tatălui nostru ceresc.” — *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 193 (cap. 26 – *Încrederea și iubirea între frați*).

b. Ce apeluri face Hristos pentru noi toți, păcătoși și rătăciți așa cum suntem? Matei 5:3, 5; 11:28–30.

Matei 5:3, 5: „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor! ... (5) Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul!”

Matei 11:28–30: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.”

„[Matei 11:30 citat]. Noi trebuie să intrăm în școala lui Hristos, pentru a învăța de la El umilința și blândețea. Mântuirea este acel proces prin care omul este educat pentru cer. Educația aceasta înseamnă cunoașterea lui Hristos. Înseamnă emanciparea de sub ideile, obiceiurile și practicile învățate în școala domnului întunericului. Sufletul trebuie să fie eliberat de tot ceea ce este în opoziție cu credințioșia față de Dumnezeu.

Iubirea de sine este cea care aduce neliniște. Când suntem născuți de sus, aceeași gândire pe care o avea Isus se va regăsi în noi, o gândire care L-a făcut să Se umilească, pentru ca noi să putem fi salvați. Atunci nu vom căuta lucrurile cele mai de frunte. Vom dori să stăm la picioarele lui Isus și să învățăm de la El. Vom înțelege că valoarea lucrării noastre nu constă în a face paradă și zgomot în lume sau în a fi activi și zeloși în propria putere. Valoarea lucrării noastre este proporțională cu împărtășirea cu Duhul Sfânt. Încrederea în Dumnezeu ne sfințește puterile minții, așa încât, în răbdare, să ne putem stăpâni sufletele.” — *Hristos, Lumina lumii*, pp. 330, 331 (cap. 34 – *Invitația*).

„Nimeni în afară de Dumnezeu nu poate supune mândria inimii ome-nești. Noi nu ne putem mântui pe noi înșine. Nu suntem în stare să ne re-generăm singuri. În curțile cerului nu se va cânta un cântec care să răsun-e astfel: Mie, care m-am iubit pe mine însumi, m-am curățit și m-am răscum-părat, să-mi fie adusă slava și cinstea, binecuvântarea și lauda. Totuși aceas-ta este ideea principală în cântecul multora din această lume. Ei nu știu ce înseamnă a fi blând și smerit cu inima, nici nu intenționează să știe, dacă pot să evite o asemenea experiență. Întreaga Evanghelie este cuprinsă în a învăța de la Domnul Hristos blândețea și smerenia Sa.” — *Mărturiile pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 456 (cap. 64 – *Totul este al Domnului*).

Marți

1 martie

3. ÎN CERCUL CREȘTINILOR

a. Cum ilustrează Pavel lucrarea bisericii? Romani 12:4, 5; 1 Corinteni 12:12-23.

Romani 12:4, 5: „Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare, și mă-dularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos, dar fiecare în parte suntem mădulare unii altora.”

1 Corinteni 12:12-23: „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi, și toți am fost

adăpați dintr-un singur Duh. Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe. Dacă piciorul ar zice: „Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup? Și dacă urechea ar zice: „Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Acum dar, Dumnezeu a pus mădulele în trup, pe fiecare așa cum a voit El. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Fapt este că sunt mai multe mădule, dar un singur trup. Ochiul nu poate zice mâinii: „N-am trebuință de tine”; nici capul nu poate zice picioarelor: „N-am trebuință de voi.” Ba mai mult, mădulele trupului care par mai slabe sunt de neapărată trebuință. Și părțile trupului care par vrednice de mai puțină cinste le îmbrăcăm cu mai multă podoabă. Așa că părțile mai puțin frumoase ale trupului nostru capătă mai multă frumusețe.”

„Comparând biserica lui Hristos cu trupul omenesc, apostolul ilustrează în chip foarte potrivit strânsa și armonioasa legătură care ar trebui să existe între toți membrii bisericii lui Hristos.” — *Faptele Apostolilor*, p. 317 (cap. 30 – *Chemarea la o treaptă mai înaltă*).

b. Ce așteptări are Dumnezeu de la toți membrii bisericii Sale? Efeseni 4:1–3, 12, 13.

Efeseni 4:1–3, 12, 13: „Vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste și căutați să păstrați unirea Duhului prin legătura păcii”.. **(12, 13)** pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.”

„Vă îndrept spre cuvintele apostolului Pavel din Efeseni capitolul patru. Tot acest capitol este o lecție pe care Dumnezeu dorește să o învățăm și să o punem în practică.

În acest capitol, planul lui Dumnezeu este atât de clar și simplu dezvăluit, încât toți copiii Săi se pot prinde de adevăr. Aici, mijloacele desemnate de El pentru păstrarea unității în biserică sunt vestite în mod clar, pentru ca membrii să poată dezvălui lumii o experiență religioasă sănătoasă.” — *Comentarii Biblice, Noul Testament*, vol. 6, p. 1117 (Efeseni 4).

c. Explicați care este cheia unei armonii plăcute în biserică. Romani 12:9.

Romani 12:9: „Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău și lipiți-vă tare de bine.”

„Iubirea divină face cele mai mișcătoare apeluri la inimă atunci când ne cheamă să dăm pe față aceeași milă duioasă pe care a manifestat-o Hristos. Numai acela care are o iubire neegoistă față de fratele său are o iubire autentică față de Dumnezeu. Adevăratul creștin nu va îngădui cu bună știință ca sufletul care se află în primejdie și nevoie să treacă neavertizat și neîngrijit. El nu se va ține departe de cel rătăcit, lăsându-l să se afunde mai mult în nefericire și descurajare sau să cadă pe câmpul de luptă al lui Satan.” — *Faptele Apostolilor*, p. 550 (cap. 54 – *Un martor credincios*).

„Trebuie să-L căutăm pe Domnul în umilință și căință, mărturisind propriile noastre păcate și venind într-o strânsă unire unii cu alții. Frați și surori, rugați-vă, rugați-vă pentru binele vostru și pentru binele celorlalți.” — *The Review and Herald*, 29 aprilie, 1909.

Miercuri

2 martie

4. REALITATEA NATURII UMANE

a. Chiar dacă practicăm creștinismul de ani de zile, ce trebuie să ne amintim continuu? Ieremia 17:9; 1 Corinteni 8:1 (a doua jumătate).

Ieremia 17:9: „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Cine poate s-o cunoască?”

1 Corinteni 8:1 u.p.: „Dar cunoștința îngâmfa, pe când dragostea zidește.”

„Formele necredinței sunt variate, pentru că Satan pândește fiecare ocazie de a înșesa câteva dintre atributele sale. Există o tendință în inima firească de a se înflăcăra sau îngâmfa dacă succesul însoțește eforturile depuse. Însă înălțarea de sine nu își găsește locul în lucrarea lui Dumnezeu. Indiferent de inteligența voastră, de stăruința și râvna depusă în lucru, până nu lăsați deoparte propriile tendințe de mândrie și vă supuneți îndrumării Duhului lui Dumnezeu, vă veți afla pe un teren pierdut.

Moartea spirituală în suflet este dovedită de mândria spirituală și de o experiență șchiopătândă; cei care au o astfel de experiență rareori fac cărări drepte pentru picioarele lor. Dacă mândria este nutrită, tocmai calitățile minții pe care harul, dacă ar fi primit, le-ar transforma în binecuvântare, se contaminatează. Chiar biruințele, care ar fi putut fi o mireasmă de viață spre viață dacă slava ar fi fost oferită lui Dumnezeu, sunt pătate de gloria sinelui. Acestea pot părea a fi lucruri mărunte, nedemne de remarcat, dar sămânța astfel împrăștiată aduce o recoltă sigură. Aceste păcate mici, atât de frecvente încât sunt adesea neobservate, sunt folosite de Satan în slujirea sa.” — *Comentarii Biblice, Noul Testament*, E. G. White, vol. 6, p. 1080 (Romani 12).

b. Ce atitudine, prea des subestimată, este în fapt un indiciu suprem al creștinismului autentic? Filipeni 2:3; Romani 12:10.

Filipeni 2:3: „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși.”

Romani 12:10: „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia.” (BTF: „...în onoare, dând întâietate altuia”)

„Dumnezeu cere mult mai mult de la urmașii Săi decât își pot da seama mulți... Nu vom avea nicio scuză pe care s-o prezentăm în ziua lui Dumnezeu, dacă vom da greș în a atinge standardul pus înaintea noastră în Cuvântul Său...

Pavel dorește să facem deosebirea între ceea ce este o iubire curată, neegoistă, inspirată de Spiritul lui Hristos și pretențiile lipsite de importanță, înșelătoare, de care este plină lumea. Această josnică imitație a dus multe suflete în rătăcire. Ea a șters deosebirea dintre bine și rău, luând partea celui păcătos, în loc să-i arate cu credincioșie greșelile. O astfel de atitudine nu izvorăște niciodată dintr-o adevărată prietenie. Spiritul ce inspiră la aceasta locuiește numai în inimile firești. În timp ce creștinul va fi totdeauna bun, milos și iertător, el nu va fi niciodată în armonie cu păcatul... Spiritul Domnului Hristos ne va face să urâm păcatul, în timp ce suntem dispuși să facem orice sacrificiu pentru salvarea păcătosului.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 171 (cap. 16 – *Iubire frățească*).

Joi

3 martie

5. DEZVĂȚÂNDU-NE DE CONCENTRAREA ASUPRA CELOR LUMEȘTI

a. Trăind așa cum o facem într-o epocă extrem de intensă, ce îndemnuri echilibrate trebuie să se reflecte în viața noastră? Romani 12:11; 1 Ioan 2:15-17.

Romani 12:11: „Nu leneși în muncă; fervenți în duh; servind Domnului.” (BTF)

1 Ioan 2:15-17: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trec, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.”

„Așteptarea, vegherea și lucrarea vigilentă trebuie să fie întrunite. Viața noastră nu trebuie să fie numai agitație, alergare și întocmire de planuri în legătură cu lucrurile acestei lumi, cu prețul neglijării evlaviei personale și

a slujirii pe care Dumnezeu o cere. În timp ce nu trebuie să fim leneși sau indolenți în lucrările sau afacerile noastre, trebuie să fim zeloși în spirit, slujind Domnului. Lampa sufletului trebuie să fie pregătită, cât și uleiul harului să se găsească în vase împreună cu lămpile noastre. Trebuie să se dea pe față precauție pentru a preveni declinul spiritual, ca nu cumva ziua Domnului să ne surprindă asemenea unui hoț. Ziua aceea nu trebuie să fie considerată a fi prea departe; ea este aproape și niciun om nu poate spune, nici chiar în inima sa, cu atât mai puțin prin faptele sale: 'Domnul meu întârzie să vină', căci, făcând astfel, soarta lui va fi împreună cu cei ipocriți și necredincioși.

Am văzut că poporul lui Dumnezeu este în mare primejdie; mulți dintre ei sunt preocupați în cele pământești; interesele și afecțiunile lor sunt concentrate spre cele lumești. Exemplul lor nu este bun. Lumea este înșelată de cursul urmat de mulți dintre cei care mărturisesc mari și nobile adevăruri...

Fratele A. mi-a fost prezentat ca reprezentând o clasă de oameni care sunt într-o poziție asemănătoare. Ei n-au fost niciodată indiferenți față de cele mai mici avantaje lumești. Prin afaceri inteligente, tact și investiții pline de succes, adunând puțin câte puțin, ei au strâns avere. Făcând lucrul acesta, ei și-au educat capacitățile într-un mod nepotrivit în raport cu dezvoltarea caracterului creștin...

Toate capacitățile pe care le au oamenii îi aparțin lui Dumnezeu. Conformarea cu cele lumești sunt în mod categoric interzise în Cuvântul Său. Când puterea transformatoare a harului lui Dumnezeu este simțită lucrând asupra inimii, aceasta va face ca un om, care până acum a fost lumesc, să meargă pe fiecare cale a binefacerii." — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, pp. 276, 277 (cap. 28 – *Credincioșie în lucrarea lui Dumnezeu*).

Vineri

4 martie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. **Cum afectează angajamentul meu față de Hristos modul în care gândesc?**
2. **Cum strălucesc cei blânzi, în contrast cu cei care au natura umană tipică?**
3. **În ce fel pot fi mai proactiv în vederea întreținerii unității în biserică?**
4. **Cum va fi în beneficiul meu a-i aprecia pe frații mei mai mult decât pe mine?**
5. **De care aspecte ale acestei lumi e nevoie să mă dezvolt?**

Printre prieteni și dușmani

Text de memorizat: „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine.” (Romani 12:21).

„A fi mare în Împărăția lui Dumnezeu, înseamnă să fii asemenea unui copilaș în umilință, în simplitatea credinței și în puritatea iubirii. Orice mândrie trebuie să piară, orice gelozie să fie biruită, trebuie să se renunțe la orice ambiție pentru supremație și să fie încurajate blândețea și încrederea asemenea unui copilaș.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 130 (cap. 10 - *Mustrări și avertizări*).

Recomandare pentru studiu: *Divina vindecare*, pp. 483-496, (cap. 41: *În contact cu alții*).

Duminică

6 martie

1. SPRIJININDU-NE PE BRAȚE VEȘNICE

a. Care trebuie să fie atitudinea noastră chiar și atunci când viața pare tristă, lipsită de culoare? Romani 12:12.

Romani 12:12: „Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necez. Stăruiiți în rugăciune.”

„Noi toți avem de făcut față încercărilor; toți avem dureri greu de suportat, ispite cărora cu greu se poate rezista. Nu le relata semenilor tăi necazurile tale, ci prezintă totul în rugăciune lui Dumnezeu. Fă-ți ca regulă de viață de a nu rosti vreodată un cuvânt de îndoială sau descurajare. Poți face foarte mult pentru a lumina viața altora și pentru a sprijini eforturile lor prin cuvinte dătătoare de nădejde și bucurie sfântă.” — *Calea către Hristos*, pp. 119, 120 (cap. 13 — *Bucuria în Domnul*).

„Nu există timp sau loc nepotrivit pentru a ne înălța cererile spre Dumnezeu. Nimic nu poate să ne împiedice a ne înălța inimile în rugăciuni stăruitoare. În învâlmășeala străzii, în mijlocul ocupațiilor zilnice, noi putem aduce cererile noastre înaintea lui Dumnezeu, cerând călăuzirea divină, așa cum a făcut Neemia atunci când a adresat cererea sa împăratului Artaxerxe. Un loc retras pentru rugăciune poate fi găsit oriunde ne-am afla. Trebuie să avem totdeauna ușa inimii deschisă, adresând mereu invitația ca Domnul Hristos să vină și să locuiască în suflet ca un oaspete ceresc.

Deși în jurul nostru s-ar putea să fie o atmosferă infectată, coruptă, noi nu trebuie să respirăm miasele ei otrăvitoare, ci putem să trăim respirând aerul curat al cerului. Putem închide orice intrare închipuirilor necurate și gândurilor nesfinte, înălțând inima în prezența lui Dumnezeu prin rugăciune sinceră. Cei ale căror inimi sunt deschise ca să primească sprijinul și binecuvântarea lui Dumnezeu, vor umbla într-o atmosferă mai sfântă decât aceea a pământului și vor avea o continuă comuniune cu cerul.” — Ibid., p. 99 (cap. 11 - *Înaltul privilegiu al rugăciunii*).

Luni

7 martie

2. O INIMĂ DESCHISĂ, UN CĂMIN DESCHIS

a. Denumiți o trăsătură creștină prețioasă adesea uitată — dar mult apreciată — în lumea aglomerată de astăzi. Romani 12:13; 1 Petru 4:9.

Romani 12:13: „Ajutați pe sfinți când sunt în nevoie. Fiți primitori de oaspeți.”

1 Petru 4:9: „Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire.”

„Biblia pune un deosebit accent pe cultivarea ospitalității. Ea nu numai că impune ospitalitatea ca o datorie, dar prezintă multe tablouri frumoase ale exercitării acestui dar și ale binecuvântărilor pe care le aduce.

Lot, nepotul lui Avraam, cu toate că-și făcuse locuința în Sodoma, era plin de spiritul de amabilitate și ospitalitate al patriarhului. Văzându-i, la căderea nopții, pe cei doi străini la poarta cetății și cunoscând primejdiile care i-ar fi asaltat cu siguranță în cetatea aceea nelegiuită, Lot a stăruit pentru a-i aduce în casa sa. El nu s-a gândit la primejdia care ar fi rezultat pentru sine și familia sa. O parte a lucrării vieții sale era aceea de a-i proteja pe cei în primejdie și de a se îngriji de cei fără adăpost, iar fapta săvârșită cu amabilitate față de cei doi drumeți necunoscuți, a adus îngeri în casa sa. Aceia pe care el a căutat să-i protejeze, l-au protejat pe el. La căderea nopții, el îi condusese până la ușa sa, pentru a fi în siguranță; în zorii zilei, ei l-au condus pe Lot și pe familia sa în siguranță, în afară, departe de poarta cetății blestemată.

Dumnezeu a socotit că aceste fapte de bunăvoință sunt destul de însemnate pentru a le înregistra în Cuvântul Său; și, mai bine de o mie de ani mai târziu, un apostol inspirat s-a referit la ele, spunând: ‘Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii prin ea au găzduit fără să știe pe îngeri’ (Evrei 13:2).

Privilegiul acordat lui Avraam și lui Lot nu ne este refuzat nici nouă. Dovădind ospitalitate față de copiii lui Dumnezeu, și noi, de asemenea, putem

primi îngerii Lui în casele noastre. Chiar și în zilele noastre, îngeri în chip de om intră în căminurile oamenilor și sunt ospătați de ei. Și creștinii care trăiesc în lumina chipului lui Dumnezeu sunt totdeauna însoțiți de îngeri nevăzuți, și aceste ființe sfinte lasă pe urma lor o binecuvântare în căminurile noastre.” — *Mărturie pentru comunitate*, vol. 6, pp. 341, 342 (cap. 43 – *Cultivarea ospitalității*).

b. De ce mare principiu ne amintește aceasta? Filipeni 2:4

Filipeni 2:4: „Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.”

„Lucrarea noastră în această lume este să trăim pentru binele altora, să-i fericim pe alții, să fim ospitalieri; și adesea se poate ca numai cu un oarecare deranj să îi putem întreține pe cei care au într-adevăr nevoie de îngrijirea noastră și de binefacerea societății și a căminului nostru.” — *Ibid.*, vol. 2, p. 645 (cap. 78 – *Cauza în Vermont*).

Martți

8 martie

3. O DRAGOSTE FĂRĂ EGAL

a. Descrieți profunzimea unei însușiri uimitoare, remarcabile, pe care o învățăm de la Isus. 1 Petru 1:21-23; Romani 12:14.

1 Petru 1:21-23: „care, prin El, sunteți credincioși în Dumnezeu, care L-a înviat din morți și l-a dat slavă, pentru ca credința și nădejdea voastră să fie în Dumnezeu. Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții din toată inima, fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.”

Romani 12:14: „Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc: binecuvântați și nu blestemați.”

„Putem învăța lecțiile de blândețe și de umilință a minții pe măsură ce urcăm la Calvar și, privind la cruce, Îl vedem pe Mântuitorul nostru în agonie, pe Fiul lui Dumnezeu murind, cel Drept pentru cel nedrept. Priviți-L pe Cel care ar fi putut să convoace legiuni ale îngerilor în ajutorul Său, printr-un singur cuvânt, supus batjocurii și amuzamentului, insultelor și urii. El Se oferă drept jertfă pentru păcat. Când a fost ocărât, El nu a amenințat; când a fost acuzat pe nedrept, nu Și-a deschis gura. El se roagă pe cruce pentru ucigașii Săi. El moare pentru ei. El plătește un preț infinit pentru fiecare dintre aceștia. Nu ar lăsa să piară pe niciunul pentru care a plătit un preț atât

de scump, răscumpărându-l. El Se lasă biciuit și lovit, fără să scoată un murmur. Această victimă care nu se lamentează este chiar Fiul lui Dumnezeu. Tronul Lui este din veșnicie, iar Împărăția Sa nu are sfârșit... Priviți, priviți la crucea Calvarului; iată jertfa împărătească pătimind în dreptul tău...

Fiul lui Dumnezeu a fost respins și disprețuit pentru binele nostru. Cu o vedere largă asupra crucii, puteți voi, privind cu ochiul credinței suferințele lui Hristos, să relațați experiența voastră dureroasă, încercările voastre? Puteți să nutriți în inimă răzbunare față de dușmanii voștri, în timp ce cuvintele rugăciunii lui Hristos ies de pe buzele Lui palide și tremurânde pentru cei care L-au batjocorit, pentru cei care L-au ucis: "Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac' (Luca 23:34)" — *That I May Know Him*, p. 65.

b. Enumerați câteva soluții-cheie esențiale pentru câștigarea sufletelor la Hristos. Romani 12:15.

Romani 12:15: „Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng.”

„Frații mei, lăsați ca inimile voastre să fie sfâșiate și smerite. Lăsați ca expresiile de simpatie și dragoste, care nu vor ustura limba, să curgă de pe buzele voastre. Faceți ca ceilalți să simtă acea căldură pe care dragostea o poate crea în inimă.” — *Comentarii Biblice, Noul Testament*, E. G. White], vol. 3, p. 1164 (Proverbe 31).

„Este nevoie să ne apropiem de oameni printr-o lucrare personală. Dacă s-ar dedica mai puțin predicării și mai mult timp lucrării de slujire personală, s-ar vedea rezultate mai mari. Cei săraci trebuie să fie ajutați, cei bolnavi să fie îngrijiți, cei întristați și descurajați să fie mângâiați, cei neștiutori să fie învățați, iar cei fără experiență să fie sfătuiți. Trebuie să plângem cu cei ce plâng și să ne bucurăm cu cei ce se bucură. Dacă va fi însoțită de puterea convingerii, de puterea rugăciunii și de puterea iubirii lui Dumnezeu, această lucrare nu va putea să rămână fără roade.” — *Divina vindecare*, pp. 143, 144 (cap. 9 – *Dând învățătură și vindecând*).

Miercuri

9 martie

4. RELAȚIONÂND CU ALȚII

a. Ce atitudine firească trebuie să alegem cu toții să înlocuim cu metoda Domnului Hristos — atât de diferită de a noastră — și de ce? Iacov 1:9, 10; Romani 12:16.

Iacov 1:9, 10: „Fratele dintr-o stare de jos să se laude cu înălțarea lui. Bogatul, dimpotrivă, să se laude cu smerirea lui, căci va trece ca floarea ierbiilor.”

Romani 12:16: „Aveți aceleași simțăminte unii față de alții. Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți la cele smerite. Să nu vă socotiți singuri înțelepți.”

„[Domnul Hristos] a văzut că slăbiciunea, blestemul bisericii, urma să fie un spirit de îndreptățire de sine. Oamenii aveau să creadă că ei pot face ceva pentru a obține un loc în Împărăția Cerului. Ei urma să își imagineze că atunci când au făcut oarecare progrese, Domnul va veni să-i ajute. În acest fel, avea să fie mult „eu” și doar puțin din Isus. Mulți dintre cei ce urma să facă un progres oarecare aveau să se umfle de mândrie și să se considere superiori celorlalți. Aceștia urma să fie dornici de flatare și geloși, dacă nu erau considerați ca fiind cei mai importanți. Față de această primejdie caută Domnul Hristos să îi avertizeze pe ucenicii Săi.

Orice laudă cu privire la meritele noastre, este nelalocul ei...

Iubirea se bucură de adevăr și nu face nicio comparație invidioasă. Cel care are această iubire, face comparație numai între iubirea Domnului Hristos și propria sa nedesăvârșire de caracter.” — *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 400-402 (cap. 28 – Răsplata harului).

b. Când suntem tratați rău de alții, ce învățătură inspirată ar trebui să ținem minte întotdeauna? Romani 12:17, 18; Proverbe 16:7.

Romani 12:17, 18: „Nu răsplățiți nimănui rău pentru rău. Îngrijiți-vă de lucruri oneste înaintea tuturor oamenilor. Dacă este posibil, cât ține de voi, trăiți în pace cu toți oamenii.” (BTF)

Proverbe 16:7: „Când sunt plăcute Domnului căile cuiva, îi face prieteni chiar și pe vrăjmașii lui.”

„Credința neabătută și iubirea neegoistă vor birui greutățile care se ivesc pe cărarea datoriei pentru a împiedica lupta agresivă. Atunci când cei inspirați de credința aceasta merg înainte în lucrarea de salvare de suflete, ei vor alerga și nu vor obosi, vor merge și nu vor cădea de oboseală.

Vă asigur că, dacă lucrați așa cum se cuvine, Dumnezeu va face ca vrăjmașii voștri să fie în pace cu voi. El vă va susține și vă va întări. Faceți un legământ cu Dumnezeu în sensul că vă veți păzi bine cuvintele gurii voastre. ‘Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit și poate să-și țină în frâu tot trupul’ (Iacov 3:2). Țineți minte că o vorbire răzbu-nătoare nu face pe cineva să simtă că a câștigat o biruință. Îngăduiți ca Hristos să vorbească prin voi. Nu pierdeți binecuvântarea care vine din faptul că nu gândiți nimic rău.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 7, p. 243 (cap. 47 – Aveți curaj).

„În toate dificultățile, fiți calmi și netulburați, răbdători și îngăduitori, neîntorcând rău pentru rău, ci făcând bine pentru rău. Priviți la vârful scării. Dumnezeu este deasupra ei. Slava Lui strălucește asupra fiecărui suflet care se înalță spre cer. Isus este scara aceasta. Urcăți prin El, agățați-vă de El și nu peste multă vreme veți pași de pe scară în veșnica Lui împărăție.” — Ibid., vol. 8, p. 130 (cap. 21 – *Valoarea încercărilor*).

Joi

10 martie

5. ATITUDINEA ESTE TOTUL

a. Descrieți răbdarea sfinților, pe care trebuie să o dezvoltăm și noi, dacă așteptăm să fim sigilați în Hristos pentru veșnicie. Luca 21:19; Romani 12:19.

Luca 21:19: „Prin răbdarea voastră, vă veți câștiga sufletele voastre.”

Romani 12:19: „Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri, ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu, căci este scris: „Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti”, zice Domnul.”

„Este o experiență prețioasă, o experiență mai prețioasă decât aurul curat, care trebuie să fie experimentată de toți cei care vor merge prin credință. Cel care va umbla neclintit în credință pe calea lui Dumnezeu va avea o legătură cu cerul. Copilul lui Dumnezeu trebuie să își facă partea în lucrare, privind doar la Hristos pentru putere și călăuzire. El trebuie să trudească fără deznădăjduire, ci plin de speranță, chiar dacă se află în cele mai agravante și apăsătoare circumstanțe.” — *Comentarii Biblice, Vechiul Testament*, E. G. White, vol. 2, p. 1022 (1 Samuel 27).

„Când disprețuirea Legii lui Dumnezeu este aproape universală, când poporul lui Dumnezeu este prigonit și asuprit de ceilalți oameni, Dumnezeu va interveni.” — *Parabolele Domnului Hristos*, p. 178 (cap. 14 – *Nu va face Dumnezeu dreptate aleșilor Săi?*).

„Rugăciunile fierbinți ale poporului Său vor primi răspuns, căci Dumnezeu ar dori ca poporul Său să Îl caute din toată inima și să se încredințeze Lui ca Izbăvitor. Va fi căutat pentru ca să împlinească aceste rugăciuni, și El Se va scula ca protectorul și răzbunătorul lor.” — *Comentarii Biblice, Vechiul Testament*, E. G. White, vol. 6, p. 1081 (Romani 12).

b. Cum trebuie să strălucească cei credincioși din această generație? Romani 12:20, 21.

Romani 12:20, 21: „Dimpotrivă, „dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci, dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinși pe capul lui.” Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieste răul prin bine.”

„Până în ziua judecății, s-ar putea să nu știm niciodată care a fost influența unei atitudini binevoitoare față de cei neconsecvenți, nechibzuiți și nevrednici. Dacă, după ce ați fost provocați și ați suferit nedreptate din partea lor, îi tratați așa cum ați trata o persoană inocentă și chiar stăruiti să le arătați acest lucru prin fapte de bunătate, atunci voi v-ați făcut partea ca și creștini, iar ei vor rămâne surprinși și rușinați și își vor vedea faptele și josticia mai limpede decât dacă le-ați fi prezentat gravitatea faptelor lor și i-ați fi muștrat.” — *Lucrarea misionară medicală*, pp. 209, 210 (sect. *Cum procedăm cu cei nechibzuiți*).

Vineri

11 martie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. Când sunt tentat să-mi revărs frustrările, de ce anume ar trebui să țin cont?
2. De ce anume ar trebui să-mi reamintesc acele vremuri când ospitalitatea a fost o binecuvântare pentru mine?
3. Cum sunt îndemnat să reflect atitudinea lui Hristos față de ucigașii Săi?
4. În ce aspecte ale vieții mă face Satan să cred că sunt cumva superior?
5. Chiar dacă aș avea dreptate, cum ar trebui să îi tratez pe cei care s-ar putea să fie greșiți?

Într-o smerită blândețe

Text de memorizat: „Ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele.” (Romani 13:14).

„[Romani 13:14, citat] Fiecare suflet să asculte aceste cuvinte și să știe că Domnul Isus nu va accepta niciun compromis.” — *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 171 (cap. 18 – *Întoarcerea la dragostea dintâi*).

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, pp. 394-403 (cap. 49 - *Atitudinea noastră față de autoritățile civile*).

Duminică

13 martie

1. ECHILIBRUL INSPIRAT

a. Explicați îndatoririle cuprinzătoare ale creștinilor din fiecare epocă față de autoritățile pământești. Romani 13:1-7; Fapte 4:18-20; 5:17-20.

Romani 13:1-7: „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte, căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu. De aceea, cine se împotrivesc stăpânirii se împotrivesc rânduielii puse de Dumnezeu, și cei ce se împotrivesc își vor lua osânda. Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele și vei avea laudă de la ea. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să pedepsească pe cel ce face rău. De aceea trebuie să fiți supuși nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului. Tot pentru aceasta să plătiți și birurile. Căci dregătorii sunt niște slujitori ai lui Dumnezeu, făcând necurmat tocmai slujba aceasta. Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea.”

Fapte 4:18-20: „Și după ce i-au chemat, le-au poruncit să nu mai vorbească cu niciun chip, nici să mai învețe pe oameni în Numele lui Isus. Drept răspuns, Petru și Ioan le-au zis: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu, căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.”

Fapte 5:17-20: „Însă marele preot și toți cei ce erau împreună cu el, adică partida saducheilor, s-au sculat plini de pizmă, au pus mâinile pe apostoli și i-au aruncat în tem-

nița de obște. Dar un înger al Domnului a deschis ușile temniței, noaptea, i-a scos afară și le-a zis: „Duceți-vă, stați în Templu și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia.”

„Când ucenicii au propovăduit pe Hristos și pe El răstignit, după înălțarea Sa, autoritățile le-au poruncit să nu mai vorbească și nici să nu mai învețe în Numele lui Isus. [Fapte 4:19, 20 citat]. Ei au continuat să predice vestea cea bună a mântuirii prin Domnul Hristos și puterea lui Dumnezeu dădea mărturie despre solie. Bolnavii erau vindecați și mii se adăugau bisericii...

Dumnezeu cerului, puternicul Conducător al Universului, a luat această problemă în mâinile Sale; pentru că oamenii se luptau împotriva lucrării Sale. El a arătat în mod clar că există un Conducător mai presus de om, a cărui autoritate trebuie să fie respectată...

Cei care căutau să-i constrângă pe oameni să onoreze o instituție a papalității și să calce în picioare autoritatea lui Dumnezeu, fac o lucrare similară cu a conducătorilor iudeilor din zilele apostolilor. Când legile conducătorilor pământului sunt în opoziție cu legile Conducătorului suprem al Universului, atunci copiii supuși ai lui Dumnezeu vor rămâne credincioși Lui.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 713 (cap. 85 – *Conflictul care stă să vină*).

„Am văzut că de fiecare dată este de datoria noastră să ne supunem legilor țării noastre, atâta timp cât nu intră în conflict cu legea mai înaltă pe care Dumnezeu a rostit-o cu glas tare pe Sinai și apoi a săpat-o în piatră cu Însuși degetul Lui.” — *Ibid.*, vol. 1, p. 361 (cap. 69 - *Răzvrătirea*).

Luni

14 martie

2. PĂSTRÂND RESPECTUL ADECVAT

a. Ce atitudine și principii ne-a învățat Domnul Hristos cu privire la îndatoririle noastre față de Dumnezeu și față de autorități? Marcu 12:13-17; Romani 14:16.

Marcu 12:13-17: *„Apoi au trimis la Isus pe unii din farisei și din irodieni ca să-L prindă cu vorba. Aceștia au venit și I-au zis: „Învățătorule, știm că spui adevărul și nu-Ți pasă de nimeni, căci nu cauți la fața oamenilor și înveți pe oameni calea lui Dumnezeu în adevăr. Se cade să plătim bir Cezarului sau nu? Să plătim sau să nu plătim?” Isus le-a cunoscut fățărnicia și le-a răspuns: „Pentru ce Mă ispitiți? Aduceți-Mi un ban ca să-l văd.” I-au adus un ban, și Isus i-a întrebat: „Chipul acesta și slovele scrise pe el, ale cui sunt?” „Ale Cezarului”, I-au răspuns ei. Atunci, Isus le-a zis: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” Și se mirau foarte mult de El.”*

Romani 14:16: *„Nu faceți ca binele vostru să fie grăit de rău.”*

„Răspunsul lui Hristos nu era evaziv, ci un răspuns sincer la întrebare. Ținând în mână moneda romană, pe care erau imprimate numele și chipul Cezarului, El a declarat că, întrucât trăiau sub ocrotirea puterii romane, ei trebuia să restituie acelei puteri sprijinul cerut, atâta vreme cât acesta nu venea în conflict cu o datorie mai înaltă. Însă în timp ce se supuneau pașnic la legile țării, ei trebuia să dea ascultare întotdeauna în primul rând lui Dumnezeu.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 602 (cap. 66 - *Controversa*).

b. Descrieți atitudinea pe care ar trebui să o manifestăm întotdeauna față de conducători, după cum au exemplificat oamenii fideli lui Dumnezeu. Daniel 6:16–22; Tit 3:1, 2; 1 Petru 2:17.

Daniel 6:16–22: „Atunci, împăratul a poruncit să aducă pe Daniel și să-l arunce în groapa cu lei. Împăratul a luat cuvântul și a zis lui Daniel: „Dumnezeul tău, căruia necurmat Îi slujești, să te scape!” Au adus o piatră și au pus-o la gura gropii. Împăratul a pecetluit-o cu inelul lui și cu inelul mai-marilor lui, ca să nu se schimbe nimic cu privire la Daniel. Împăratul s-a întors apoi în palatul său. A petrecut noaptea fără să mănânce, nu i s-a adus nicio țiitoare și n-a putut să doarmă. În revărsatul zorilor însă, împăratul s-a sculat și s-a dus în grabă la groapa cu lei. Și, apropiindu-se de groapă, a chemat pe Daniel cu un glas plângător. Împăratul a luat cuvântul și a zis lui Daniel: „Daniele, robul Dumnezeului Celui viu, a putut Dumnezeul tău, căruia Îi slujești necurmat, să te scape de lei?” Și Daniel a zis împăratului: „Veșnic să trăiești, împărate! Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor, care nu mi-au făcut niciun rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui. Și nici înaintea ta, împărate, n-am făcut nimic rău!”

Tit 3:1, 2: „Adu-le aminte să fie supuși stăpânilor și dregătorilor, să-i asculte, să fie gata să facă orice lucru bun, să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătați, plini de blândețe față de toți oamenii.”

1 Petru 2:17: „Cinstiți pe toți oamenii; iubiți pe frați; temeți-vă de Dumnezeu; dați cinste împăratului!”

„Noi trebuie să recunoaștem autoritatea omenească ca o orânduire stabilă de Dumnezeu și să învățăm ascultarea de ea ca fiind o datorie sacră, în cadrul sferei ei legitime. Dar, când cerințele ei vin în conflict cu cerințele lui Dumnezeu, atunci trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie recunoscut mai presus de toată legislația omenească. Un ‘așa zice Domnul’ nu trebuie dat la o parte pentru un ‘așa zice biserica’ sau un ‘așa zice statul’. Cununa lui Hristos trebuie să fie înălțată mai presus de diademele potențailor pământului.

Nu ni se cere să sfidăm autoritățile. Cuvintele noastre, vorbite sau în scris, ar trebui să fie cumpănite cu grijă, ca nu cumva să se spună despre noi că am

fi rostit ceva ce ne-ar înfățișa ca unii care am fi împotriva legii și ordinii. Noi nu trebuie să spunem sau să facem ceva care ne-ar închiide în mod necesar calea. Trebuie să mergem înainte în Numele lui Hristos, apărând adevărurile ce ne-au fost încredințate.” — *Faptele apostolilor*, p. 69 (cap. 6 – *La poarta templului*).

„Nu este înțelept să găsim mereu greșeli la ceea ce fac conducătorii guvernului. Nu e lucrarea noastră aceea de a ataca persoane sau instituții... Lucrarea noastră este aceea de a pregăti un popor care să poată sta în ziua cea mare a lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să fim abătuți pe căi care vor încuraja controversa sau vor trezi împotrivire în cei care nu sunt de credința noastră.” — *Mărturiile pentru comunitate*, vol. 6, p. 394 (cap. 49 - *Atitudinea noastră față de autoritățile civile*).

„În toată modestia, în spiritul harului și cu iubire de la Dumnezeu, noi trebuie să atragem atenția oamenilor la faptul că Domnul Dumnezeu este Creatorul cerurilor și al pământului și că ziua a șaptea este Sabatul Domnului.” — *Ibid.*, p. 395 (cap. 49 - *Atitudinea noastră față de autoritățile civile*).

Marți

15 martie

3. TÂNJIND DUPĂ DUHUL LUI DUMNEZEU

a. **Descrieți impactul pe care îl are Legea lui Dumnezeu în inimile noastre. Romani 13:8-10.**

Romani 13:8-10: „Să nu datorai nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții, căci cine iubeste pe alții a împlinit Legea. De fapt: „Să nu preacurvești, să nu ucizi, să nu furi, să nu faci nicio mărturisire mincinoasă, să nu poftesti” și orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Dragostea nu face rău aproapelei: dragostea deci este împlinirea Legii.”

„Legea lui Dumnezeu este împlinită numai atunci când oamenii Îl iubesc cu inima, mintea, sufletul și cu puterea lor, iar pe semenii lor ca pe ei înșiși. Manifestarea acestei iubiri e ceea ce aduce slavă lui Dumnezeu în locurile înalte, iar pe pământ pace și înțelegere între oameni. Domnul este proslăvit când se atinge marele scop al Legii Sale. Lucrarea Duhului Sfânt a fost ca, veac după veac, să transmită iubire inimii omului, deoarece iubirea este principiul viu al frățietății.

Niciun colțșor și nicio ascunzătoare a sufletului nu trebuie să fie un ascunziș al egoismului. Dumnezeu dorește ca planul cerului să fie realizat și, în fiecare familie, în fiecare comunitate, în fiecare instituție, să domnească ordinea și armonia cerească. Dacă iubirea aceasta ar fi crescut în societate, asemenea aluatului, am fi putut vedea realizarea principiilor nobile într-o purtare plină de amabilitate și politețe creștină, și în bunătate creștină față de cei răscumpărați prin sângele lui Hristos. S-ar putea vedea o transforma-

re spirituală în toate familiile noastre, în instituțiile și în comunitățile noastre. Când această transformare are loc, aceste agenții vor deveni instrumente prin care Dumnezeu va da lumii lumină și, în felul acesta, prin disciplină și educație divină, va pregăti bărbați și femei pentru societatea cerească.

Isus S-a dus să pregătească locuințe pentru aceia care se pregătesc, prin iubirea și harul Lui, pentru lăcașurile fericirii. În familia lui Dumnezeu din cer nu se va găsi nici o persoană egoistă. Pacea și armonia curților cerești nu vor fi întinate de prezența cuiva care e aspru și lipsit de amabilitate. Acela care, în lucrarea ce i-a fost dată să o facă pe acest pământ, înalță eul, nu va vedea niciodată Împărăția lui Dumnezeu, dacă nu va fi preschimbat în spirit, devenind blând și smerit, manifestând simplitatea unui copilăș.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 8, pp. 139, 140 (sect. *Principiile vieții ale frățietății*).

b. Acum, mai mult ca oricând, ce chemare serioasă răsună pentru noi? Romani 13:11.

Romani 13:11: „Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn, căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut.”

„Predicatorii și membrii laici să pornească în holdele pârguite, să le spună celor fără grijă și nepăsători, să-L caute pe Domnul cât mai poate fi găsit.” — *Ibid.*, vol. 8, p. 253. (cap. 41 – *Spre casă*).

„Acum, pentru că ziua Domnului este mai aproape decât atunci când am crezut prima dată, trebuie să fim mai doritori, mai zeloși și mai fierbinți decât în vremurile timpurii. Primejdiile noastre sunt mult mai mari acum decât atunci. Sufletele sunt mai împietrite. Avem nevoie să fim acum plini de spiritul Domnului Hristos și nu trebuie să ne odihnim până când nu-l vom primi.” — *Ibid.*, vol. 5, p. 162 (cap. 14 – *Puterea adevărului*).

Miercuri

16 martie

4. ATENȚIE ȘI RĂVNĂ CA NICIODATĂ

a. Pe măsură ce ne apropiem de timpul sfârșitului, ce devine crucial? Romani 13:12-14.

Romani 13:12-14: „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericii și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă, ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele.”

„Domnul nu a închis porțile Cerului pentru poporul Său; dar propriul lor curs de regres continuu, de ceartă, invidie și vrajbă i-a separat de El. Mândria și dragostea față de lume locuiesc în inimă...

Necurăția este răspândită, chiar și printre cei care mărturisesc că sunt urmașii lui Hristos. Mulți participă cu aviditate la distracții lumești, demoralizatoare, pe care Cuvântul lui Dumnezeu le interzice. Astfel, ei rup legătura cu Dumnezeu și se clasează alături de iubitorii de plăceri ai acestei lumi. Dacă Dumnezeu le-ar înfățișa păcatele așa cum apar înaintea privirii Sale, ei s-ar umple de rușine și groază.

Și ce a cauzat această stare alarmantă? Mulți au acceptat teoria adevărului religios, dar nu au fost convertiți la principiile sale. Sunt cu adevărat foarte puțini cei care simt o adevărată întristare față de păcat; care au convingeri adânci și pătrunzătoare despre depravarea naturii neregenerate și încearcă să meargă pe urmele Domnului Hristos. Inima de piatră nu este preschimbată cu o inimă de carne. Doar puțini sunt dispuși să cadă pe Stâncă și să se frângă.

Ce dragoste incomparabilă și câtă bunăvoință în faptul că, atunci când nu aveam pretenții la mila divină – Domnul Hristos a fost dispus să realizeze răscumpărarea noastră! Dar Marele nostru Medic pretinde de la fiecare suflet o supunere neîntrebătoare. Nu trebuie să facem niciodată prescripții pentru propriul nostru caz. Hristos trebuie să dețină întregul control al voinței și acțiunii noastre, altfel nu va întreprinde în favoarea noastră.” — *The Signs of the Times*, 14 iulie, 1887.

„Stăm, propriu-zis, la granița vieții veșnice. Așteptăm glorioasa revenire a Domnului nostru; noaptea aproape a trecut; vine ziua. Când ne vom da seama de măreția planului de mântuire, vom fi mult mai curajoși, gata de sacrificiu de sine și consacrare, față de cum suntem acum.

Este o mare lucrare de făcut pentru noi, mai înainte ca succesul să încoroneze eforturile noastre. Trebuie să aibă loc o reformă hotărâtă în căminele și comunitățile noastre. Părinții trebuie să lucreze pentru salvarea copiilor lor. Dumnezeu va conlucra cu eforturile noastre, atunci când din partea noastră facem tot ceea ce a ordonat asupra noastră și ceea ce ne-a pregătit să facem; dar datorită necredinței noastre, a atitudinii lumești și a indolenței, sufletele cumpărate cu sânge, care sunt în umbra caselor noastre, mor în păcatele lor neavertizate. Să fie, oare, Satan totdeauna triumfător? O, nu! Lumina reflectată de la crucea de pe Calvar arată că trebuie făcută o lucrare mai mare decât aceea pe care ochii noștri au văzut-o până acum.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, pp. 382, 383 (cap. 43 – *Susținerea misiunilor în orașe*).

5. IUBIREA FRĂȚEASCĂ

a. Având în vedere faptul că toate ființele umane sunt diferite, cum ar trebui să ne tratăm în mod reciproc? Romani 14:7-13.

Romani 14:7-13: „În adevăr, niciunul din noi nu trăiește pentru sine și niciunul din noi nu moare pentru sine. Căci, dacă trăim, pentru Domnul trăim și, dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului. Căci Hristos pentru aceasta a murit și a înviat, ca să aibă stăpânire și peste cei morți, și peste cei vii. Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Fiindcă este scris: „Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu.” Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu. Să nu ne mai judecăm dar unii pe alții. Ci mai bine judecați să nu faceți nimic care să fie pentru fratele vostru o piatră de poticnire sau un prilej de păcătuire.”

„Fiecare asociere din viața de zi cu zi necesită exercitarea stăpânirii de sine, a îndelungii răbdări și a simpatiei. Noi suntem așa de diferiți din punct de vedere al dispoziției, al obiceiurilor și al educației, încât modul nostru de a înțelege lucrurile diferă. Noi judecăm diferit. Felul în care înțelegem adevărul, ideile noastre cu privire la comportament nu sunt identice sub toate aspectele. Nu există două persoane a căror experiență să fie la fel din toate punctele de vedere. Încercările unuia nu sunt încercările altuia. Îndatoririle pe care unul le consideră ușoare, pentru altul sunt cele mai dificile și tulburătoare.

Natura omenească este așa de fragilă, de ignorantă și de predispusă la o înțelegere greșită, încât fiecare trebuie să fie atent la felul în care îl apreciază pe celălalt. Noi nu cunoaștem ce direcție au faptele noastre asupra experienței altora. Ceea ce facem sau spunem poate să ni se pară de o mică importanță, dar, dacă ochii noștri s-ar deschide, am vedea că de aceasta depind rezultatele cele mai importante, în sens bun sau rău.” — *Lucrătorii Evangheliei*, p. 473 (sect. 11 – *În legătură unii cu alții*).

b. Cum îi privește Domnul pe cei care provoacă dezbinări în biserică Sa — și doar cum putem ajunge la unitate atât în familie, cât și în biserică? Proverbe 6:16-19; Coloseni 1:27, 28.

Proverbe 6:16-19: „Șase lucruri urăște Domnul și chiar șapte Îi sunt urâte: ochii trufași, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care urzește planuri nelegiuite, picioarele care aleargă repede la rău, martorul mincinos, care spune minciuni, și cel ce stârnește certuri între frați.”

Coloseni 1:27, 28: „Căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi și sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus.”

„Cauza dezbinărilor și a discordiei din familii și din biserică este despărțirea de Hristos. A fi aproape de Hristos înseamnă a fi aproape unul de altul. Secretul adevăratei unități în biserică și familie nu este diplomația, administrarea sau efortul supraomnesc de a învinge greutățile — deși acestea trebuie făcute — ci unirea cu Hristos.

Cu cât venim mai aproape de Hristos, cu atât vom fi mai aproape unul de altul. Dumnezeu este slăvit când poporul Său este unit în acțiune armioasă.” — *Căminul adventist*, p. 179 (cap. 27 – *Un cerc sacru*).

Vineri

18 martie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

1. Ce exemplu dau prietenilor și familiei cu privire la autoritățile pământești?
2. Explicați [cum se poate menține] echilibrul în a onora Maiestatea cerului mai presus de orice.
3. Cum ar putea atitudinile mele să împiedice Duhul lui Dumnezeu să lucreze în viața mea?
4. Ce măsuri ar trebui să iau în vederea pregătirii pentru revenirea Domnului Hristos?
5. Cum se vor schimba relațiile mele cu ceilalți pe măsură ce Îl caut pe Domnul Hristos pe deplin?

O moștenire finală a credinței

Text de memorizat: „Și Dumnezeuul speranței să vă umple de toată bucuria și pacea în a crede, pentru ca voi să abundați în speranță prin puterea Duhului Sfânt.” (Romani 15:13, BTF).

„Frați și surori, păstrați-vă mintea ațintită asupra Domnului Isus. Păstrați-vă inima înălțată în rugăciune către Dumnezeu. Priviți la Isus – ce a îndurat și suferit El pentru noi pentru ca noi să avem acea viață care se măsoară cu viața lui Dumnezeu.” — *Letters and Manuscripts*, vol. 21, Ms. 95, 1906.

Recomandare pentru studiu: *Divina vindecare*, pp. 503-516
(cap. 43: O experiență mai înaltă)

Duminică

20 martie

1. ZIDIND ÎN MOD CURAJOS

a. Cum ne întărim în cel mai eficient mod unul pe celălalt? Romani 14:19.

Romani 14:19: „Așadar să urmărim lucrurile care duc la pacea și zidirea noastră.”

„Isus nu Și-a asigurat niciodată pacea prin compromis. Inima Lui era plină de iubire pentru întregul neam omenesc, dar niciodată n-a fost îngăduitor cu păcatul. El le era un prieten prea bun ca să poată tăcea când ei mergeau pe o cale care le ruina sufletele — suflete răscumpărate prin sângele Său. El a lucrat ca omul să fie sincer față de sine însuși, sincer față de interesele cele mai mari și veșnice. Slujitorii lui Hristos sunt chemați la aceeași lucrare și trebuie să se ferească, pentru ca nu cumva, căutând să evite conflictul, să renunțe la adevăr. Ei trebuie să urmărească ‘lucrurile care duc la pace’ (Romani 14:19), dar adevărata pace nu poate fi asigurată prin compromis față de principii. Și nimeni nu poate fi credincios față de principii fără să provoace împotrivire. Un creștinism spiritual va avea de suferit împotrivire din partea fiilor neascultării. Dar Isus i-a îndemnat pe ucenicii Săi, astfel: ‘Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul.’ Cei credincioși față de Dumnezeu nu au motiv să se teamă de puterea oamenilor, nici de vrăjmășia lui Satan. În Hristos, viața lor veșnică este asigurată. Singura lor teamă să fie să nu părăsească adevărul, trădând astfel încrederea cu care i-a onorat Dumnezeu.” — *Hristos, Lumina lumii*, p. 356 (cap. 37 – *Cei dintâi evangheliști*).

2. ASEMĂNAREA CU ISUS HRISTOS

a. Ca membri ai trupului lui Hristos, ce responsabilitate neglijează prea des fiecare dintre noi? Galateni 6:1, 2; Romani 15:1, 2.

Galateni 6:1, 2: „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși ca să nu fii ispășit și tu. Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Hristos.”

Romani 15:1, 2: „Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi și să nu ne plăcem nouă înșine. Fiecare din noi să placă aproapelui în ce este bine, în vederea zidirii altora.”

„Am avut și încă am comuniune cu frați și surori care s-au făcut vinovați de păcate grele și care chiar și acum nu văd păcatele lor așa cum le vede Dumnezeu. Dacă Domnul are răbdare și suportă aceste persoane, de ce nu așa face acest lucru? Cu toate acestea, El încă face ca Spiritul Său să le miște inimile astfel încât păcatul să le apară așa cum i-a apărut lui Pavel, deosebit de păcătos.

Ne cunoaștem doar prea puțin inima și avem doar un simțământ slab al nevoii noastre de mila lui Dumnezeu. De aceea nutrim atât de puțin dorința după acea plăcută împreună simțire pe care Domnul Isus o manifestă față de noi și pe care și noi ar trebui s-o arătăm unul față de altul. Nu trebuie să uităm că frații noștri sunt muritori slabi și greșiți, asemenea nouă. Să presupunem că un frate, datorită nevegheții, a fost biruit de ispită și, în ciuda comportamentului său general, a făcut unele greșeli. Ce atitudine va trebui să avem față de el? Învățăm din Biblie că oameni pe care Dumnezeu i-a folosit pentru a face o lucrare măreață și bună au comis păcate grave. Dumnezeu nu le-a lăsat nemustrate, nici nu i-a lepădat pe acești slujitori ai Săi. Când aceștia s-au căit, El, milostiv, i-a iertat, le-a descoperit prezența Sa și a lucrat prin ei. Muritorii sărmani și slabi ar trebui să înțeleagă cât de mare este nevoia lor de mila și îndelunga răbdare din partea lui Dumnezeu și a fraților lor. Să fie atenți cum judecă și condamnă pe alții.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, pp. 246, 247 (cap. 25 – *Unitatea creștină*).

b. Descrieți exemplul pe care ni l-a dat Stăpânul nostru. Romani 15:3.

Romani 15:3: „Căci și Hristos nu și-a plăcut Lui Însuși, ci, după cum este scris: „Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut peste Mine.”

„În timp ce era în lume, [Isus] nu era din lume. Pentru El era un chin continuu să fie adus mereu în legătură cu vrăjmașul, cu depravarea și necurăția pe

care Satan le-a adus în lume; dar El avea o lucrare de făcut, aceea de a-i aduce pe oameni în armonie cu planul divin și pământul în legătură cu cerul și n-a socotit nici un sacrificiu ca fiind prea mare pentru împlinirea acestui obiectiv. El 'a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar fără păcat'. Satan a stat gata să-L asalteze la fiecare pas, aruncând asupra Lui cele mai înverșunate ispite, și cu toate acestea, 'El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug'...

În timp ce detesta păcatul, El plângea plin de compasiune pentru cel păcătos. El nu Și-a plăcut Sieși. Maiestatea Cerului S-a îmbrăcat în natura umilă a unui copil. Acesta este caracterul Domnului Hristos. Pășim noi pe urmele pașilor Săi?" — Ibid., pp. 421, 422 (cap. 47 – *Lucrarea de publicații*).

Marți

22 martie

3. SPERANȚA DE A STRĂLUCI MAI DEPARTE

a. Unde este speranța noastră când suntem chinuiți de întuneric? Romani 15:4, 13.

Romani 15:4, 13: „Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde... Dumnezeu nădejdie să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!”

„Suflete sărman și tremurător, odihnește-te în făgăduințele lui Dumnezeu. Făcând așa, lanțurile vrăjmașului vor fi frânate, sugestiile lui vor fi fără putere. Nu da atenție șoaptelor vrăjmașului. Du-te liber, suflet asuprit! Fii plin de curaj! Spune sărmanei tale inimi întristate: 'Nădăjduiește în Dumnezeu, că iarăși Îl voi lăuda. El este mântuirea mea și Dumnezeu meu.' Știu că Dumnezeu te iubește. Pune-ți încrederea în El. Nu te gândi la acele lucruri care aduc tristețe și mâhnire, întoarce-te de la fiecare gând neplăcut și gândește-te la Isus cel scump. Stăruie asupra puterii Sale de a mântui, asupra nemuritoarei Lui iubiri fără egal pentru tine, chiar pentru tine.” — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, p. 319 (cap. 45 – *Mângâiere în suferință*).

b. Care trebuie să fie scopul părtășiei noastre unii cu alții în Hristos? Romani 15:5-7.

Romani 15:5-7: „Dumnezeu răbdării și al mângâierii să vă facă să aveți aceleași simțăminte unii față de alții, după pilda lui Hristos Isus, pentru ca toți împreună, cu o inimă și cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. Așadar primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu.”

„Dacă Hristos a făcut un sacrificiu atât de mare spre a-i mântui pe oameni și a-i aduce în unire unul cu altul, după cum și El era unit cu Tatăl, ce

sacrificiu este prea mare pentru ca ucenicii Lui să îl facă, în vederea păstrării acestei unități?

Dacă lumea vede că în biserica lui Dumnezeu există o armonie perfectă, aceasta va fi pentru ei o dovadă puternică în favoarea religiei creștine.” —Ibid., vol. 4, p. 19 (cap. 2 – *Unitatea Bisericii*).

c. Cum se va extinde această binecuvântată experiență?

Romani 15:8-12, 16.

Romani 15:8-12, 16: „Hristos a fost, în adevăr, un slujitor al tăierii împrejur, ca să dovedească credințioșia lui Dumnezeu și să întărească făgăduințele date părinților și ca neamurile să slăvească pe Dumnezeu pentru îndurarea Lui, după cum este scris: „De aceea Te voi lăuda printre neamuri și voi cânta Numelui Tău.” Este zis iarăși: „Veseliți-vă, neamuri, împreună cu poporul Lui.” Și iarăși: „Lăudați pe Domnul, toate neamurile; slăviți-L, toate noroadele.” Tot astfel, și Isaia zice: „Din Iese va ieși o Rădăcină, care se va scula să domnească peste neamuri, și neamurile vor nădăjdi în El.”

„Domnul a declarat că neamurile vor fi adunate, dar nu numai neamurile, ci și evreii... Evrei se află pretutindeni și trebuie să li se vestească lumina adevărului prezent. Printre ei sunt mulți care vor veni la lumină și vor proclama cu o putere minunată caracterul neschimbător al Legii lui Dumnezeu. Domnul Dumnezeu va lucra. El va face lucruri minunate în neprihănire.” — *Lucrarea de evanghelizare*, p. 578 (secț. *Un mare seceriș din rândul evreilor*).

„Pavel învață că cei credincioși trebuie să fie ‘sfințiți prin Duhul Sfânt’ (Romani 15:16). Care este lucrarea Duhului Sfânt? Isus le spunea ucenicilor Săi: ‘Când va veni Mângâietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul’ (Ioan 16:13).” — *Tragedia veacurilor*, p. 469 (cap. 27 – *Redeșteptări moderne*).

Miercuri

23 martie

4. RĂSPÂNDIND ADEVĂRUL, NU MINCIUNI

a. Spre sfârșitul epistolei sale, cu privire la ce i-a avertizat Pavel pe credincioșii din Roma? Romani 16:17-19. Cum apare această problemă și astăzi?

Romani 16:17-19: „Vă îndemn, fraților, să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburare împotriva învățaturii pe care ați primit-o. Depărtați-vă de ei. Căci astfel de oameni nu slujesc lui Hristos, Domnul nostru, ci pântecelui lor și, prin vorbiri dulci și amăgitoare, ei înșală inimile celor lesne crezători. Cât despre voi, ascultarea voastră este cunoscută de toți. Mă bucur dar de voi și doresc să fiți înțelepți în ce privește binele și proști în ce privește răul.”

„Fratele J. este amăgit și îi amăgește și pe alții. Subiectul lui a fost consacrarea, când inima lui nu era în rânduială. Mintea lui era împărțită. El nu a

avut o ancoră care să îl susțină, și a plutit încoace și încolo fără să fie întemeiat în credință. Și-a petrecut mult timp relatând la zvonuri sau istorisiri menite să distragă mințile și să le tulbure. A avut multe de spus împotriva mea, a soțului meu și a viziunilor. El s-a așezat în această poziție: 'Dă-mi de știre... iar noi vom raporta mai departe.' Dumnezeu nu l-a trimis cu o asemenea misiune. El nu știa pe cine a slujit. Satan s-a folosit de el pentru a aduce mințile oamenilor în confuzie. Puțina influență pe care a avut-o a folosit-o pentru a întărâta mințile oamenilor împotriva întregii solii îngerești... Dumnezeu va deschide ochii sufletelor sincere, pentru a înțelege lucrarea teribilă a acelora care risipesc și dezbină. El îi va însemna pe cei care provoacă dezbinări, astfel ca fiecare suflet sincer să poată scăpa din cursa lui Satan." — *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, p. 334 (cap. 65 – *Nordul statului Wisconsin*).

b. De ce putem continua drumul nostru, privind înainte cu speranță? Romani 16:20.

Romani 16:20: „Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre. Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi! Amin.”

„Până când Hristos va apărea pe norii cerului cu putere și slavă mare, oamenii vor deveni perversi în spirit și se vor întoarce de la adevăr la fabule. Biserica va mai vedea încă vremuri tulburi. Ea va proroci, îmbrăcată în saci. Dar cu toate că va trebui să întâmpine erezie și persecuție, cu toate că va trebui să lupte cu necredincioșii și cu apostazia, totuși, cu ajutorul lui Dumnezeu, ea va zdrobi capul lui Satan. Domnul va avea un popor devotat trup și suflet și cu o credință la fel de fermă ca stânca de granit. Ei trebuie să fie martorii Săi în lume, uneltele Sale spre a face o lucrare specială și glorioasă în ziua pregătirii Lui.

Solia Evangheliei n-a câștigat nici un suflet la Hristos sau nu și-a făcut drum la nici o inimă, fără să lezeze capul lui Satan. Ori de câte ori este smuls un captiv din prinoarea lui, eliberat de sub oprimarea lui, tiranul este învins. Casele de editură sunt unelte în mâna lui Dumnezeu pentru a trimite fiecărei limbi și națiuni lumina cea prețioasă a adevărului. Lumina aceasta ajunge chiar în țările păgâne și continuu face incursiuni asupra superstiției și a oricărei rătăcirii imaginabile.” — *Ibid.*, vol. 4, pp. 594, 595 (cap. 60 – *Societățile de tractate*).

Joi

24 martie

5. TAINA CEA VEȘNICĂ UIMITOARE

a. Cum ar trebui să prețuim din toată inima, într-o măsură mai mare, desfășurarea tainei răscumpărării? Romani 16:25-27.

Romani 16:25-27: „Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos – potrivit cu descoperirea tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri, dar a fost arătată acum prin scrierile prorocilor și, prin porunca Dumnezeului Celui veșnic, a fost adusă la cunoștința tuturor neamurilor, ca să asculte de credință – a lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor! Amin.”

„De la primul licăr de speranță din sentința pronunțată în Eden și până la ultima făgăduință slăvită a Apocalipsei, ‘Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor’ (Apocalipsa 22:4) povara fiecărei cărți și a fiecărui pasaj din Biblie este desfășurarea acestei teme minunate — înălțarea omului — puterea lui Dumnezeu, ‘care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos’ (1 Corinteni 15:57).

Cel care pătrunde acest gând are înaintea sa un orizont nesfârșit de studiu. Are cheia care va deschide înaintea lui întreaga vistierie a Cuvântului lui Dumnezeu.

Știința mântuirii este știința tuturor științelor; știința care reprezintă studiul îngerilor și al tuturor inteligențelor din lumile necăzute; știința care angajează atenția Domnului și Mântuitorului nostru; știința care descoperă intenția născută în mintea Celui Infinit — ‘care a fost ținută ascunsă timp de veacuri’ (Romani 16:25); știința care va constitui studiul celor răscumparați ai lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor fără număr. Acesta este cel mai înalt studiu în care îi este omului cu puțință să se angajeze. Într-o măsură în care niciun alt studiu nu poate, el va da vigoare minții și va înălța sufletul.” — *Educație*, p. 126 (cap. 13 - *Educația spirituală și cultivarea minții*).

„În viața noastră de aici, așa cum este ea, pământească și limitată de păcat, descoperim cea mai mare bucurie și cea mai înaltă educație în slujire. Iar în condiția viitoare, neîncătușați de limitările impuse de firea omenească supusă păcatului, tot în slujire vom afla cea mai mare bucurie și cea mai înaltă educație — dând mărturie și învățând iarăși, în timp ce mărturisim, că ‘bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri’ este ‘Hristos în voi, nădejdea slavei’ (Coloseni 1:27).” — *Ibid.*, p. 309 (cap. 35 - *Școala din lumea cea nouă*).

Vineri

25 martie

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE PERSONALE

- 1. Cum îi pot întări pe ceilalți într-un mod mai eficient prin conversația mea?**
- 2. Care ar trebui să fie rugăciunea mea atunci când observ defectele altor persoane?**
- 3. Ce putem face pentru ca tovarășia noastră în Hristos să prospere și să se extindă?**
- 4. De ce bârfele și ponegririle sunt atât de dăunătoare pentru biserică?**
- 5. Numiți unele dintre cele mai mari bucurii ale vieții veșnice.**

Sugestii pentru ora de studiu din Sabat, după amiază:
Mărturii pentru comunitate, vol. 9

Ianuarie — Mărturii pentru comunitate, vol. 9

- 1 – Secțiunea 5 - *Spiritul unirii/Unitate în Isus Hristos/O viață de har ...*
 - 8 – *Lucrarea de publicații de la College View (până la finalul secțiunii)*
 - 15 – *Secțiunea 6: Printre oameni de culoare...*
 - 22 – *Proclamarea adevărului acolo unde e antagonism rasial...*
 - 29 – *Sabatul/Problema rasială/O învățătură din lucrarea lui Hristos*
-

Februarie — Mărturii pentru comunitate, vol. 9

- 5 – *Un timp de pregătire ... până la finalul secțiunii*
 - 12 – *Secțiunea 7: Lucrare pentru libertate religioasă*
 - 19 – *Munca în ziua de duminică*
 - 26 – *Cuvinte de avertizare*
-

Martie — Mărturii pentru comunitate, vol. 9.

- 5 – *Secțiunea 8 - „Sfaturi la timp ...”*
- 12 – *Spiritul de independență ...*
- 19 – *În smerenie și credință ...*
- 26 – *„Eu nu sunt decât un copilăș” — până la final*

Apusul soarelui pentru diferite zone ale țării:

Ianuarie

7. B: 16:52; CT: 16:43; IS: 16:37; SV: 16:40; MS: 16:51; CJ: 16:54; SM: 16:53; AR: 17:05
14. B: 17:01; CT: 16:51; IS: 16:45; SV: 16:49; MS: 17:00; CJ: 17:03; SM: 17:02; AR: 17:14
21. B: 17:09; CT: 17:00; IS: 16:55; SV: 16:59; MS: 17:09; CJ: 17:12; SM: 17:12; AR: 17:23
28. B: 17:19; CT: 17:10; IS: 17:06; SV: 17:09; MS: 17:20; CJ: 17:23; SM: 17:23; AR: 17:33

Februarie

4. B: 17:29; CT: 17:19; IS: 17:16; SV: 17:20; MS: 17:30; CJ: 17:33; SM: 17:34; AR: 17:44
11. B: 17:39; CT: 17:29; IS: 17:27; SV: 17:31; MS: 17:41; CJ: 17:44; SM: 17:45; AR: 17:54
18. B: 17:48; CT: 17:39; IS: 17:38; SV: 17:42; MS: 17:51; CJ: 17:55; SM: 17:56; AR: 18:05
25. B: 17:58; CT: 17:48; IS: 17:49; SV: 17:53; MS: 18:02; CJ: 18:05; SM: 18:07; AR: 18:15

Martie

4. B: 18:07; CT: 17:57; IS: 17:59; SV: 18:04; MS: 18:12; CJ: 18:15; SM: 18:17; AR: 18:25
11. B: 18:16; CT: 18:06; IS: 18:09; SV: 18:14; MS: 18:22; CJ: 18:25; SM: 18:28; AR: 18:35
18. B: 18:25; CT: 18:15; IS: 18:19; SV: 18:24; MS: 18:31; CJ: 18:35; SM: 18:38; AR: 18:44
25. B: 18:34; CT: 18:24; IS: 18:29; SV: 18:34; MS: 18:41; CJ: 18:45; SM: 18:48; AR: 18:54

Darurile Sabatului Întâi

1 ianuarie

*pentru
Universitatea
Plymouth Leadership*

(vezi p. 4)

5 februarie

*pentru
Asistență
socială*

(vezi p. 41)

5 martie

*pentru
Biserica din Keilor
Park, Australia*

(vezi p. 72)

Lecții Biblice pentru Sabat

Secțiunea Adulți

Evanghelia după Pavel:

Romani

ianuarie - martie, 2022